

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

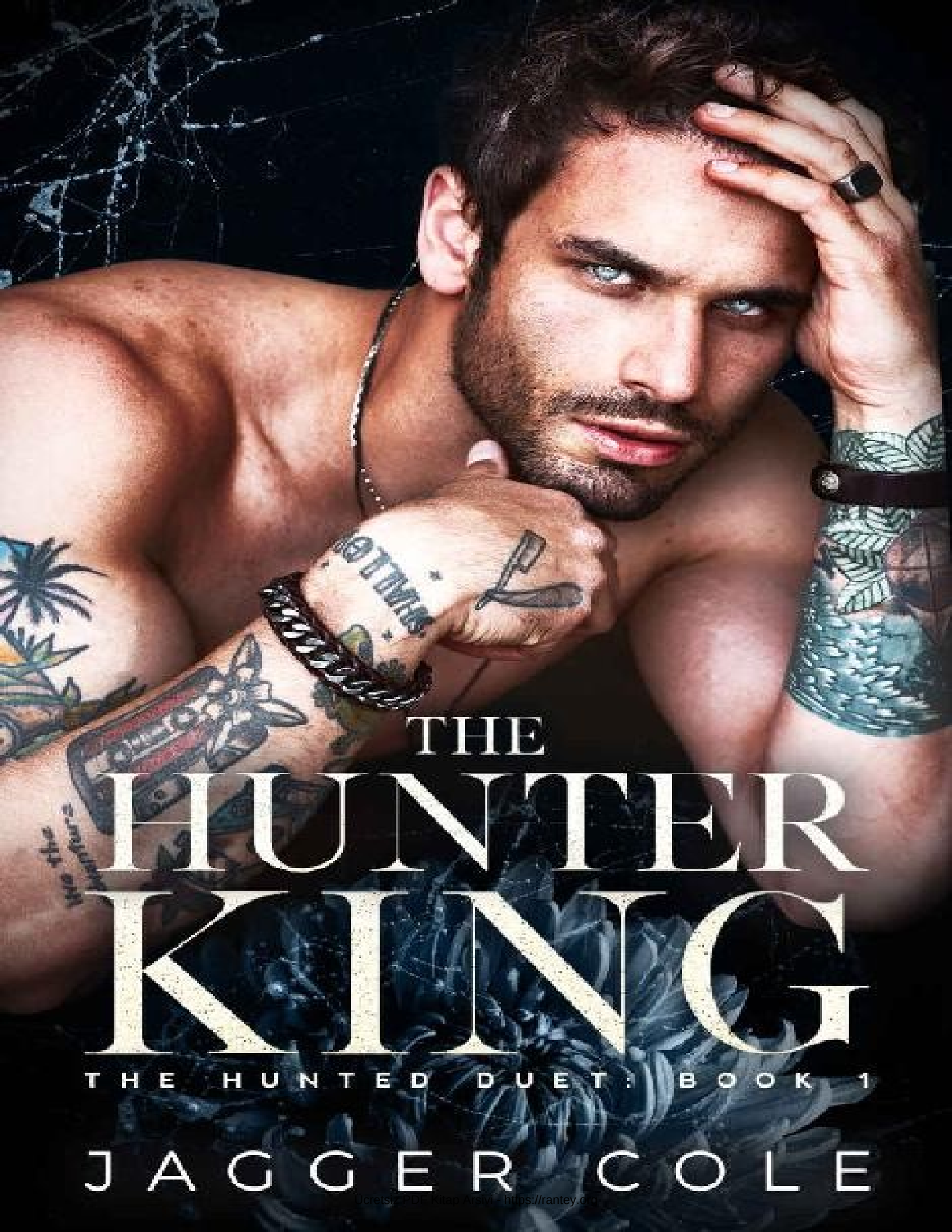
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HUNTER KING

THE HUNTED DUET: BOOK 1

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AVCI KRAL

AVLANAN DÜET: KİTAP 1

JAGGER COLE

The Hunter King
Jagger Cole © 2022

Tüm hakları
saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf
Wander Aguiar

Düzenleme: MJ Edits | Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Also by Jagger Cole

Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

Nightcall - Kavinsky
Gravedigger - MXMS
Bed Head - Manchester Orchestra
Trigger - Mississippi Twilight
Roman Holiday - Fontaines D.C.
Running Up That Hill (A Deal With God) - Kate Bush
Zero - The Smashing Pumpkins
İstemek İstemek - Maggie
Rogers Vahşi Aşk - Chelsea
Wolfe
Hold Back The River - James Bay
This Is It - Ryan Adams
The Silence - Manchester Orchestra
Here She Comes Again - Röyksopp
Spitting Off the Edge of the World - Yeah Yeah Yeahs, Perfume Genius
All Comes Crashing - Metric
September - Ryan Adams & The Cardinals
A Rush of Blood to the Head - Coldplay
Slow Motion - Charlotte Lawrence
Forget Myself - Third Eye Blind
Yeni İnsan, Eski Yer - Madi Diaz

Gimme Shelter - The Rolling Stones
Bang Bang (My Baby Shot Me Down) - Nancy Sinatra

Spotify'da alma listesini dinleyin.

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap, kovalamaca, CNC ve nefes oyunu içeren daha karanlık temaların yanı sıra geçmiş travmaların grafik tasvirlerini de içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Gecenin karanlığı etrafımda dönüyor, çevremi pençeliyor ve çarpan ayaklarımı hırpalıyor. Dallar saçlarımı ve ayak bileklerimi yakalıyor, tenimi tırmıklıyor ve göğsümdeki gümbür gümbür basınçtan hissedemediğim kırbaç izleri bırakıyor.

Kara ormanda yalınayak ve çıplak koşarken nefesim kesiliyor. Kulaklarımda bir ejderha gibi kükreyen nabzımın gümbür gümbür sesi her şeyi bastırıyor -ayaklarımın altındaki sopaların ve çam iğnelerinin acısı. Dallar açıkta kalan tenimi kamçılıyor. Üzerinden atladığımda kaval kemiğime çarpan kabarık kök. Korkunun çığlık atan şiddeti ve onunla el ele gelen heyecanın karanlık telaşı.

Arkamdaki patikada ağır, erkeksi ayakların gümbür gümbür sesi giderek yükseliyor. Beni kovalarken nefesinin alçak homurtusu... ritmik, durmaksızın, uykusuzca. Hayvani, boyun eğmeyen, tamamen güdülenmiş bir güç beni ele geçirmekten birkaç santim uzakta.

Yaklaştığını duyduğumda adrenalin vücudumda çığlıklar atıyor. Nefesi boynumda sıcak; parmak uçları uzun saçlarımın uçlarına zar zor değiyor, buklelerime dolanmaktan ve beni olduğum gibi yere çekmekten milisaniyeler uzakta.

Çığlık atıyorum, boğazım bitkin ve çiğ, tenim onun dokunuşu için hem geri tepiyor hem de titriyor ve o tek an avlanmaktan yakalanmaya geçeceğim. Kaçmaktan sıkışmaya.

Özgürlükten *onunkine*.

Korku içimde zirve yapıyor, enerjiyi uzuvlarıma itiyor ve depoda kalan son birkaç damla yakıtı tutuşturuyor. Kara ağaçların ve dönen gölgelerin arasından önce sağa sonra sola kaçarak ilerlerken dudaklarımdan acı bir ses dökülüyor. Dallar yüzüme çarpıyor, çıplaklığımı kesiyor - sanki içinden geçtiğim ormanlar onun emrine boyun eğmiş, beni avuçlarının içine almaya kararlıymış gibi beni geriye doğru pençeliyor.

Yüzsüz. Öfkeli. Durmaksızın.

Zehirli korkum ve karanlık heyecanım.

Gece boyunca çığlık atarak beni kovalayan ve bittiğinde beni titreten ve daha fazlası için sızlatan gölge.

İki ağacın arasına girip sola doğru savrularak ormandaki bir açıklığa doğru ilerliyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor, yaklaşıyor ve *yaklaşıyor*. Kalbim kükrüyor, kaslarım çığlık atıyor ve rezervlerimin sonuncusu için derinlere inerken, kendimi *açıklığa ulaşmak* için zorlarken çekirdeğim sıkılıyor.

Eğer açıklığa gidersem, güvende olacağım. Onun zehirli, her şeyi tüketen bana olan ihtiyacından kurtulacağım.

Bir dahaki sefere kadar.

Boğazımdan çıkan boğuk, nefes nefese bir sesle ileri atılıyorum. Gözler ödülde.

Arkana bakma.

Korkuyu yut.

Koş.

Keskin bir şey çıplak ayağımın kemerini kesiyor. Çığlık atıyorum, tökezliyorum ama kendimi tutuyorum. Sadece çeyrek saniye... ama yeterli.

Arkamdan boynumu çevreleyen ellerinin fiziksel kavrayışını hissetmeden önce gücünün sırtımdaki geçici zonklamasını hissediyorum.

Oh Tanrım...

Gözlerim şişiyor, boğazım çığlığı bastırıyor. Sıcak, demir kordonlu kaslar vücudumu sarıyor, beni çıplak tenine doğru çekiştiriyor, sonra beni altına, toprağa ve çam iğnelerine yapıştırıyor.

Vücudumdaki her molekül patlıyor. Her sinir ucu uluyor. Nefesim tikanıyor, kaslarım çığlık atıyor ve içimdeki korkunç sızı beni ateşin içine çekiyor.

Eller boynumda. Tenim benimde. Avını almaya hazırlanırken dudakları kulağımı tırmalıyor.

"Benim..."

Nefes nefese ve boğulurcasına yatakta doğruluyorum, bacaklarım battaniyeleri tekmeleyip savururken ellerim boynuma doğru uçuyor.

Sessizlik kulaklarımda uğulduyor.

Kuruluğu yutuyorum ve pencere perdelerinden gelen şafağın yarı ışığına göz kırpyorum. Gözlerim firfırlı beyaz yatak odasında gezinirken nabzım hala damarlarımda çığlık atıyor.

Orman gitmiş.

Karanlık soldu. Rüya

yok oldu.

Yine de iimin derinliklerinde sızlayan zonklama ve derimin üzerinde bıraktığı ürpertici korku devam ediyor.

Tekrar yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ellerim boynumdan kayarak yüzümden uzaklaşırken titriyorum. Klimalı yatak odasının serinliğinde bile ter derimin üzerinde kayıyor.

Yavaş yavaş, hızla atan kalbim yavaşlıyor. Tenimdeki kayganlık soğuyarak tüylerimi diken diken etmeye başlıyor. Sıkışmış boğazım açılıyor ve içimde zonklayan düğüm lmeye başlıyor.

Ufukta süzülen günün geçici yarı ışığında, gözlerim komodinin üzerindeki saate kayıyor. Sabah beşe dört dakika var.

Lanet olası kabuslar.

Tekrar nefes veriyorum, kendime sarılırken kollarım dönüyor. Ryalarımnda ormanda ilk kez kovalanmıyorum. Gerçi bu, her zamanki kbuslarımdan daha yeni bir yön.

Genellikle kazayla ilgilidirler. Genellikle suda boğuluyorum, durdurmak için aresizim. Karanlığın içinde beni bir av gibi avlayan adam, yaratık, şeytan ya da her neyse, bu yeni bir gelişme.

Ama neredeyse her gece kâbus grecekssem, en azından beynim bir şeyleri taze tutuyor sanırım.

Kaşlarım atıldı. Alarmım bu sabah yediye ayarlıydı, yani neredeyse iki saat sonrasına. Ama deneyimlerimden biliyorum ki ormandaki kovalamaca gibi bir rüyadan sonra tekrar uyumak mümkün değil.

Beni sarsan bir rüya.

Ve titriyor.

Ve... kabusumun içeriğini göz önünde bulundurduğumda, açıkçası beni endişelendiren *diğer* fiziksel belirtiler.

Korku mantıklıdır.

Uyarılma sapkınca.

Arkama yaslanıp omuzlarımı dantelli firfırlar ve zarif detaylarla bezenmiş büyük orta boy yatağın başlığına yaslıyorum. Bakışlarım yarı karanlık odayı tarıyor, aynı derecede firfırlı ve tamamen beyaz estetik üzerinde yavaşça geziniyor, sanki tüm yatak odası takımı bir Lillian August veya Restoration Hardware kataloğundan çıkmış beyaz badanalı bir showroom gibi. Soğuk, sterilize edilmiş ve tamamen kişisizleştirilmiş.

Üniversitede geçirdiğim iki yıl boyunca eski yatak odamı kimin yeniden dekore etmeye karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kesinlikle babam değil-iç tasarım bir suç imparatorluğunu yönetme alanının *biraz* dışında. Üvey annem Jana da olabilir -Harvard'a gittiğimde geride bıraktığım yatak odasına yaptığım kişisel dokunuşları silmek için bile olsa. Çünkü geçmişimi silmek onun bir eğlencesi gibi görünüyor.

Düşüncelerim babamın baş hizmetçisi ve ev personelinin şefi Senna'ya geçiyor. Ama sonra tekrar Jana'ya dönüyorlar.

Koyu mavilerin üzerini boyamak ve eski punk ve indie rock posterlerimi yırtmak neredeyse kesinlikle Jana'nın işiydi.

Evde olduğum bir ay içinde, en küçük ayrıntısına kadar eskisi gibi görünmesi için uğraştım - Sex Pistols ve Nick Cave konser posterleri, Rolling Stone dergi kupürlerinden yapılmış dekapaj masası; hepsi.

Ama her nasılsa, geçen ay belirsizlik ve yas içinde geçti.

Babanız beklenmedik bir şekilde öldükten sonra onun malikanesine geri dönmek sanırım bunu yapacaktır.

Hiç yakın olmadık. Ve ben her zaman, *her zaman* onun işinden sonra geldiğimi biliyordum. Bununla yüzleştğinde bunu inkar etme zahmetine bile gireceğinden emin değilim. Ama yine de bir ebeveyni kaybetmek zaman alan bir süreçtir.

Bakışlarım tekrar yan sehpaye, bu yatak odası galerisine geri getirdiğim tek kişiselleştirme parçasına kayıyor. Annemle babamın çerçevesi fotoğrafı, dokuz yaşındayken Paris'i ziyaret ettiğimiz sırada benim tarafımdan çekilmişti. Babamın toplum içinde gerçekten görüldüğü çok *nadir* bir olayda, o ve annem Louvre'un avlusunda yer alan büyük cam piramidin yanında duruyorlar. Babam, Peter, gülümsemiyor ve soğuk - alışılmışın dışında bir şey yok. Ama annemin gülümsemesi fotoğrafı ikisi için de aydınlatıyor.

Bu, dört yıl sonra bile hala acısını hissettiren bir kayıp.

Telefonumun ışığı yanıyor ve kafamı ölüm anılarından çekip çıkarıyor. Telefona uzanıyorum ve Harvard'daki oda arkadaşım Lyra'dan gelen mesajı görünce gülümsüyorum.

Mutlu yıllar, oda arkadaşım! Umarım günün tadını çıkarırsın. Sohbet etmek istersen ben buradayım!

Dudaklarım kıvrılıp sırtıyor.

İşte bugün bu olayı hatırlayacak bir kişi.

Lyra ve ben kazadan önce sadece iki hafta oda arkadaşlığı yaptık - eve gelip ikinci ebeveynimi gömmek zorunda kalmadan ve sonra ne olacağını düşünmeye çalışmadan önce. Ama gittiğimden beri birkaç günde bir beni kontrol edip iyi olduğumdan emin oluyor.

Arkadaşlar hala alışmaya çalıştığım bir lüks. Ya da bu dünyaya ve kendimin bu versiyonuna geri çekilmeden önce alışıyordum.

Harvard Üniversitesi'nde siyaset bilimi okuyan, ilginç indie rock sevdalısı, vintage deri ceket koleksiyoncusu ve sert sade kahve içicisi Tatiana Fairist değil.

Hayır, bu versiyon - üniversitede geçirdiğim iki yıl boyunca gizlemeye çalıştığım versiyon - daha karanlık bir versiyon. Burada, ben Bratva prensesi Tatiana Fairist'im. Mafya siyaseti konusunda derin bir ders almak üzere olan Tatiana, çünkü bir ay önce babamın ölümüyle birlikte, bir zamanlar anne tarafından büyükbabamın yönettiği Balagula Bratva'nın sıradaki varisi artık resmen benim. Üvey annemin acısına rağmen.

Henüz resmi değil elbette. Ama olacak ve babamı toprağa indirmelerini izlediğimden beri bu bir hapis cezası gibi üzerimde asılı duruyor. Büyükbabam tarafından kurulan katı ve çok eski moda danışmanlar "yüksek konseyi" bundan sonra ne olacağı konusunda sıkı bir çalışma içinde. Teknik olarak, Balagula ailesinin yasaları uyarınca, organizasyonun başına geçebilmem için *evli* olmam gerekiyor. Daha doğrusu, benim için seçilmiş olan *kocamın* işleri yönetebilmesi için evli olmam gerekiyor.

Bu yüzden büyükbabam öldükten sonra Casmir'in kendi kızı Lisana değil, babam Peter Fairist sorumlu oldu.

Balagula örgütünde "Bratva" ve "eski tip cinsiyetçi ataerkillik" aynı anlama geliyor. Bu durum aslında umurumda değil, çünkü ailemin suç örgütüyle bir ilgim olması, evlenmeye zorlanmak ya da hayatımın mevcut gerçeklerinden *herhangi biri* listemin en alt sıralarında yer alıyor.

Lyra'dan gelen doğum günü mesajına gülümserken nefes veriyorum, artık tamamen uyanığım. Resmi olarak yirmi yaşımdayım. Yine de kendimden başka kimseyle kutlama yapmayacağım.

Jana geçen ay Paris'e alışverişe gittiği için belki ev çalışanlarından bazıları da gelir.

Keder gizemli yollarla işler.

Dün gece okurken uyuyakaldığım kitaba bakıyorum; eve dönmek için aceleyle toparlanırken Lyra'nın hediyesi. Thames nehrini uçarak geçen ilk kadın pilot olan Harriet Quimby'nin biraz süslenmiş bir hikâyesi ve açıkçası fena da değil.

Kaldığım yerden devam ediyorum, Harriet'in uçma hevesleri ile çekici ve yakışıklı Lord Buckmiller'ın teklifleri arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığım yerden - bu Harriet Quimby'nin gerçek tarihinin çılgınca süslenmiş kısmı olacak. Ama oda sabahla birlikte aydınlanırken, kitabı tekrar kapatıyorum.

Ben de kalkabilirim.

Dolabımdan giymek için eğlenceli bir şeyler seçiyorum. Bu evde başka birinin günü hatırlaması bile yarı yarıya ama boş ver: bugün benim doğum günüm ve ne istersem onu giyerim. Yani, en sevdiğim yırtık kot pantolonum ve eski The Clash tişörtüm.

Onları bir sandalyenin arkasına asıyorum ve makyaj masasına oturuyorum. Gözlerim küçük bir gümüş zincir kolyenin üzerinde duran gümüş yüzüğe takılıyor; yıllar önce, kazadan ve annemin ölümünden hemen sonra on altıncı yaş günümde babam tarafından hediye edilmişti. Üzerinde bir yapboz parçasının küçük bir tılsımı var ve babam *nadir* bir duygusallıkla bana bunun "kalbinin son parçası" olduğum için olduğunu söylemişti.

Onu takarken alaycı bir şekilde gülümsüyorum, boynumun arkasında tutuyorum ve göğsümün üzerine düşmesine izin veriyorum. Nefes veriyorum, ayağa kalkıp kıyafetlerimi almak için dönerken kırmızı saçlarımı dağınık bir at kuyruğu haline getiriyorum.

İşte o zaman çığlığı duyuyorum.

Donup kalıyorum, kalbim boğazımda dğmlenirken nabzım titriyor. Bir el silah sesi duyuyorum ve gözlerim odanın kapısına kayarken irkiliyorum. Daha fazla silah sesi duyuluyor -bu sefer daha yakından, ileri geri- ve personelin çığlıklarını duyabiliyorum.

Seçtiğim kıyafetleri bırakıp banyo kapısına doğru koşuyorum. İçeride ellerim titriyor ve nabzım kulaklarımda atıyor, kapıyı arkadan kilitliyorum ve pencereyi açmak için hareket ediyorum. Yalınayak, sadece uyku şortu ve poşet tişörtmle, yatak odama yaklaşan silah seslerini duymazdan gelerek bir bacağımı pervazın üzerinden sallıyorum. Geniş Tudor tuğlalı maliknenin dış tarafındaki gllerle kaplı kafeslere tutunup diğer bacağımı da sallıyorum.

Titreyerek, korkuyu yutkunarak, dikenlerin ve çalıların batmasıyla irkilerek inebildiğim kadar hızlı iniyorum. Ayaklarım çimenlere değiyor ve koşmak için dönüyorum. Evin arka tarafındaki gl bahçelerine doğru fırladığımda hava henüz aydınlanmamıştı.

Artık silah sesi yok. Artık

ığlık yok.

Tek ses düzensiz nefes alışım ve koşarken kükreyen nabzım. Tıpkı rüyamdaki gibi.

Mülkün uzak ucunda bir kapı var; personel ve teslimatlar için bir servis yolu. Oraya ulaşabilirsem, nöbetçi korumayı uyarabilirim. Orada kimse olmasa bile kaabilirim. Telefonumu odamda bıraktığımı fark ediyorum ama kapıya ulaşabilirsem, kasabaya kadar üç kilometre koşabilirim ve-

Sert, kaslı kol boynumu demir gibi sararken çığlık boğazımda düğümleniyor. Bir diğeri gvdemi sarıyor ve tüm vücudum

korkudan spazm geçiriyorum. Ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor ve nabzım, nefesi boynumda sıcak olan bir adamın kaya gibi sert vücuduna doğru geri çekildiğimde yükseliyor.

Yakalandım; kapana kısıldım. Tıpkı rüyamdaki gibi.

Ama bu kâbustan uyanmayacağım.

İLK başta korku felç ediyor. Kaslı kollar beni sert, geniş bir göğse doğru sıkıca kavrarken kaskatı kesiliyorum, bir koza gibi kendi içime büzülüyorum.

Adam sessiz, ama hızla ilerliyoruz -daha doğrusu, beni bahçelerden geçirerek evin önüne doğru götürüyor. Gözlerim yana kayıyor, iki ev muhafızının konağın ön merdivenlerinde yüzüstü yattığını, granitin üzerinde kan biriktiğini ve damladığını görünce yüzüm soluyor.

Gözlerim geri kayıyor ve beni esir alan kişinin beni tamamen siyah bir Range Rover'a doğru götürdüğünü fark ettiğimde dehşete kapılıyorum.

Birden, sahip olduğumun farkında bile olmadığım bir hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi. Birdenbire av olmadığımı anladım.

Kafese kapatılmış lanet bir hayvanım.

Aniden kollarına atılırken çığlık atıyorum. Adam saf demirden yapılmış gibi görünüyor ama hareketlerimin ani oluşu onu sersemletiyor. Dirseğim kaburgalarına çarpmadan hemen önce topuğumla onu kaval kemiğinden yakalayarak sertçe tekmeliyorum. Tısladı, diğer dirseğim kaburgalarına çarpmadan hemen önce Rusça küfretti.

Dirseğim diğerk tarafına çarpıyor. Ayağım tekrar geriye savruluyor ve şiddetli bir şekilde inlediğinde ve demir tutuşu gevşediğinde taşaklarına vurduğumu anlıyorum.

Bu fırsatı boşa harcamam.

Dirseklerim tekrar tekrar geriye çarpıyor, kaburgalarını tekrar tekrar buluyor, ta ki aniden onun pençesinden kurtulana kadar. Ayaklarım araba yolunun çakıllarına çarpıyor, nabzım o kadar yüksek ki kulaklarımın duyabildiğı tek şey bu.

Koşmak için dönerken birden içgüdüsel bir klik sesi duydum ve sabah güneşinin ağaçların tepesine çıkıp bir silahın pırıl pırıl namlusundan parıldayan görüntüsü kalbimi durdurdu.

Alnıma doğrultulmuş.

Dünya biraz yüzerken nefesim kesiliyor. Kalbim duruyor ve gözlerim ölümümün krom aletine kayıyor. Bakışlarım metalin üzerinden yavaşça yukarıya, dövmele eklemlere, damarlı, kaslı bir ön kolun üzerindeki daha fazla mürekkebe, dirseğe kadar kıvrılmış bir elbise tişörtüne doğru kayıyor.

Adam üzerimde yükseliyor ve bakışlarım, şişkin pazu ve omuzlara kalıplanmış beyaz elbise gömleğinin üzerinden daha yukarılara kayıyor. Koyu renk saçlarla kaplı yontulmuş bir çeneye. İncelmiş ama şaşırtıcı derecede güzel dudaklara. Muhteşem bir buruna, koyu renkli, çatık kaşlara ve sonra hayatımda gördüğüm en delici, unutulmaz buz mavisi gözlere.

O aramızdaki mesafeyi kapatırken dünya etrafımda bir durgunluğa bürünüyor, ta ki parıldayan silahının namlusu gözlerimin arasındaki boşluğa bir santim kalana kadar.

Nefesim boğazımda düğümleırken kalbim güçlü bir şekilde çarpıyor ama ağır çekimdeymiş gibi görünüyor. Çenesi gıcırıyor, o vahşi gözleri üzerimde kayıyor, kaşları çatılırken boynumda duraklıyor.

Hayatımın sonu bir santim ötemdeyken, sanki her şey daha net hale geliyor. Yavaş, ölçülü nefeslerini duyabiliyorum. Sabah güneşinin ağaçların üzerinden yavaşça süzüldüğünü ve tenimi ısıttığını hissedebiliyorum. Onun erkeksi, odunsu deri ve toprak kokusunu alabiliyorum.

Gözleri tekrar yukarıya kayıyor, benimkilere kilitleniyor ve sanki sadece bu bakış bile beni etkisiz hale getiriyor. Sanki ölüm tehdidi ya da kovalanma olmasa bile, şu anda kaçmamın hiçbir yolu yokmuş gibi. Ölçülü bir nefes daha alıyor ve sonra gözleri daralırken yavaşça nefes veriyor.

"Arabaya bin."

Sesi sıcak ve derindi, omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen bir bariton. Annemin ve büyükbabamın anadili Rusça gibi aksanlı.

Yutkunuyorum, hâlâ hareket

edemiyorum. "*Şimdi, malen-*

kaya printsessa." *Küçük*

prenses.

Titriyorum, önümde beliren gerçek karşısında nabzım bir kez daha atmaya başlıyor.

"I-"

"Bir daha sormayacağım."

Diğer eli ensemden bir yumruk dolusu saçımı yakalamak için dışarı fırladığında nefesim kesiliyor. Arka kapıyı açmak için saçlarımı bırakmadan önce beni Range Rover'a doğru çekerken irkiliyorum.

"Arkanı dön ve arabaya bak."

Göğsümdeki basınç ve kalbimin gümbürtüsü beni bunaltmaya başlıyor. Dünya dönüyor ve ben daha hızlı hava emmeye başlıyorum.

"*Arkanı dön,*" diye hırlıyor. "Ve yüzünü lanet arabaya dön."

Ben hareket etmeyince, o benim yerime yapıyor. Beni kamçılıyıp cipin yan tarafına doğru bastırırken ve ellerimi arkamdan küçük sırtıma doğru çekerken acınası bir şekilde inliyorum.

"*Lütfen...*" Boğuluyorum. "Canını

yakma-" "Canını yakacak

olsaydım..."

Derin sesinin yakınlığından irkiliyorum, dudakları tam

kulağımın dibinde. "*Şimdiye kadar yapardım.*"

Soğuk metal aniden her iki bileğimi de sarıyor ve ardından gelen metalik tıklama sesiyle nabzım yükseliyor.

Kelepçeler. Kelepçeleniyorum.

Ama bir kumaş şeridi aniden gözlerime dolanmadan ve başımın arkasından sıkıca bağlarken biraz sıkı çekmeden önce bunu algılamak için zar zor zamanım oluyor. O güçlü kollar aniden beni tekrar kavrayıp kaldırıyor ve Range Rover'ın arka koltuğuna doğru iterken sarsılıyorum, nefesim kesiliyor. Kapı bir klik sesiyle kapanıyor ve kalbim dehşet içinde hızla çarparken bir saniyeliğine tam bir sessizlik içinde kalıyorum.

Sürücü kapısı açılıyor ve gözlerim bağlı karanlıkta, o binip kapıyı çarparak kapatırken arabanın hafifçe sallandığını fark ediyorum.

O zaman biz sürüyoruz.

Yirminci doğum günüm ve ellerim kelepçeli, gözlerim bağlı ve yüzüstü bir şekilde, evime ateş ederek giren ve beni kaçırıp Tanrı bilir nereye götüren bir yabancının kullandığı arabanın arka koltuğundayım.

Böylece Tanrı bilir bana neler yapabilir.

Düşünce sürecinin bu ikinci kısmıyla birlikte panik yükselmeye başlıyor. Korku serseri bir dalga gibi kabarmaya başlıyor, dehşetimin bile engelleyebileceğinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde ilerliyor. Üniversiteye ilk gittiğimde hepimize verdikleri birinci sınıf oryantasyon semineri aklıma geliyor - bir şehirde gezinmek ve aklınızı korumakla ilgili olan. Bize -özellikle de yeni gelen kız öğrencilere- saldırıya uğradığınızda hayatınız buna bağlıymış gibi savaşmamız gerektiğini söyledikleri seminer. Çünkü olabilir.

Bağırarak, çığlık atmak ve kendinizi mümkün olduğunca görünür kılmak hakkında, böylece sizi uzaktan bile olsa duyan veya gören herkes bir şeylerin yanlış gittiğinin farkına varır.

Ve birdenbire, yaptığım şey tam olarak bu oldu.

Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık atıyorum. Çırpınıyorum, tekmeler savuruyorum, çıplak ayaklarım kapının kol dayanağına acıyla çarpıyor. Daha yükseğe nişan alarak tekrar tekmeliyorum; bu sefer topuğumun cama değdiğini hissediyorum.

"*Kes şunu,*" diye tıslıyor adam.

Gaza basıyor, araba daha da hızlanırken beni arka koltuğa yatırıyor. Ama çığlık atmaya devam ediyorum ve ayaklarım bir kez daha camı bulana kadar dönmeye ve tekmelemeye devam ediyorum.

"*Yeter dedim,*" diye tersliyor.

Ama asla yeterli olmayacak. Ve kendime savaşmayı ve çığlık atmayı *asla* bırakmayacağımı söylüyorum. Bu canavarın arabasının arka koltuğunda bağlıyken olmaz.

Sonunda nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Birden araba yolun kenarına savruluyor, lastikler asfalttan ayrılıp sert kayaların ve kumların üzerinde çatırdarken beni sağa sola çarpıyor. Frene basıyor, motor durmadan önce beni neredeyse yere yuvarlıyor.

Boğazım yanıyor, ama çığlık atmaya devam ediyorum - çırpınmaya ve tekmelemeye devam ediyorum, Tanrı'dan birinin beni duyabileceği ya da arabanın sallandığını görüp belki de neler olduğunu merak edebileceği bir yerde durduğumuzu umuyorum.

Arabasının kapısının açıldığını ve çarparak kapandığını duyuyorum. Nabzım çılgınca atıyor, ayağımın dibindeki kapı açıldığında tekrar sarsılıyorum.

"*Dedim ki-*"

Tekmeliyorum; *sertçe*. Her iki bacağım da dizden bükülü ve kapıyı açtığında olabildiğince sert bir tekme atıyorum. İki ayağım da boynuna ve yüzüne denk geliyor ve ondan hırıltılı, boğuk bir boğulma sesi duyuyorum.

Bir şekilde, beni felç etmesi gereken korkunun içinden geçerek hareket ediyorum. Önce cipten dışarı fırlıyorum, neredeyse yüzüstü düşüyordum ama bunun yerine arabanın yan tarafına çarpıyorum. Kendimi toparlıyorum, ileri doğru fırlamaya başlarken araçtan uzaklaşıyorum.

"*YARDIM EDİN!*" Çığlık atıyorum, boğazım acıyor ve yanıyor. "Yardım edin! Yardım edin!"

Bir kol boğazımı metal gibi sararken çığlığım nefesimle birlikte boğuluyor. Beni geri çekiyor, başka bir el ağzıma çarparak beni susturuyor ve tekrar o kaya gibi sert göğsüne yaslanıyorum. Ölüm kalım meselesiymiş gibi kıvranıyor ve tekmeliyorum. Ama bu sefer hazırlıklı.

Bu sefer hiçbir yere gitmiyorum.

"Üç metre önünüzde dört yüz metrelik bir uçurum var."

Sertleşiyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, üzerime bir esinti geliyor, tenimle alay ediyor ve bol tişörtümün eteklerini dalgalandırıyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama yumru boğazımı saran kaslı kola takılıyor. Zihnim dönüyor, babamın Birmingham'ın dışındaki kırsalda bulunan malikanesinin etrafındaki topografyayı düşünmeye çalışıyorum. Ama biz

Bu eve sadece on beş yaşımdayken taşındım ve yılın çoğunu yatılı okulda geçirdim.

Demek istediğim: Nerede olduğumu ya da üç adım önümde bir uçurum olup olmadığını bilmiyorum.

Ayrıca, şu anda gerçeği tartışma lüksüne hiç sahip değilim. Çünkü o kol hala boynumda. O büyük, güçlü el hâlâ ağzıma kenetlenmiş durumda. Ve hala gözlerim bağlı, ellerim kelepçeli ve arkamdaki canavara karşı kısıtlanmış durumdayım.

Birdenbire tekrar hareket ettik. Ama bu sefer beni cipin arkasına doğru sürüklüyor. Bir kapının açıldığını duyuyorum ve sonra beni Range Rover'a kaldırmak için kollarını etrafımdan çekerken yüksek sesle nefes alıyorum.

Arka koltuk değil. Bagaj.

Paniğim artıyor. Ama bu sefer savaştığım zamanım yok. Anında üzerime geliyor, her iki ayak bileğime bir tür ip sarıyor ve sıkıca bağlıyor. Beni cipin bagajının duvarına bağlamak için ipi geriyor. Başka bir ip kelepçeli bileklerime dolanıyor ve beni ters yöne çekerek aracın arkasına sabitliyor.

Başka insanların yakınında olduğumuzdan şüphelensem de, tekrar çığlık atmak için ağzımı açıyorum.

Tam da o sırada kalın kumaş tomarı dudaklarımın arasına sıkışıyor.

Ağzını tıkadı. Ağzımı tıkadı. Yine de çığlık atıyorum ama boğuk ve mırıltılı.

Sonra tek kelime etmeden bagaj kapısı çarparak kapanıyor ve beni sessizliğe gömüyor. Sürücü kapısının tekrar açıldığını duyuyor ve hissediyorum. Sonra Range Rover yola geri çekilmeden önce gürleyerek canlanıyor.

Sağa ve sola sapmalarımızı takip etmeye çalışıyorum. Ancak kısa süre sonra fark ediyorum ki, daha önce yoldan çıktığımızda nerede olduğumu bilmeden, nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Korkudan zaman kavramını da yitiriyorum. Evimden ayrılalı bir saat oldu mu? On dakika mı?

Tek yapabildiğim bagajda tamamen çökmemeye çalışmak. Tek yapabildiğim nefes almaya çalışmak ve kalbimin göğsümden fırlamasını engellemeye çalışmak.

Belli bir noktada araba duruyor ve kapanıyor. Bagaj açıldığında içgüdüsel olarak tekrar saldırmak istiyorum ama ipler beni durduruyor. Hatta engellenen girişime kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Güçlü eller beni kavlıyor, ipleri çözerken beni sıkıca yere sabitliyor.

"Daha önce denediğinizi deneyin ve söz veriyorum, başa çıkmaya hazır olmadığınız sonuçlarla karşılaşacaksınız."

Başka bir durumda, kulağıma doğru gelen derin, erkeksi, ballı ses omurgamda farklı bir ürperti yarattı. Gözlerimin bağlı, ellerimin kelepçeli ve ağzımın tıkalı olmadığı durumlarda belki.

Beni zahmetsizce kaldırıp aniden geniş omzunun üzerinden fırlattığında sarsılıyorum, ağzımdaki tıkacın içinde nefes nefese kalıyorum. Bu kocaman adam beni arabadan uzaklaştırırken nabzım gümbür gümbür atıyor. Dışarıdayız ve bir tür makine ya da motorun yüksek sesli vınlaması duyuluyor.

Kaskatı kesildim.

Bu bir jet motorunun sesi. Uçmaya hazırlanan bir uçağın sesi.

Tamamen yok olmak üzere olduğumun sesi.

Tekrar ığlık atıyorum, son uyarısına aldırmadan çırpınmaya ve tekmelemeye başlıyorum. Ama bu sefer yine hazırđı ve gl kolları beni vücuduna sıkıca yapıştırırken bir merdiveni tırmanıp uçağın içine dalıyor. Beni esir alan kişiyle savaşırken hâlâ tekmeliyor ve çığlıklar atıyorum.

"İnsan ticareti" ya da "seks köleliği" gibi kelimeler zihnimde patlıyor ve sahip olduğum her şeyle savaşıp penelerken beni derinden sarsıyor. Birkaç darbe aldım ama işe yaramadı. Ben tepki veremedenden beni omzundan savuruyor, yastıklı bir koltuğa çarpıyor ve bir ipi vücuduma tekrar tekrar sarıyor.

Tekmeliyor ve çırpınıyorum ama ip sıkı, karnımın, göğsümün st kısmının ve iki kolumun etrafına sarılmış. Bir diğeri ayak bileklerime dolanarak onları birbirine ve oturduğum koltuğa bağlıyor.

Yanımda oturduğunu ve emniyet kemerini bağladığını duyuyorum. Umutsuzca tutmaya çalıştığım gözyaşlarım gözlerime dolmaya başlıyor ve etraflarına bağlanmış kumaşa akıyor. Uak hareket etmeye başlıyor ve hıçkırık boğazıma düğümleniyor.

Uak ileri doğru fırlarken motorlar vınlıyor. Yükselmeye başladığını, havaya kalktığını hissederken tekerleklerin çıkardığı tıngırtı sesi içimi ürpertiyor.

Zaman akıp gidiyor. Anlamsız, çünkü takip etmemin bir yolu yok. Ve beni kaçıran kişi sessiz - öyle sessiz ki uçak havalandığında uçakta kalıp kalmadığını bile merak ediyorum. Belki de işi sadece beni kaçırmak için evime ateş etmektir ve şimdi bedenimi başka bir canavara satacak olan kişiye gidiyorum.

Bu kadar yeter. Kendimi tutmaya ve kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum. Ama kleleştirildiğim ve tecavüze uğradığım bir senaryonun korkunç görüntüsü çok fazla. Titremeye başlıyorum, gözyaşlarım serbestçe düşerken hıkırıklarımda boğuluyorum.

Birden elime bir şey değdi. Parmakların ağızımdaki tıkaçı çektiğini hissedince sarsılarak nefes alıyorum. Yine de kim olduğunu merak etmeme gerek yok. Onun aynı odunsu, erkeksi kokusunu tanıyorum.

Yani uçakta kaldı.

Adam tıkaçı dudaklarımdan çekip alıyor ve yakınıma eğilirken onun sıcaklığını hissettiğimde ürperiyorum.

"Eğer çığlık atarsan, yolculuğumuzun geri kalanında bu geri dönecek. Anladıysan başını salla."

Sertçe

başımı

sallıyorum.

"Aferin

kızıma."

Yutkunuyor

um.

"Al. Bunu iç."

Plastik bir pipet dudaklarıma değince irkiliyorum. Dudaklarımı sıkıca kapatıp ondan uzaktaki koltuğa gömülüyorum. Adam derin bir iç çekiyor.

"Bu su. Ve benim uçağımda bir koltuğa bağılsın. Sana zarar vermek isteseydim, seni kandırmak zorunda kalmazdım."

Ağızımı sıkı sıkı kapatıyorum. "Sen

bilirsin."

Hasır ve adam benden uzaklaşıyor ve onun benimkinin yanındaki sandalyesine oturuşunun sesini duyuyorum. Zaman akıp giderken tek ses uçağın uğultusu. Beni bekleyen kadere dair daha fazla düşünce

düşüncelerimi zehirliyor. Bana neler yapabileceğine dair daha şeytani, daha korkunç kâbuslar tenime sızıyor, ta ki titreyene kadar. Yutkunuyorum ama boğazıma kum kaçmış gibi oluyor ve kuru dudaklarım acıyla birbirine sürtünüyor.

"Şu suyu tekrar deneyelim."

Ses tonu şakacı ya da sıcak değil. Bu bir emirdir. Bu bir ifade. Su isteyip istemediğimi sormuyor. Birazdan su içeceğimi söylüyor.

Tekrar ayağa kalktığını ve yanıma geldiğini duyuyorum. Ama bu sefer parmakları gözlerimdeki bağı çekip alıyor. Anında, o buz mavisi gözbebekleri ruhumun derinliklerine işliyor. Ne kadar yakınımda olduğunu, üzerime doğru geldiğini görünce irkiliyorum.

Bir kez daha onu içime çekiyorum. Koyu renk saçları ve güçlü, belirgin çenesindeki kirli sakal. Gıcır gıcır gömleğinin boynundan ve kıvrılmış kollarından kayan dövme mürekkebi. Delici mavi gözleri ve güzel ağzı. Pazularının ve omuzlarının şişkin kasları, kalın ön kollarının damarları.

Silah kalçasındaki kılıfta.

Zenginlik içinde küçük bir özel jettemiz ve kabinde yalnızız. Dövmeli elinde pipetli bir bardak su tutuyor. Gözlerini kırpmadan ya da bakışlarını benden ayırmadan pipeti ağzına götürüyor ve dudaklarını pipetin etrafına sararak içiyor. "Gördün mü?" der gibi kaşlarını kaldırarak yutkunuyor.

Sonra aynı pipeti ağzıma getiriyor. Bu sefer titriyor olmama rağmen dudaklarımın arasına alıyorum ve içiyorum.

"Aferin kızıma."

Kelimeleri gürleyerek söylediğinde yüzümün sıcaktan karardığını hissediyorum. Tenim kızarıyor ve o boş bardağı çekmeden önce son bir yudum su yutuyorum.

"Yakında iniş yapacağız."

Kaşlarım çatılıyor, dudaklarım aralanıyor.

"Neredeyiz-"

Aniden göz bağıny tekrar gözlerimin üzerine indirdiğinde bir iniltiyle kaskatı kesiliyorum. Ağızlık dışarıda kalıyor ve koltuğuna geri dönüp emniyet kemerini bir klik sesiyle bağlarken sessiz kalıyor. Uçağın alçalmaya başladığını hissettiğimde karnım zangır zangır titriyor.

Herhangi bir anons yok, tekerleklerin yere indiğini hissettiğimde bir nefesi ısırana kadar alçalmaya devam ediyoruz. Nabzım zonkluyor ve açlıktan karnım ağrıyor. Sonunda durduğumuzda başım sersemlemiş bir şekilde yüzüyor ve onun koltuğundan kalktığını duyuyorum.

"Bir kez daha hatırlatmak isterim ki, ağzınızın kapatılmaması, yerinizde olsam kötüye kullanmayacağım bir ayrıcalıktır."

Bağlarımı çözüyor ve beni koltuğumdan çekip tekrar omzuna attığında inliyorum. Bir kat merdiven iniyoruz ve sonra birdenbire yine bir arabanın ya da SUV'un arka koltuğuna fırlatılıyorum.

Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum. Her parçam ağlamak ya da merhamet için yalvarmak istiyor. Bana zarar vermemesi ve içimdeki korkunç karanlık bir sesin bana söyleyeceği gibi bana dokunmaması için yalvarmak istiyorum.

Ama ben çenemi kapalı tutuyorum. Sessiz kalıyorum, uyarılarına kulak veriyorum.

Durmadan önce sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Bir kez daha beni kolayca arabadan indiriyor ve önce kaldırımda, sonra çakılda, sonra da yankılı bir ormanda yürürken beni omzunda taşıyor.

Ağır adımlarla iniyor ve üzerinde durduğu şeyin hafifçe sallandığını hissediyorum. Su sesini duyduğumda ürperiyorum.

Bir teknedeyiz.

Adam beni bir tür banka oturtuyor ve bileklerimi arkamdan bir şeye bağlıyor. Motor gürleyerek çalışıyor ve dalgalara doğru ilerlerken dudağımı sertçe ısırıyorum. Zaman akıp gidiyor, teknenin dalgalara çarpmasıyla kalbim hızla çarpıyor. Sonunda motor yavaşlıyor ve sonra kapanıyor.

Beni tekrar kaldırıyor ve bir kez daha ahşap rıhtımdaki ayak seslerini duyuyorum. Sonra çakıl. Sonra bipleyen bir tür alarm kodunu girerken duraklıyoruz. Bir kapı açılıyor ve bir eve ya da başka bir yapıya adım atıyoruz.

Merdivenleri tırmanıyor ve bedenim titremeye ve sarsılmaya başlıyor.

Bana zarar vereceği yerdeyiz. Benden alacağı yerdeyiz. Bedenimi kullanacağı ya da belki de öldüreceği yer.

Bir kapıyı açıp içeri girerken hıçkırıklara boğuluyorum. Sonra aniden beni omzundan savurup titrek ayaklarımın üzerine yatırıyor. Bileklerimi tutuyor, irkilmeme neden oluyor. Sonra bir klik sesi geliyor ve kelepçeler düşüyor. Gözbağı başımdan kayıyor ve gözlerime dolan ani ışık karşısında gözlerimi kırıştırıyorum.

Sonra gözümü kırpıyorum, gözlerim odaklanıyor ve çenem düşüyor.

Ürkütücü bir depo bekliyordum. Ya da bir tür cinayet kulübesi. Ama bunun yerine, şimdiye kadar bulunduğum en çarpıcı odalardan birinde duruyorum ve daha önce de bazı güzel yerlerde bulundum.

İskandinav estetiği neredeyse bir av ya da kayak kulübesine benziyor. Ancak lüks faktörü tavana kadar yükseltilmiş. Büyük, geniş ahşap zeminin karşısında, siyah demir çerçeveli pencerelerden oluşan bir duvar, gecenin eşiğinde puslu bir gölün ormanlık kenarının çarpıcı manzarasına bakıyor. Geniş suyun karşısında daha fazla orman var ve görünürde başka bir ev yok.

Gözlerim odanın kendisine odaklanmak için geri kayarken ürperiyorum. Kocaman, tonozlu bir kiriş tavan. Her yerde kristal ve beyaz ahşap aksanlar. Bir duvar boyunca uzanan devasa, zarif bir şömine, kitaplarla dolu raflarla çevrili. Açık bir kapıdan bembeyaz fayanslar ve siyah demirle döşenmiş en-suite banyo görünüyor.

Dönüyorum ve bakışlarım uzak duvara dayalı büyük platformlu yatağa takılınca kalbim aniden sıkışıyor. Kaskatı kesiliyorum, zarafetin bir an için sildiği tüm korkularım bir anda geri geliyor.

"Yemekle döneceğim."

Arkamdan homurdanarak söylediği sözler irkilmeme neden oluyor. Yavaşça ona dönmek için kendimi zorlarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onu içime çekerken bir kez daha o delici, buz mavisi bakışlarının altında titriyorum.

Uzun boylu, yapılı, soğuk görünümlü ve yine de unutulmaz derecede güzel. İçim ürperiyor.

Az önce beni kaçıran ve yatak odasına getiren canavarı güzel olarak tanımladım.

Odadan çıkmak için dönüyor ve ağzım istemeden açılıyor. "Nerede..."

"Benim evimdesin. Ve burada kalacaksın."

Kapı aralığından zarif bir koridora adım attığı anda midem bulanıyor. "Bekle," diye mırıldanıyorum, titreyerek. "Bekle, neden ben-"

"Çünkü sen benimsin."

Kelimeler bana bir tokat gibi çarpıyor ve içime işleyen kutup bakışı beni ikiye bölüyor.

"Çünkü sen artık bana aitsin."

Kapı arkasından kilitlenirken bir tıkırtıyla kapanıyor ve beni hızla çarpan kalbim ve dehşete düşmüş düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Dönüyorum, gözlerim yatağa takılınca titriyorum.

Çenem tutuldu. Burada ölmeyeceğim. Beni buradan almasına izin vermeyeceğim. Savaşmadan olmaz.

İçimde bir canavar var.

Porselen lavabonun kenarlarını kavrarken ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Parmak eklemlerim gerginlikten bembeyaz oluyor, dişlerim gıcırdarken ön kollarımın gergin kasları ve mürekkebi dalgalanıyor.

Kilitlediğim ve ruhumun derinliklerine gömdüğüm iblisin hapishane parmaklıklarına hırladığını hissedebiliyorum; demirlerin arkasında sinsice dolaşıyor ve sanki güçlerini test etmek istercesine ara sıra onlara şiddetle çarpıyor.

Ya da onun.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Musluğa uzanırken yavaşça nefes veriyorum. İki avuç alıp yüzüme çarpmadan önce suyun soğumasına izin veriyorum. Sanki soğüğün şoku canavarımı sersemletip tekrar boyun eğdirebilirmiş gibi.

Sanki buna gerçekten inanıyormuşum gibi.

Musluğu kapatıp havluya uzanmadan önce yüzüme daha fazla soğukluk sıçratıyorum. Aynaya bakıyorum; yüzüm damlıyor, gözlerim sertleşmiş, lavabonun kenarını sıkıca kavriyorum.

Kendime bunu bir daha asla yapmayacağımı söyledim.

Şiddetten ya da son birkaç saat içinde yaptığım eylemlerden bahsetmiyorum. Bunları *kimin* için yaptığımı kastediyorum. Yıllar önce örgütten ayrıldım ve o kanseri hayatımdan çıkardım.

Ve işte burada. Metastaz yapıyor. Şimdiki hayatımla bir zamanlar yaşadığım hayat arasına koyduğum yıllar ve kilometrelere rağmen sinsice dünyama geri dönüyor.

Gerçekten bir canavar olduğum zaman. Bir iblis. Bir canavar. Bir katil. Öcü. Yatağının altındaki kabus.

Bir zamanlar bana *Bukavac* derlerdi: efsanevi bir şeytan kral. Yüzüme karşı değil elbette. Ama gölgelerden beni takip eden bir lakap olduğunu biliyorum - hem korkulan hem de kanla kazanılan bir lakap. Öldürerek. Kesin, duygusuz vahşilikle.

Hepsi Hayalet Sendikası'na hizmet için ve cehennemin sonuna kadar nefret edeceğim bir adam.

Beni on dört yaşımdayken aldılar. Serseri, unutulmuş, çalışma vizesi olan Rus bir annenin hiçbir şey olmayan oğlu, Liverpool sokaklarında gecekonduda yaşıyordu. Annem eski kafalı bir Sovyet destekçisiydi. Bu yüzden ona hükümet olduklarını söylediler ve bir zamanlar *Prizrak Proyekta*; Hayalet Projesi adında gizli bir Sovyet askeri eğitim programı olarak faaliyet *gösteriyorlardı*.

Ancak SSCB çöktüğünde, programdan sorumlu olan Mikhail Arakas adlı genç yüzbaşı bir fırsat gördü. Burada tamamen gizli, kayıt dışı bir suikast programı yürütüyordu. Ve çekleri yazanlar iktidardan düştüğünde, kendi çeklerini yazmaya karar verdi.

Mikhail, programı özele alarak gölge suikastçılar ve casuslar için dünyanın en ölümcül, bilinmeyen ve acımasız okuluna dönüştüren kişidir. Aynı zamanda Liverpool sokaklarından asabi bir pisliği alıp Bukavac'a dönüştüren adamdır.

Onun ödüllü iblisi. Nihai katili. Gittiğim ve bir daha dönmediğim güne kadar.

O zamanlar Bratva'ya bağlı Tsavakov imparatorluğunda bir yüzbaşıydım. Elbette Mikhail tarafından Makyavelist planlarından biri için oraya yerleştirilmiştim. Ama bir gün Mik'in imparatorluğu ele geçirmesine yardım etmek için derin bir bitki olarak başladığım şey, Nikita'nın öldüğü gün sona erdi. Ondan sonra Mikhail ve onun saçmalıklarıyla işim bitti. Yalanlarıyla. Onun bitmek bilmeyen sosyopatik güç ihtiyacı, benim de kralları devirmek için kullanılan kurşun olmam.

Ben de çekip gittim. Bağlarımı kopardım ve Boris Tsavakov'un baş danışmanı olarak kaldım. Artık sürekli maske takan bir adamım.

Dışarıdan bakıldığında, insanların beni gördüğü adamım: güçlü bir iş ve suç imparatorluğunun en üst kademesindeyim. Özel dikim takım elbiseler ve Patek Philippe saatler giyen bir adam. Prestijli Lords College of Business'tan, finans ve siyaset dünyasının devleri haline gelen akranlarıyla birlikte sınıf birincisi olarak mezun olmuş bir adam.

Ama bunların hepsi yüzeysel. Geçmişi gömmek için taktığım maske. İçimdeki canavarı zincirlenmiş, bastırılmış ve gizli tutan maske.

Bukavac'ı çocukların hayali kabusu olarak tutmak için.

O hayata geri dönmeyi hiç düşünmedim. Ve yakın zamana kadar Mikhail bunu benden isteyecek kadar aptal değildi.

Ta ki zayıf noktayı bulup bastırana kadar. Ta ki bana Boris'in altında kazandığım gülünç paranın bile satın alamayacağı bir şey teklif edene kadar.

Öldüreceğime yemin ettiğim adam bana kız kardeşimin ebedi istirahatgahının yerini teklif ettiğinde, böylece *sonunda* ona hak ettiği huzuru verebilecektim, kendi kuralımı çiğnedim.

Şeytanın kendisi için başka bir işe girdim.

Teknik olarak, Mik ve ben yıllar öncesinden beri hiç konuşmadık. Tüm bu alışveriş bile onun yardımcısı Jana aracılığıyla oldu. Mikhail onunla doğrudan konuşmayacağımı biliyor, Nikita'nın başına gelmesine izin verdiği şeyden sonra olmaz.

Ama yine de işi kabul ettim. İki işi de. Çünkü bunca yıldan sonra Nikita hak ettiği gibi huzura *kavuşacaktı*. Bu, onun ölmesine izin veren pislik herifin emrini yerine getirmem anlamına gelse bile.

İlki basit bir suikasttı; bir ay önce Münih'te orta düzey bir hükümet yetkilisine düzenlenen suikast. Görünüşe göre adam Hayalet Sendikası'nın Almanya'daki operasyonlarını etkileyecek bir tür yasa çıkarıyordu. Karmaşık bir şey değil, sadece zırhlı şehir arabasının ön camından vurulan basit bir çatı keskin nişancısı.

Sonra anlaşmamızı yerine getirmek için ikinci ve son iş geldi. Peter Fairist'in yaşayan tek varisine ikinci bir kolay, rakamlarla vuruş.

Basit. Hızlı. Etkili.

Yine de binlerce mil sonra sığınağında, öldürmem gereken bir tutsakla birlikteyim. Ve basit bir iş çok karmaşık bir hal aldı.

Beni durduran yüzüktü: boynundaki ince bir zincire asılı gümüş yapboz parçası yüzük. Tatiana'nın: Peter'ın kendisi artık

Balagula Bratva'yı ele geçirebilecek bir ölü, diğer adıyla Mikhail'in *saplantısı*.

Tüm sinsi, Makyavelist entrikaları arasında, Balagula ile iktidara giden yolu solucanlamak diğer her şeyin üzerinde durdu. Belki de kendi yardımcısı Jana'nın, karısı öldükten sonra Peter'ı baştan çıkarıp onunla evlenmesinden sonra bile bu fetih konusunda henüz başarılı olamadığı içindir.

Ama durum ne olursa olsun, bu sabah Tatiana'yı rahmetli babasının evinde çekmemle sona ermesi gerekiyordu - tabii ki hepsi rakip bir Bratva ailesinin dağınık işi gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı.

Açıkçası, işler farklı şekilde gelişti.

Dışlerimi gıcırdatarak banyodan çıkıp çalışma odama geri dönüyorum. Hedefim bar arabası ve açgözlülükle dudaklarıma götürmeden önce bir bardağa ağır bir votka döküyorum.

Aynı yüzük olmadığını biliyorum. Annemin onu görmeme izin verdiği nadir anlardan birinde Nikita'ya verdiğim yüzüğün aynısı *olamaz*. Mik onu da zalim bir psikopat gibi eğitim programına almadan önce.

Aynı yüzük değil. Ama beni durdurdu. Bazen olmak zorunda olduğum duygusuz ölüm makinesi olmam gerektiğinde girdiğim trans halini bozdu. Ve aniden, hayatım boyunca ilk kez, bir cinayet karşısında irkildim.

Sonra onu aldım.

Sonra benimle kavga etti ve kaçmaya çalıştı.

Ve şimdi, içimde, hapsedildiği yerin parmaklıklarında sinsice dolaşan bir şeytan var, onun meydan okuyan ateşinin başka bir kokusuna aç.

Votkayı geri yutuyorum ve görev ile arzunun çatışmasını yaşıyorum.

Hayatımda böyle bir pervasızlığa yer yok. Hayatımda ya da içimde kükreyerek uyandırdığı açlık.

Çözümün ne olduğunu biliyorum elbette. Onu kilitlediğim misafir odasına geri dönmek ve İngiltere'de babasının evinde bitirmem gereken işi bitirmek.

Ama bunun olmayacağını biliyorum. Şimdi olmayacak. Artık olmayacak.

Yaptıklarımın sonuçlarını tam olarak sindiremeden telefonumu çıkardım ve Jana'yı aradım.

Mikhail'in yeğeni ve benim en sevmediğim ikinci kişi telefonda, "Polis Fairistlerin evinde, Kristoff," diye alay ediyor.

"Bir teslimat şoförü ön merdivenlerde ceset bulunca ihbarda bulundu."

Geleceğini bildiğim şeyi bekliyorum.

"Kimin cesedinin henüz bulunamadığını biliyor musun Kristoff?" diye hışırıyor. "Şimdi kimin *kayıp* olduğu ilan edildi-"

"Tamamdır."

Ve işte böyle, geri dönüşü yok. Aynen böyle, yalanla döşeli bir yol seçtim ve nedenini bile tam olarak anlayamıyorum.

Bunu yapmayacağımı biliyorum. Artık yapmayacağım. Üst kattaki kıza değil.

Jana duraklıyor ve cep telefonundan onun o küstah alaycılığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Bunu senin yapman gerekiyordu-"

"Planlar değişir, Jana. Bitti."

"Nerede?"

Gözlerim kısıldı.

"Önemli değil."

"İstedığınızı bildiğim bilgileri almak için bir dua istiyorsanız kanıtla ihtiyacım olacak."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bana anlaştığımız şeyi vereceksin. Bir dua değil. Ne de bir ipucu. Ben de sana kanıt getireceğim."

"Size geleceğim. Kendim görmeyi tercih ederim. Neredesin?"

"Takas işlemimiz tamamlandı. Bana teslim *edeceğiniz* şeyi bana nasıl teslim edebileceğinizi anlatmak için kısa süre içinde sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu aniden kapatıyorum, tek pişmanlığım Jana'nın şu anda yaptığından emin olduğum gibi, soğukkanlılığını kaybedip bir şeyleri kırmasını izlemek için onunla birlikte odada olmadığım.

Gözlerim çalışma odamın penceresinden gölün üzerinde asılı duran akşamın erken saatlerine dalıyor. Son içkimi de içip çenemi sıkarken güneş suyun üzerinde neon bir kan lekesi bırakıyor.

Ne yapıyorsun lan sen?

Ama ben çoktan çalışma odasından fırlayıp merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım. Kilitli misafir odasının bulunduğu doğu kanadına doğru uzun koridorda sinsice ilerliyorum. Onun kapıya çarptığını ya da kilitli, kurşun geçirmez pencerelerden içeri girmeye çalıştığını duymayı bekliyordum. Ama bunun yerine, sadece sessizlik var.

Ona neden burada olduğunu söylemedim. Tanrım, neden burada olduğunu ben bile bilmiyorum. Ama onun yanında ağzımı açacak kadar bile kendime güvenmedim. Benimle dövüştükten sonra olmaz. Bana karşı kıvrandıktan sonra değil.

Onun kokusu yıllar önce gömdüğüm içimdeki şeytanı uyandırdıktan sonra olmaz.

Nabzım kulaklarımda hızla atarken, misafir odasının kapısını ustalıkla açıyorum. Gözlerim odayı tararken kaşlarımı çatarak içeri giriyorum.

Kırılmaz pencerelere karşı kırdığı ahşap masa sandalyesi var. Tekmeleyerek devirdiği yan sehpa ve yere düşürdüğü lamba var.

Ama tek gördüğüm bu: onun

katliamı. Onu değil.

Banyoya doğru dönerken gözlerim kısılıyor. Ve sonra aniden, hislerim seğirdi. Geri döndüm, ama inanılmaz bir şans eseri, beni gerçekten alt etti. Yan masadaki ikinci lamba başımın arkasına çarparak dengemi bozdu. Diz çöküyorum, kırık sandalyenin bir parçası olabilecek şeyin başımın yan tarafına çarpmasını engellemek için içgüdüsel olarak kolumu zar zor kaldırıyorum.

Ne oluyor lan?

Döndüm, tam zamanında omzuma bir ayak geldi, dengemi bozdu ve beni yere serdi. Hırlayarak ayağa kalktım ve onun odadan fırlayıp koridorda merdivenlere doğru koştuğunu gördüm.

Ama onun öyle kaçışını izlerken hissettiğim şey öfke değil. Bana zarar vermeye çalıştığı için öfke de değil. Dikkatsiz olduğum için kendime bile öfke duymuyorum.

Bu ateş. Daha önce hiç hissetmediğim bir

vahşilik. Kana susamışlık değil. Öldürme ya da

incitme ihtiyacı değil.

Ama oldukça basit bir şekilde,

kovalama ihtiyacı. Avlanma

ihtiyacı.

Peşine neyin düşeceğini bilmeyen küçük bir avı yakalama ihtiyacı. Ve biz daha yeni başladık.

Yatak odasının kapısından fırlayıp koridor boyunca uzanan uzun halının üzerinde kayarken NEREDEYSE DÜŞÜYORDUM. Ama kendimi yakalıyorum, dehşet ve adrenalin içimde patlarken ciğerlerim havayı dışarı atıyor.

Koş.

Merdivenlere doğru fırlıyorum ve düşmek üzereyken merdivenlerden aşağı yuvarlanıyorum. Şimdiden arkamda olduğunu duyabiliyorum. Ve bu sefer, beni yakalarsa merhamet etmeyecek. Ona vurduktan sonra olmaz.

Felç olmam gerektiğini biliyorum. Hâlâ o odada, bir köşeye büzülmüş, hıçkırarak ağlıyor ve beni buraya getiren canavardan merhamet dileniyor olmalıydım. Yine de bir şekilde, içimde bir mücadele keşfettim.

Burada ölmeyeceğim. Ve beni bir yatak odasına kilitlemesine izin vermeyeceğim... Hayır.

Savaşmadan olmaz.

Köşeyi dönüyorum, gözlerim başka bir koridorun sonundaki ön kapıya takılmadan önce bir çıkış yolu bulmak için deli gibi her yere bakıyorum. Homurtularını duyuyorum

Arkamda korku ile karışık başka bir şey vücudumda dalgalanıyor.

Kendimi zorluyorum, devasa göl evine çarparken daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Koşarak yanından geçerken kalçam bir kanepenin yanındaki masaya çarpıyor. Acıyla haykırıyorum ama kapıya ve tek özgürlük şansına doğru ilerlerken bunu görmezden geliyorum.

Ayak seslerini ya da homurtularını duyamıyorum ama tam arkamda olduğunu biliyorum. Bunun sadece adrenalinin kulaklarımı köreltmesi olduğunu biliyorum, tek odak noktam önümdeki tek şans. Acı veren bir çarpmayla kapıya vuruyorum, kilidi kurcalarken yüzümü buruşturuyorum, topuzu çeviriyorum ve kendimi dışarı atarken kapıyı çekerek açıyorum-

Tam onun bekleyen ellerine.

Çığlık atıyorum.

Azrail beni boynumdan yakalamış ve göğsüne doğru döndürüyormuş gibi çığlık atıyorum. Boğazımdaki baskıya ve her düşüncemi boğan korkuya rağmen çığlık atmaya devam ediyorum.

Burada ölmeyeceğim. Ölmeyeceğim-

"Bağırmaya devam edebilirsin."

Kulağımın yumuşaklığına karşı sesinin sertliği ve yakınlığı, buzlu suya dalmışım gibi nefes nefese kalmama neden oluyor. Donup kalıyorum, kaya gibi sert vücuduna karşı geriliyorum.

"Ama tek başaracağınız şey sesinizi duyurmak olacak. Seni duyacak kimse yok."

Gözlerim çılgınca etrafımızda dolaşırken kalbim göğsümde çarpıyor, kulaklarımda çınlıyor. Acıyor ve bir an için o kadar korkutucu ki sanki

Boğuluyorum. Ama haklı olduğunu biliyorum.

Kimse beni duymayacak. Gölün kıyısı boyunca görünürde başka bir ev yok. Karşı tarafta tek bir ışık bile yok.

Bir canavarla yalnızım. "*Lütfen...*"

Kelime titreyen dudaklarımdan dökülüyor. Göl kenarındaki evinin karanlığında ve yalnızlığında bu adamın bana yapabileceklerinin gerçek dehşeti içime çarptıkça bedenim titriyor.

"*Lütfen... Lütfen... Yapma...*"

Kolu boynumdan düşüyor. Vücudu benden uzaklaşıp beni serbest bırakırken göz kırpyorum, hazırlıksız yakalanıyorum.

Beni kaçıran kişiyle yüzleşmek için yavaşça dönerken kollarımı üzerimi örten ince tişörtlere sararak titriyorum. Beni esir alanla. Canavarıma.

Döndüğümde o delici buz gibi gözlerin bana saplandığını ve ciğerlerimdeki nefesi emdiğini gördüğümde nabzım atıyor. Üzerimde yükseliyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş ama yüzünde öfke değil, sakın, neredeyse eğlenen bir ifade var.

Yontulmuş, tamamen muhteşem yüzü.

Ona böyle demenin ne kadar berbat bir şey olduğunu içten içe biliyorum. Onu tarif etmenin başka bir yolu yok. Ama Jeffery Dahmer aldatıcı derecede yakışıklıydı. Dünyanın her yerinde her gün kadınları avlayan binlerce kötü kalpli erkek, etobur bitkilerin bir sonraki yemeklerini cezbetmek için parlak çiçekleri kullanması gibi aldatıcı bir şekilde çekicidir.

Gözlerim gömleğinin artık açık olan yakasının altından görünen dövme mürekkebine takılıyor. Kollarından aşağı inen girdaplar ve desenler

bir elinin arkası. Dolgun dudaklarındaki rahat, yarı eğlenmiş gülümseme. Çenesindeki hafif yarık. Ölümcül mavilikteki gözlerindeki parıltı.

Yine de onu ne kadar yakışıklı yaparsa yapsın, sanki bir ressamın "yakışıklı" tasvirine bakıyor gibiyim. Her şey *çok* mükemmel.

Doğal olmayan bir şekilde. Aldatıcı bir şekilde.

Sanki bir maskeye bakıyor gibiyim. Çünkü onun içinden, çatlaklardan ve gözlerinin derinliklerinden başka bir şey gizleniyor.

Daha karanlık, gülümsemeyen ve daha rahatsız edici bir şey, özümün derinliklerinde bir kıvılcımı ateşleyen bir şey.

Heyecanla karışık korku. Merakla karışık tehlike. Çekicilikle karışık korku.

Saniyeler o dudaklardan tek bir kelime çıkmadan geçip gidiyor. Ondan bir hareket bile gelmeden. Sadece ikimiz, onun lüks göl evinin ön kapısının yanındaki çakıllı araba yolunda duruyorduk.

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, hâlâ kendime sarılıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama sanki bakışlarımı onun gözlerinden çekemiyorum.

"I..."

Titriyorum.

"Ben... um, ne-"

"Koş."

Bu tek kelime içime bir korku ve adrenalin dalgası gönderiyor. Titriyorum, buz gibi bakışlarına bakarken tekrar yutkunuyorum.

"Ben... Ben anlamıyorum..."

Gözleri hafifçe kısılıyor, dudaklarının kenarları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "*Kaçmanı* istiyorum. Benden uzağa, yani."

Kanın uğultusu **k u l a k l a r ı m ı** dolduruyor; kafamın içine doğru akan kanın hafif çınlama sesi.

"İ-"

"Eğer kaçarsan," diye mırıldanıyor sessizce, sesi alçak ve ağır. Gözleri bir kez bile kırılmıyor; bir kez bile benimkilerin derinliklerine bakmıyor.

"O zaman özgürsün. Ve eğer seni yakalarsam..." Omuz silkiyor.

"O zaman seni yakalarım."

Titriyorum, merkezimde sıcak bir şey zonklarken derim tüylerim diken diken oluyor.

"*Nereye kaçacaksın?*" Kısık sesle fısıldıyorum.

"Mülkün çevresi açıkça işaretlenmiştir. Bunu bileceksiniz. Eğer ben sizi yakalamadan geçebilirsiniz, gitmekte özgürsünüz."

Ona bakıyorum, yoğun havayı içime çekerken göğsüm kabarıyor. Ağzım inceliyor, gözlerim ona dikiliyor.

"Bu da ne böyle?"

Karanlık, yırtıcı bir şekilde sırtıyor. "Bir fırsat."

"Ne için?"

Tek yaptığı ince bir gülümseme ve gözlerindeki parıltıdan ürperiyorum.

Başımı sallıyorum, kollarımla kendime daha sıkı sarılıyorum, keşke uyku şortu ve bol bir tişörtten çok daha fazlasını giyseydim diyorum.

"Hayır."

Kaşları hafifçe çatılır.

"Sormuyordum."

"Kaçmamı mı *istiyorsun*?"

"Kesinlikle."

Başım

sallanıyor.

"İstemiyorum-"

"Tabii ki biliyorsun."

Bana yaklaşırken nefesim kesiliyor. Tenim karıncalanıyor, kollarım sıkıca sarılıyor, bacaklarım birbirine kenetleniyor.

Göğüs uçlarım gömleğimin kumaşına sürtünüyordu.

Boğazımdaki bir yumruyu daha yutuyorum, nefesim daralıyor ve gözümü dikmiş onun acımasız, muhteşem, korkutucu yüzüne bakıyorum.

"Ayakkabı bile giymiyorum."

"O zaman bir dahaki sefere kaçmadan önce ihtiyaçlarınızın ve çevrenizin farkında olun."

Ona bakıyorum, şakayı bulmaya çalışıyorum; "gotcha". Bunun gerçekten berbat, çılgınca, komik olmayan bir şaka ya da eşek şakası olduğuna dair herhangi bir işaret.

Bulamadım. Çünkü bu bir şaka değil.

"Üçe kadar sayıyorum. Ve sonra, benden kaçacaksın."

Nefesim daha hızlı

geliyor. "Bir."

Geri çekilmeye başladığımda bakışlarım hâlâ onunkilere takılı, çıplak ayaklarım çimenleri bulmadan önce çakılların üzerinde çıtırdıyor.

"İki."

İçimde bir şeyler kopuyor. Daha derin, ilkel bir güç kontrolü normal benden alıyor. Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, aniden dönmeye başladım ve *koşmaya* başladım.

Daha önce hiç koşmadığım gibi koşuyorum, kendimi pansiyonun etrafını saran ağaçlara doğru fırlatırken nabzım kulaklarımda çığlık atıyor. Ağaçların arasında pervasızca ilerlerken nefesim kesiliyor, dehşet ve adrenalin beni parçalıyor.

Tıpkı rüyamdaki gibi. Sadece beni bundan kurtaracak bir uyanma olmayacak.

Dallar derimi keserek beni parçalıyor. Yer bana çelme takmaya çalışıyor, alçak bir dal kaval kemiğime çarpıyor ve bükülmüş bir kök ayak parmağımı öyle bir sıkıştırıyor ki acı içinde çığlık atıyorum. Ama devam ediyorum. Koşmaya devam ediyorum, hava emiyorum ve kendimi arkamı dönmemeye zorluyorum.

Koşmaya devam et. Sadece devam et. Lanet olsun. Koşmaya.

Doğruyu söyleyip söylemediğini bile bilmiyorum. Aslında, muhtemelen söylemiyor. Ama bildiğim bir şey var: Kaçmamak pes etmektir. Kaçmamak teslim olmaktır.

Ve böylece ağaçların karanlığına daldım. Vücudumdaki tüm sinirler çığlık atıyor, her sinaps aynı anda ateşleniyor ve adrenalinin her bir zerresi sistemime boşalıyor. Ağaçların etrafından dolanıyorum, köklerin ve çalıların üzerinden yalpalayarak geçiyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor ve kulaklarım kanımın nabzıyla çınlıyor.

Sonra
duydum.

Onu
duyuyorum.

O da tam arkamda.

Dehşet son rezervlerimi de ateşliyor. Ve aniden ağaçların arasına dalıyorum. Beni kovalayan canavarın sesini duyabiliyorum; derin nefes alışverişlerini, ayakkabılarının çalılıklara vuruşunu. Dalların çıtırtısı, gittikçe yaklaşıyor.

Çığlık atıyorum. Ağaçların arasından sıyrılıp ilerlerken düzensiz, gırtlaktan gelen bir sesle çığlık atıyorum. Yine de yaklaşıyor. Ayak sesleri daha yüksek ve o kadar yakın ki yemin ederim nefesini ensemden hissedebiliyorum.

Hissettiğim şeyin saf dehşet olduğunu biliyorum. Ama sadece bu değil. Ne kadar hızlı koşarsam ve onun önünde ne kadar uzun süre kalırsam, aniden bu korku kabağan bir enerjiye dönüşüyor.

Bir heyecan.

Bir coşku.

Ve hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süredir ilk kez kendimi tamamen *canlı* hissediyorum.

Yakalanmamanın heyecanı -ya da kulağa ne kadar boktan gelse de belki de kovalanmanın heyecanı- damarlarımda bir uyuşturucu gibi dolaşıyor. Kendimi daha da zorluyorum, tüm vücudum bu yeni keşfedilen güç ve heyecanla zonkluyor ve titriyor.

Tenim zonkluyor. Nabzım canlanıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve uyluklarımın arasında korkunç, ihanet eden ıslak bir sıcaklık birikiyor.

Karanlık ormanda koşuşum bir tür dansa dönüşüyor; sağa sola kaçıyor, hastalıklı, çarpık, tüketen sıcaklık içimde zonklarken dudaklarım sırtıyor.

İleride gün batımını görebiliyorum, ağaçların arasında bir mola.

"Mülkün çevresi açıkça işaretlenmiştir. Bunu bileceksiniz. Eğer ben sizi yakalamadan geçebilirsiniz, gitmekte özgürsünüz."

Neredeyse geldim. Aslında neredeyse-

Uzun, güçlü parmakları boğazımı sarıyor. Beni devasa bedenine doğru geri çekerken ıgılığım sıkışıyor ve boğuluyor. Adrenalin bir bomba gibi patlıyor; az önce ormanda paldır küldür ilerlerken biriktirdiğim saf heyecan ve enerji bir anda içimden fişkırıyor.

Bizi karanlık bir dans gibi döndürürken ve beni bir ağacın gövdesine çarparken gözlerim şişiyor, ağzım açık ve sessiz.

Öylece duruyoruz; eli boğazımda, delici, tüketici, ölümcül mavi gözleri beni sırtımdaki ağaç gövdesine sabitliyor. İkimizin de göğsü koştırmaktan nefes nefese kalıyor ve parmak uçlarındaki nabzın boynumun yumuşak derisinin altında benimkine çarptığını hissedebiliyorum.

"Çok yaklaştın, printsessa," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle.

Kulaklarım çınlıyor. Göbeğim kasılıyor, spazm geçiriyor ve bükülüyor. Gözlerim kocaman olurken bacaklarım titriyor.

"Şimdi ne-"

Beni kesen cevabı kelimeler değil.

Bu onun ağzı, benimkine çarpıyor; dudakları ciğerlerimdeki nefesi ve ruhumdaki ateşi çalmak için benimkini yakıyor.

Sert bir öpücük.

Cezalandırıcı bir
öpücük.

İlk öpücük.

Çalındı.

Tıpkı benim gibi.

Sanki gözlerimin arkasında ve göğsümün derinliklerinde havai fişekler patlıyor. Ciğerlerimdeki hava emilene kadar beni alevler içinde bırakan milyonlarca ateşli kıvılcımın tenimin her santimetresine düşmesi gibi.

Onun sertliği hâlâ orada; parmaklarının boğazımı kavrayışı, güçlü çenesindeki kirli sakallar. Erkeksi, odunsu ve deri kokusu. Vücudunun sertliği benim çok daha küçük bedenimi ağaca sabitliyor.

Ama tüm bunların arasında en çok hissettiğim şey o dudakların yakıcı yumuşaklığı. Benimkine yapışmaları. Sorgusuz sualsiz talep edişleri. Ağzının benimkini açmaya nasıl ikna ettiği. Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve dili içime giriyor.

Yirmi yaşındayken, yatılı kız okullarının vekili olarak ve acımasız ve eski okul Balagula Bratva'nın kralı olan soğuk, tehlikeli Peter Fairist'in kızı olarak, bu benim ilkim.

İlk öpücüğüm.

Benim ilk *şeyim*.

Yatılı okuldayken bu bir sorun değildi. Belki benimle dalga geçilen bir şeydi; daha "dünyevi" kızların kıkırdadığı bir şeydi.

Sırtımı. Ama kafamda, üniversitenin benim için keşfedilecek bir yer olacağını biliyordum. Herkes beni "Rus mafya babasının kızı" olarak tanımadan yeni bir başlangıç yapabileceğim bir yer.

Spoiler: Değildi.

Harvard'a girdim ve sanki tüm Boston bölgesi benim kim olduğumu biliyordu. Ya da daha spesifik olarak babamın kim olduğunu ve neler yapabileceğini. Birinci sınıfın ilk döneminde dört oda arkadaşım oldu. Her biri, aileleri bir mafya prensesi ile aynı odada kalmamalarını talep etmeden önce en fazla bir hafta kalıyordu.

İkinci yıl Ji-woo adında Koreli bir kızla aynı odada kaldım. Bu neredeyse tüm yıl sürdü, çünkü sanırım dil engelinden dolayı babamın bir Rus mafya ailesinin başı olmasının bir şaka olduğunu düşündü.

Ve bunlar sadece kadın ev arkadaşlarıydı. Karşı cins benden vebadan kaçır gibi kaçardı.

İlk başlarda değildi. İlk başlarda, beni kahve içmeye ya da başka bir şeye davet eden birkaç cesur tip vardı. Bu randevular, ceketlerinin altında bariz ateşli silahları olan siyahlar içindeki yedi ayak boyunda, iri yarı adamların hiçbir yere gitmediğini fark edene kadar sürerdi. Ya da o cesur ya da aptal randevulardan biri elimi tutmaya çalışana ve o tehditkâr korumalardan biri homurdanıp başını sallayana kadar.

İşte bu şekilde yirminci yaş gününüze hiç öpülmeden ulaşırsınız.

Şimdiye kadar.

Ta ki o gelip beni çalana, ağzımı bağlayıp kelepçelezene ve beni kovalayana kadar.

Ve sonra beni yakaladı.

Dudaklarımdaki ateşli sıcaklık daha da artıyor ve güçleniyor. Boğazımdaki parmakları yayılıyor, boynumun üzerinden kayarak çenemi kavıyor. Göğsünden gelen alçak bir hırıltı içimi titretiyor ve kendimi ona doğru batarken bulduğumda titrememe neden oluyor.

Dudaklarımı daha geniş

açtım. Onun dilini benimkiyle

tattım.

Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Bundan kaçmamak.

Ellerim kendi kendine hareket ediyor gibi görünüyor, yavaşça göğsüne dokunmak için yükseliyor. Ama tişörtüne dokundukları anda, ellerinin aniden benimkileri kavrayıp başımın üzerine itmesiyle sarsılıyorum. Sert bir eliyle onları orada sabitlerken nefesim kesiliyor, diğer eli çenemin üzerinden kaymak için geri çekilmeden önce dudaklarıma homurdanıyor.

Isı içime doğru dalgalanıyor. Korkunç, isyankâr bir arzu gittikçe daha da ısınıyor. Vücudum onunkine karşı titriyor, meme uçlarım gömleğimin pamuğuna karşı o kadar sert ki, onları onunkinden de hissedebileceğini biliyorum. Kalçalarım sanki bunun için eğitilmiş gibi kalkıyor. Nabzım kulaklarımda çılgılık atıyor. Ve beni o yavaş, şiddetli, talepkâr şekilde öpmeye devam ederken, vücudum ocakta çok uzun süre bırakılmış bir çaydanlık gibi kaynama noktasına kadar titremeye başlıyor.

Ve sonra her şey patlamadan hemen önce, geri çekiliyor. O kadar hızlı ve beklenmedik ki, ne olduğunu anlayana kadar iki saniye daha aptal gibi duruyorum - gözler hala kapalı ve dudaklar hala ayrık -.

Gözlerimi kırıştıyorum, girdap gibi dönen hayal fırtınasından sıyrılıp gerçekliğe geri dönüyorum.

Beni çalan adamı öptüğüm yerde. Hevesle.

Ciğerlerim ağrıyor ve hâlâ nefes almadığımı fark ediyorum. Nefes alıyorum, ciğerlerimi havayla dolduruyorum ve onun acımasız ve sert buz mavisi gözleri beni keserken titriyorum.

"Yakaladım seni."

Hırıltılı kelimeler zar zor duyuluyor. Ve beni aniden kavrayıp yerden kaldırdığında hâlâ öpücüğün etkisindeyim. Beni omzuna atıp ağaçların arasında sinsice dolaşmaya başladığında nefesim kesiliyor.

Çılgılık atmak istiyorum ama hala şoktayım. Savaşmak istiyorum ama donmuş durumdayım. Ya da daha doğrusu kavruldum. Kayalık kıyıya çıkana kadar beni karanlık ağaçların arasından taşırken yüzüm sıcaktan zonkluyor. Gözlerim sola kayıyor ve kalbim sıkışıyor.

Ondan kaçmak için yönsüz, dikkatsizce koşuyordum. Ve tek yapabildiğim büyük bir U şeklinde koşmaktı. Ağaçların arasından gördüğüm kıyıdaki o "özgürlük", kıyının sadece yirmi metre aşağısındaki evin oturduğu göl kıyısıyla aynıydı.

Güneş artık karşı kıyıya düşmüş, orman ve göl geceyle birlikte koyu mora bürünmüş. Tenimin altında hâlâ zonklayan sığağa rağmen hava daha serin görünüyor.

Sözsüzce, zihnim öpücüğün etkisiyle hâlâ uyuşmuş halde, sahildeki kayaların üzerinden eve doğru ilerliyoruz. Savaşmam gerektiğini biliyorum, ama sabahtan, yolculuktan, yabancı bir yerde bir odada kilitli kalmaktan dolayı tamamen bitkin ve boş gibiyim.

Takip edilmekten.

Yakalanmaktan.

İlkimi çalan güzel, isimsiz maskeli canavar tarafından öpülmekten.

Beni kaçmaya çalıştığım kapıdan geçiriyor. Tkezlediğim merdivenlerden yukarı çıkartıyor. Kaydığım koridordan aşağıya. Ve kaçtığım odaya geri götürüyor.

Bu sefer, o kadar kolay çıkamayacağımı biliyorum.

Beni yatağın kenarına oturtuyor ve benden bir adım geride duruyor. Her yerim titriyor, nefesim ağırlaşıyor ve hızlanıyor, yanaklarım kızarıyor. Sırada ne olduğunu merak ederek gözlerimi onunkilere dikiyorum.

nce beni kovaladı ve öptü, şimdi de beni yatağa yatırdı, üzerimde yükseliyor...

"İyi geceler, Tatiana."

Dönüyor ve başka bir şey söylemeden, şok olmuş çenemi açık bırakarak odadan çıkıyor. Kapı arkasından sert bir şekilde kapanıyor ve kilidin tıkırtısı her şeyi açıklıyor.

Çok ama çok yanlış bir şeyler var.

Tüm bunlarla, evet. Ama özellikle benimle. Çünkü beni kapının ardında kilitli bıraktığı an, bir saniye önce azgın hayal gücümün gle ilgili bulduğu vahşet yerine, hissettiğim şey ille de rahatlama değil.

Tam tersi de değil. Sanırım bu konudaki kendi fikirlerime aldırmadan kıyafetlerimi yırtıp benden istediğini almadığı için *hayal kırıklığına* uğramadığım için kendi akıl sağlığım açısından biraz rahatım.

Ama arada bir yerde. Gri bir

alan.

Karanlığın ışığa karıştığı ve doğru ile yanlışın netliğini bulandırdığı bir yer.

İyi ve kötü.

Korku ve heyecan. Tehlike ve arzu. Akı

başında ve deli.

On iki saatten daha kısa bir süre önce, tüm bu terazilerin hangi tarafında olduğum konusunda nettim. Ama şimdi?

Şimdi, o öpücükten sonra, kim olduğum hakkında tek bir şey bildiğimden emin değilim.

Saniyeler dakikalara, sonra da saatlere dönüşüyor. Önce odayı adımlıyorum, yerdeki iki kırık lambanın yanından usulca geçiyorum. Kapıyı deniyorum ama daha önce olduğu gibi kalın ve sıkıca kilitlenmiş. Beyaz fayanslı ve siyah demir armatürlü banyonun bir penceresi var ama o da yatak odasının göle bakan ön tarafındaki cam duvar gibi kilitli.

Muhteşem bir hapishane hücresi olabilir ama ben burada bir mahkûmum. Ve buradan çıkış yok.

Yatağa geri dönüp kenarına oturuyorum. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, nabzım kulaklarımda gümbürderken dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum.

Şimdi ne olacak?

Sonra ne olacak? Onunla, benimle, tüm bunlarla. Demek istediğim, adını bile bilmediğim bir adam beni hayatımdan kaçırıp sadece ormanda kovalayıp öpmek için göz alıcı ve bir o kadar da ıssız göl kenarındaki evine getirmede.

Tabii o yapmadıysa.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, dizlerime daha sıkı sarılırken titriyorum. Karanlık ve aydınlığın aynı girdaplı grisi içimde kanıyor. Aynı sıcaklığın yan yana gelişi

arzuya karşı dehşet verici korku. Ve tüm bunlar olurken, içime saplanan o delici buz mavisi gözlerin görüntüsü içimde bir sıkışma hissi yaratıyor.

Kovalama şekli. Kaçarken kanımın damarlarımda lezzetli bir şekilde patlayan ateş gibi hissetmesi - yakalanmaktan korkuyor ve yine de nefesini tutarak bekliyordum. Güçlü parmaklarının boynumu kavrayıp beni bir oyuncak gibi çekiştirmesi. Beni o ağaca çarpıp sabitlemesi ve dudaklarımı sanki onunmuş gibi yalayıp yutması.

Sanki onun fethetmesi

gereken benmişim gibi.

Gerginleşirken gözlerim

kapanıyor.

Bende bir sorun var. Bozuk. Çarpık. "Güzel gözlü muhteşem adam" sınıftan bir çocuk değil. Arkamdaki iki dev uşağın ona dik dik baktığını fark etmeden önce bir kafede bana gülümseyen bir adam değil.

O bir katil. Adam kaçırın biri. Bildiğim kadarıyla dengesiz bir psikopat. Ve burada beni öpme şeklini, gerçekte olduğu gibi değil de seksi ve romantik bir şeymiş gibi hatırlıyorum.

Berbat bir oyun. Hayatımdan koparıldıktan sonra ormanda beni kovalayan bir deli. Ve sonra asla izin vermediğim bir öpücük - benden alındı, ağızımdan çalındı, isteklerime aldırış edilmedi.

Gözlerim sertleşirken titriyorum.

Bu yanlış. Burada bulunmanın ve sanki tüm bunlar çılgın bir Kaçış Odası deneyimiymiş gibi davranmanın deliliğine kapıldım.

Ama bu gerçek. Ben *gerçekten* bir mahkumum. Babamın evinde gardiyanları ve kim bilir başka kimleri *gerçekten* vurdu ve beni kelepçeli ve bağlı bir şekilde uçağa bindirip Tanrı bilir nereye götürdü. Tanrı bilir bana ne yapmak için.

Buradan defolup gitmem gerek.

Ayağa kalkıp pencerelerin olduğu duvara gidiyorum. Devasa camlar ama daha önce bir sandalyeyi onlara çarptığımda bile ilk kırılan sandalye olmuştu. Benim kırmaya çalıştığım camda çatlak bile yoktu.

Gözlerim pencerelerin alt çıkıntılarında geziniyor. Pencereler açılabilen türden, ama hepsi sıkıca kilitlenmiş - pencere çerçevesinin yan tarafında, açıldıkları büyük siyah demir menteşelerin karşısında gerçek anahtar kilitleri var.

Parmaklarımı menteşelerin üzerinde gezdirirken kaşlarım çatılıyor. Sanki burada belli belirsiz görebildiğim ama tam olarak kavrayamadığım bir ipucu var.

Bir zincir ancak en zayıf noktası kadar güçlüdür.

Kaşlarımı çatıyorum, parmağımı menteşelerden birinin üzerinde durduruyorum. Daha yakından bakıyorum, parmak ucumu menteşenin yerine oturuş şekli üzerinde gezdiriyorum, sonra birden hareketsiz kalıyorum.

Bu zincirin en zayıf kısmı *menteşedir*.

Ağır pencereler, birbirine kenetlenen menteşenin iki parçadan oluştuğu bir şekilde ayarlanmıştır: bir parça pencere camının kendisine, diğeri ise duvardaki pencere çerçevesine bağlıdır. Menteşenin pencere camı kısmı, duvar çerçevesine bağlı alt kısma kilitlenmek üzere üstten kaydırılmış gibi görünüyor.

Yani, menteşenin o kısmı geri kaldırılabilir.

Ona bakıyorum, birincisi bunu nasıl düşünebildiğimi, ikincisi de bunun gerçekten birdenbire görüldüğü kadar kolay olup olmayacağını merak ediyorum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Masayı köşeden duvara yerleştirilmiş en yakın pencereye sürüklüyorum ve

yan yatırıyorum. Daha önce kırığım sandalye uygun bir şekilde

Kırık bir bacağı alt menteşenin altına, pencere camı kısmına sıkıştırıyorum.

Sonra masanın kenarını dayanak noktası olarak kullanarak aşağı doğru itiyorum. Pencere görüldüğünden daha da ağır, ama dişlerimi sıkıyorum. İnliyorum, sahip olduğum son güç parçasıyla itiyorum, yavaşça gerçekleştiğini görene kadar.

Pencere menteşeden kalkmaya başlar.

Alnımdan ter damlıyor, kollarım ve göbeğim ağrıyor. Ama durmuyorum. Duramıyorum. Sahip olduğum her şeyle aşağı doğru itmeye devam ediyorum, pencereyi milimetrik olarak milimetrik olarak ayarlandığı menteşelerden çıkarıyorum. Ağır demir çerçevenin üç parçasının da serbest kalışını izliyorum, ta ki aniden kocaman, ağır pencere camının tamamı serbest kalana kadar.

Köşesi büyük bir gürültüyle düşüyor ve her şey devrilmeye başlamadan önce parke zemini çukurlaştırıyor. Onu yakalayacak ve yavaşça yere bırakacak kadar gücüm var.

Nabzım yükseliyor. Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor, kulaklarımı ayarlıyorum.

-Bu sesin ne olduğunu görmek için onun bu odaya fırlama sesini duymayı bekledim.

Saniyeler geçiyor. Sonra

dakikalar. O gelmiyor.

Dışarıdaki karanlığa bakmak için döndüğümde nefes alışverişim hızlanıyor. Cırcır böcekleri ve gece kuşları, ay ışığıyla aydınlanan gölün kayalık kıyıya vuruşuyla birlikte ormanı arka plan gürültüsüyle dolduruyor.

Kalbim güm güm atıyor. Kalın

kalın yutkunuyorum. Yapma ya

da yapmama zamanı.

İkinci kattayım ama pencerelerin altında hafif bir sundurma gibi bir şey var. Çıplak ayakla dışarı çıkıyorum, diğer ayağımı da dışarı çıkarmadan önce gecenin serinliğinden titriyorum. Kenar boyunca evin bir köşesine doğru sürünürken vücudumdaki tüm sinirler titriyor.

Sarkan bir ağaç yeterince sağlam görünüyor. Belki de değildir. Ama şu anda bir B planı yapma lüksüm yok. O yüzden üçe kadar sayıyorum.

Sonra atlarım.

Nefesim kesiliyor, ellerim sarkan dalı demir gibi kavrarken sarsılıyorum. Nabzım gümbür gümbür atarken kendimi gövdeye doğru itiyor, tutunuyor ve dizlerimi, kalçalarımı ve kollarımın iç kısımlarını sıyrarak aşağıya iniyorum. Ama bir saniye sonra ayaklarım çimenlere değiyor ve donup kalıyorum.

Ben özgürüm.

Alt katın ışıkları hâlâ yanıyor ama onu bir an bile göremiyorum. Bir parçam aniden bunun onun başka bir çılgın oyunu olup olmadığını merak ediyor - bir şekilde pencerelerden kaçacağımı biliyordu ve şimdi sadece beni bekliyor.

Ağaçların gölgesinde gizlenmiş, bana saldırmaya hazır. Beni bir av gibi yere sürüklemeye ve bu sefer çalıntı bir öpücükten çok daha fazlasını almaya hazır.

Titriyorum.

Çekirdeğim

zonkluyor.

Siktir git,

benlik.

Evden uzaklaşıyorum ve sonra dönüyorum. Sonra ağaçların arasına daldım. Nefesim kesik kesik ve düzensiz, gözlerim karanlığı delip odaklanmaya

alışırken kocaman. Az nceki koşu korkunçtu çünkü kaybolmuştum ve onu tam arkamda duyabiliyordum.

Her nasılsa, bu sefer kovalanmasa bile, daha da korkutucu.

Her dal, Azrail'in beni yakalamak için uzanan eli gibi geliyor. Bir kuşun, baykuşun ya da bu gölde yaşayan her neyse onun çıkardığı her ses, arkamdan koşarak gelen ayak sesleri ya da horozu çekilmiş bir silah gibi geliyor.

Korkumdan boğuluyorum, dönüyorum, donuyorum ve sonra körü körüne bir yön seçiyorum. Sonra koşmaya devam ediyorum. Dallar bana saldırıyor, derimi kesip sıyrıyor ve saçlarımda hırlıyor. Ama sonra aniden ağaçların arasından çıkıyorum.

Suyun hemen yanında.

Az önce yine yaptım. *Yine* U şeklinde koştum. Hatta yine lanet evin önünde duruyorum.

Aslında düşündüğüm yerde sessiz olmadığımı fark etmeden önce inliyorum. Ve önümdeki yapı aslında ev değil, kıyının en ucunda, suyun üzerinde duran bir kayıkhaneye. Kaşlarımı çatıyorum, sağıma dönüyorum ve o taraftaki ana evden sadece bir ışık parıltısı görüyorum.

Nabzım uçuşun adrenalini ve ormandaki çılgın koşum nedeniyle hâlâ hızlı atıyordu. Ama gözlerimi kayıkhaneye diktim.

Kayıkhanelerde genellikle tekne bulunur. Tekneler beni gölün karşı tarafına geçirebilir, belki yardım çağırmak için koşabilirim.

Ağaçların arasından açık kıyı şeridini geçip kayıkhaneye doğru atılmaya hazırlanırken kalp atışlarım hızlanıyor. Aniden bir hareket oldu. Ağaçların gölgesinden ana eve doğru biraz daha ileride karanlık bir şekil aniden belirdiğinde nefesimi tutarak eğildiğimde kafamda alarm zilleri patlıyor.

Geniş gözlerim, avını koklayan sinsi bir hayvan gibi yavaş ve kıvrak bir şekilde bana doğru ilerleyen figüre odaklanırken, bir tür çalı tarafından gizlenerek çalılıkların derinliklerine gömülüyorum.

Kaskatı kesiliyorum, ellerim göğsümün üzerinde kenetlenirken titriyorum, sanki çarpan kalbimi susturmak istercesine. Sonra bulutlar dağılıyor ve ay ışığının gümüş parıltısı, ağaç sınırı ile kıyı arasındaki açık arazi şeridini yıkıyor.

Figür o değil. Genç

bir kadın.

Tamamen siyahlar içinde ve savaş kıyafetleri giymiş, sanki filmlerdeki ABD Donanması SEAL'lerini oynamak için giyinmiş gibi. Neredeyse görünmez durumda, ancak siyah bir maske ya da yün gibi bir şey takmış ve gözlerinin, dudaklarının ve siyah saçlarının ışıltısını ortaya çıkarmış.

Yattığım yere yaklaşıyor, gözleri ağaçları tararken daralıyor. Gözlerim göğsünde askeri tarzda asılı duran saldırı tüfeğine takılıyor.

Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan nabzımın gürültülü sesi. Bedenim toprağa karışmaya çalışırken tek yapabildiğim kıpırdamadan durmak.

Sonra yaklaşık yirmi adım ötede duruyor. Ceplerinden birinden bir şey çıkarıp üzerindeki bir şeye dokunmadan ve yüzünün yan tarafına getirmeden önce kaşları derin bir şekilde çatılıyor.

Bir telefon.

"Benim," diye mırıldanıyor sessizce.

"Az önce evin dışında bir tarama yaptım. Burada ama yalnız gibi görünüyor."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, dişlerim acı içinde

dudağıma batıyor. Kadın başını sallıyor.

"Evet. Yaptıracağım. Eğer kız buradaysa ve adam onu gömmediyse, ben gömeceğim."

Lanet olsun.

Dişlerim yumuşak dudağımı delerken kan tadı alıyorum. Nabzımın gümbürtüsü, kulaklarımda bir hava saldırısı sireni gibi klakson alarmlarının kükreyen sesine dönüşüyor.

Eğer o buradaysa ve onu gömmediyse, ben gömeceğim.

Beynimdeki her nöron kalkıp *kaçmam* için çılgılık atıyor. Kaçmam, suya girmem ve bu her ne haltsa ondan uzaklaşmak için ne kadar yüzmem gerekiyorsa o kadar yüzmem için. Ama koşarsam, beni duyacak. Ya da gittiğimi fark edip ormanda beni aramaya çıktıysa duyacaktır.

Tek yapabildiğim bir elimi ağzıma kapatıp diğerini altımdaki toprağa gömmek. Ve beklemek.

Kadın telefonu cebine geri sokuyor ve elindeki saldırı tüfeğini havaya kaldırıyor. Gözleri tekrar ağaçları tarıyor, tam yattığım yerde, ama durmuyorlar. Bakışları daralıyor, dudakları kıvrılıyor ve dönüp hafifçe kıyıya doğru koşmaya başlıyor.

Son kontrolüm de kırıldı. Ayağa kalkıyorum, dönüyorum ve *koşuyorum*.

Kaçışım önceden telaşlıysa, şimdi çılgınca. Nereye gittiğime dair tek bir fikrim olmadan koşuyorum, beni çizmek, çelme takmak ya da dürtmek için uzanan dallara aldırmadan. Nefesim kesiliyor, çalıların arasından geçerken umutsuzca çılgılık atmamaya çalışıyorum.

İleride ışıklar var ve soluğum kesiliyor, ana evden uzaklaşıp yeni bir vektöre sapıyorum. Çıplak ayaklarım milyonlarca kesik ve kesikle ağrıyor, ama devam ediyorum, kıyıda tekrar ay ışığını görene kadar acıyı yutuyorum.

Ağaçlardan yuvarlanmak üzereydim ki beynim durmam ve düşmem için bana bağırdı.

Lanet olası kayıkhaneye geri döndüm. Az önce silahlı kadının olduğu yerde.

Hızla çömeliyor, olabildiğince sessizce hava emiyorum. Panik ve korku kafamın içinde patlarken, gözlerim kıyı şeridinde onu bulmaya çalışıyor.

Ve sonra onu görüyorum: küçük, siyah bir lastik bot gölün karşı kıyısına doğru sessizce ilerliyor, içinde siyahlı kadın oturuyor.

Nefesim bir anda kesiliyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, nihayet bir saniyeliğine nefes almama izin verdiğimde kalbimin göğsüme çarptığını hissediyorum.

Tehdit ortadan kalktı.

Gözlerim kayıkhaneye dönüyor, yavaşça ayağa kalkarken tenim karıncalanıyor. Burada bir tekne arayabilirim -belki de beni buraya getirdiği teknenin aynısı.

Ayağa kalkıyorum ve yavaşça açık arazide sürünmeye başlıyorum.

Her kimse gölün kendi tarafına döndüğünden emin olmak için on ya da yirmi dakika daha bekleyeceğim. *Sonra* o lanet-

Arkamda bir dal kırıldı. Nefesim kesiliyor, kalbim boğazımda dönerken yerimden sıçırıyorum.

Ağaçların arasından bir sincap fırlıyor, bir ceviz çiğniyor.

İnliyorum, vücudum savaş ya da kaç endorfinlerinin etkisiyle seğirirken titrek bir nefes alıyorum.

Sadece lanet bir sincap.

Yavaş ve derin bir nefes alıp kalbimin çarpıntısının durmasına izin veriyorum. Sinir uçlarımla titremesini durduruyorum. Sonunda iyi olana kadar. O zaman buradan defolup gitme zamanı. Dönüyorum-

Ve hemen ardından kaçtığım adamın güçlü, kaya gibi sert, hırıltılı göğsüne çarparak çığlık atıyorum.

Güçlü ellerinden biri saçlarımı ensemden kavıyor, diğeri ise ben çığlık atamadan ağzıma çarpıyor. Yüzüme doğru eğiliyor, dudakları karanlık, hiç de eğlenmeyen bir gülümsemeyle kıvrılırken o buz mavisi gözleri içimi açıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun, *printsessa*?"

ELİNE ÇIĞLIK ATIYORUM, kaçmak için çırpınıyor ve kıvranıyorum. Ama ondan kaçış yok.

Açıkça.

Tüm dövüşüm boyunca sadece orada durdu, delici gözleri ay ışığında neredeyse parlıyordu, kasları gergindi ve beni ağzımı kapatan eli ile saçımı bir avuç tutan eli arasında tutuyordu.

Sonra birden saçımı çekiştirmeye başladı. Kafa derime acı verecek kadar değil. Ama dikkatimi kaçma girişiminden uzaklaştırmaya yetti. Ta ki tüm odağım onun üzerinde olana kadar. Kıpırdamadan duruyorum, kalbim gümbür gümbür atarken onun böyle ortaya çıkmasının şoku azalmaya başlıyor.

Değişmiş. Şimdi üzerinde siyah bir kot pantolon ve kalın göğsünü sıkıca saran beyaz bir tişört var. Ve yalınayak. Elini bir saniye daha ağzımın üzerinde tutuyor, gözleri hafifçe kısılıyor.

"Elimi çekeceğim. Çığlık atmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Yutkunuyorum, hızla başımı sallıyorum. Eli ağzımdan kaymadan önce çenesi bir an için gıcırıyor.

Diğeri saçımda çok karışık kalıyor.

"Görüyorum ki bana söylemeden yine oyun oynamaya karar vermişsiniz-" *"Burada biri vardı!"*

Yuvarlanmış büyük bir kelime gibi ağzımdan kaçırıyorum. Beni esir alan kişi kaşlarını çatıyor, geriliyor. "Oyun oynamaktan" bahsederken gözlerinde beliren ışıltı yerini çok daha ciddi bir şeye bırakıyor.

"Ne dedin sen?"

"Burada biri vardı. Bir kadın."

Gözleri kısıldı.

"Yalnız mı?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Askeri kıyafetler giymişti, elinde silah vardı. Ve telefonda biriyle konuşuyordu, tam burada."

Hafifçe dönüyorum, yumruğunun saçımı çekişinin içimde bir şeylerin karıncalanmasına yol açmasını görmezden geliyorum. Kadının durduğu yeri işaret ediyorum, saklandığım yerin hemen yanında.

"Tam orada. Telefonda yalnızmışsınız gibi görüldüğünü söyledi ama..."

Sözümü kesiyorum,

soğuyorum. "Anlat

bana."

"Sonra lastik bir sandalla gitti, tam şurada." Kadının küçük botu beklettiği yeri gösteriyorum. "Onu diğer kıyıya doğru giderken gördüm-"

"Bana ne dediğini söyle."

Titriyorum, gözlerimi kaçırmayı çok istiyorum ama gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum.

Eğer kız buradaysa ve onu gömmediyse,

ben gömeceğim. Bakışları sertleşiyor ama

sonra yumuşuyor. "Bana ne dediğini söyle,

Tatiana."

"Adını bile bilmiyorum."

Bunu ağızımdan kaçırdığımda kaşları eğilmiş gibi görünüyor.

"Bunun bana bu kadının ne söylediğini anlatmakla tam olarak ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey," diye çıktım. "Sadece beni kaçıran, bir uçakla kim bilir nereye götüren, ormanda psikopat bir oyun gibi koşturan ve sonra iznim olmadan beni öpen her ifin adını bilmek güzel olurdu-"

Yine oluyor. Uyarı yok, özür yok, hiçbir şey saklanmıyor. Dudakları benimkilere çarpıyor, nefesimi alıyor ve giriş talep ediyor. Dili derinlere dalıyor, benimkini yakalıyor ve bacaklarım titreyip ayak parmaklarım kıvrılana kadar beni öpüyor.

Sonra geri çekiliyor.

Hiçbir şey söylenmedi. Nefes bile alamıyorum, öylece sersemlemiş ve sıcaktan zonklayarak duruyorum; dudaklarım şişmiş ve karıncalanıyor.

"Buna alışabilirim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kelimeleri ve onları ağızımla nasıl söyleyeceğimi bile hatırlamaya çalışıyorum.

"Ben... neye alıştım?"

"Öpölmek. Senin izninle ya da iznin olmadan. Şimdi ne dedi?"

Ne zaman isterse beni öpeceğini söylerken hemen silahlı kadına geri dönüyor.

Yutkunuyorum, bilinçaltımı az önce öptüğü sersemlikten çekip çıkarıyorum. Gözlerim onunkilere dikildi.

"Beni öldürmeye mi çalışıyordun? Babamın evinde mi?" Boğuk bir fısıltıyla ağzımdan kaçırdım. "Beni bu yüzden mi kaçırdın?"

Kaşlarını çatıyor.

"Önemli değil."

Ona bakıyorum.

"Evet, öyle. Eğer biri ölmemi istiyorsa-hey!"

Beni tuttuğı gibi çığlık atıyorum, beni kaldırıyor ve omzunun üzerinden kabaca fırlatıyor. Kıyıdan aşağıya doğru fırlayarak ana eve doğru ilerliyor.

Vuruyorum ve kıvranıyorum, ama dürüst olmak gerekirse,

ateş artık orada değil. Dudaklarını dudaklarıma

yapıştırdığında söndürdü.

İçeride, bir tür kütüphane ya da çalışma odasına varana kadar beni muhteşem evin içinde gezdiriyor. Beni omzundan silkip bir kanepeye oturtuktan sonra masadan bir şey almak için döndüğünde nefesim kesiliyor.

"Bu ne lan!" Ayağı fırlayarak bağııyorum. "Bana evet ya da hayır de, evime öldürmek için mi geldin-"

Bana dönüyor ve yüzüm bembeyaz olurken bir çığlıkla

boğuluyorum. Elinde parıldayan bir av bıçağı vardı.

Bana doğru geliyor, çığlık atıp geri çekiliyorum, ancak ayaklarım takılıyor ve kanepeye geri yayılıyor.

"Hayır! Lütfen!"

Üzerime doğru gelip saçlarımdan ince bir tutamı yakaladığında çığlık atıyorum. Bıçak havaya kalkıyor ve bir tutam kızıl saçımı düzgünce kesiyor. Sonra geri çekiyor.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak ona

bakıyorum. *"Bu ne lan!"*

Elim başımın yan tarafını ve bir tutam kopardığı kesik uçları hissetmek için havaya kalkıyor.

Masaya geri dönüyor, saç tutamını ve bıçağı masanın üzerine bırakıyor ve başka bir şey alıyor. Sonra dönüp bana doğru ilerliyor.

Bu sefer elinde bir şırınga var.

"Hayır-!"

"Kolunu ver bana."

Başımı iki yana sallayıp soluklaşırken gözlerim irileşiyor.

"Hayır... lütfen..."

Bileğimi tutuyor, iğneyi ön kolumun iç yüzeyine yakın damarlara getirirken kolumu düz bir şekilde çekiyor.

"Lütfen yapma-!" "Dur.

Kıpırdama," diye

homurdanıyor.

İğne derimi ısırırken irkiliyorum, dudaklarımdan bir hıçkırık dökölüyor.

"Sana ilaç vermiyorum. Sadece kan alıyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum, şırıngayı kırmızı kanımla doldurmasını izlerken kafam karışıyor. Yavaşça çekip çıkartıyor ve izi hızla bir pamukla kapatıyor.

"Üzerine bastırmaya devam et."

Masaya geri dönüp şırıngayı bir test tüpüne boşaltırken ona bakıyorum. Sonra onu ve bir tutam saçını alıp şeffaf bir torbaya koyuyor ve ağzını sıkıa kapatıp masanın üzerine bırakıyor. Dönüyor, kollarını göğsünde kavuşturup masaya yaslanıyor ve mavi gözlerinin beni delip geçmesine izin veriyor.

"Ne tür bir *hastalıklı*, sapkın-" "Sen öldün."

Kaşlarımı çatarak
kekeliyorum.

"Affedersiniz?"

"Birinin seni öldürmek istediğini mi söyledin?" Omuz silkiyor. "Artık ölüsün." Gözlerimi kırıştırıyorum ve o derin bir iç çekiyor.

"Sana bir seçenek sunacağım, çünkü bence bunu hak ediyorsun."

Bakışları bana yöneldi.

"Sırtınızda bir hedefle hayatta kalabilirsiniz. Aile adınız ve bağlantılarınız güçlüdür ve insanlar acımasıza bunun peşine düşecektir. *Ya da* ölü olabilirsiniz."

Yutkunuyorum.

"Sahte ölümümü kastediyorsun."

Başını sallıyor.

"Bir anlamda evet. Ama asla kendi hayatına geri dönemezsin." Ağzımı açmaya başladım.

"Hiç."

Oda sessizleşir ve hareketsizleşir.

"Bu ne anlama geliyor?" Sonunda sessizce fısıldadım.

"Artık Harvard yok demek. Oda arkadaşın Lyra'yı bir daha göremeyeceksin demek."

Bütün bunları nereden biliyor?

"Artık Instagram, TikTok, Facebook, hiçbir şey yok. Bu, şu andan itibaren Tatiana Fairist'in öldüğü ve yok olduğu anlamına geliyor. Sonsuza kadar."

Boğazımda şişen yumruyu yutuyorum. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Yani burada

kalacaksın." Titriyorum.

"Sonsuza kadar mı?"

"Buna henüz karar

vermedim." Göbeğim

sıkılaşıyor.

"Benimle gel."

"*Neden*," diye

tükürdüm.

Bana dönerken ince bir şekilde gülümsüyor.

"Çünkü seni omzumda taşımak biraz daha az onurlu görünüyor, ama istersen bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Dönüp odadan çıkarken yüzümde bir sıcaklık belirliyor. Ben de onu takip ediyorum.

Oturma odasının önünden geçerken yan tarafa bakıyorum ve gözlerimin ön kapıya takılmasına izin veriyorum.

"Tekrar denemeden önce ayakkabılarım ve belki yiyecek bir şeylerim olana kadar beklerdim."

Sözleri beni irkiltiyor, bakışlarımı tekrar merdivenleri tırmanmaya başladığı yere çekiyor, nereye baktığıma bile bakmıyor.

"Ama misafirim ol."

Dişlerimi sıkıyorum, aniden midemde açlığın acısını hissediyorum. Yere bakıyorum ve çıplak, kirli ayaklarımın çürük, kanlı ve çarpılmış halini görünce irkiliyorum.

Sonra yavaşça onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim.

İlk başta, daha önce bulunduğum odaya geri döndüğümüzü düşünüyorum. Ama o, koridorun köşesinden geçip başka bir kapıya gidiyor. Kapıyı açıyor, sanki beni içeri sokacakmış gibi kapının eşiğinde duraklıyor. Duraklıyorum, ama sonra birden yemek kokusu çarpıyor burnuma. Gözlerim odanın içine dalıyor ve ağzım sulanıyor.

Başka bir yatak odası gibi görünen bir yerde, sandalyeli küçük bir masa var. Üzerinde bir tabakta çizburger, bir yığın patates kızartması ve dilimlenmiş bir avokado var.

Aman Tanrım, evet.

Benim zayıflığım. Açlıktan ölmek üzere olduğumda ya da stresli olduğumda en sevdiğim, başvurduğum yemektir.

Donup kaldım.

Adımı biliyordu. Hangi okula gittiğimi ve oda arkadaşımın adını. Neden en sevdiğim yemeğin burada oturmasının tesadüf olmadığı hissine kapılıyorum?

"En sevdiğin şey olduğunun farkındayım. Sen pencerelerimi kırıp dökerken ben onu odana getiriyordum."

Yüzüm ateş gibi

yanıyor. "Otur. Ye."

Bu bir davet değil. Daha çok bir emir gibi. Ama ben ve acı dolu boş midem şu anda bunu onun yüzüne vuracak durumda değiliz. Gururumu ve utancımı yutarken kaçmamaya çalışıyorum, güçle masaya doğru yürüyorum ve hevesle yemeğin önüne oturuyorum.

"Bitişik banyoda banyo malzemeleri var. Buzdolabında hazır yemekler bulacaksınız-"

Kafamı çeviriyorum, uzak duvarın yanında işaret ettiği mini buzdolabını ve üzerinde duran mikrodalga fırını görünce şok içinde göz kırpyorum.

"Ve banyo lavabosundaki su mükemmel bir şekilde içilebilir."

Bakışlarımı tekrar ona çevirerek yavaşça başımı sallıyorum.

"Burası benim yeni odam mı?"

Başımı sallıyor. Dudağımı çiğniyorum, gözlerim duvar boyunca uzanan pencerelere kayıyor ve bir önceki odadan biraz daha farklı olduklarını inleyerek fark ediyorum.

"Daha önce yaratıcılığınızı alkışlamış olsam da, size söz verebilirim, bunlarla çok daha zor zamanlar geçireceksiniz."

Yüzüm kızarıyor, ona dönmeden önce dişlerimi emiyorum. "Ben bir mahkûm muyum?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Yeni oda," diye mırıldanıyorum. "Banyo, yiyecek ve su, açılmayan pencereler. Dışarıdan kilitlendiğinden emin olduğum bir kapı..." Yutkunuyorum. "Yani? Bu burada tutsak olacağım anlamına mı geliyor?"

Omuz silkiyor. "Kapı kilitlenmezse kaçır mıydın? Pencereler açılırsa?"

Dudaklarımı büzüyorum, sırtışına karşı gözlerimi kısıyorum. "O zaman öyle görünüyorsun."

Döndü ve kapıya doğru gitti. Ve tahmin ettiğim gibi, anahtarı kapının dış tarafındaki sürgülü kilide taktı.

"Yemeğinizin tadını çıkarın. Yarın öğlene kadar dönerim." Çenem düştü.

"Bekle, *ne-?!'*" "Ve bu

Kristoff."

Ölümcül mavi gözleri içime saplanıyor, nefesim kesilirken beni jöleye çeviriyor. "Benim adım. Kristoff."

Kapı kapanıyor. Kilit klik sesi çıkarır.

"Yani, *gölü* izlememi mi istiyorsun?"

"Evet."

Range Rover'a binerken telefona başımı sallıyorum. Yakınlarda, bu taraftaki rıhtımın kenarına vuran su, az önce devraldığım tekneyi hafifçe sallıyor.

"Bütün göl gibi."

"Eğer görev için hazır değilsen, arayabilirim-"

"Siktir git," diye kıkırdıyor Marko karanlık bir şekilde. "Birincisi, beni aşağılamanın kötü bir fikir olduğunu bildiğini biliyorum. İkincisi, bu göreve uygun başka birini tanıyor musun? Özellikle ne arıyorum ben?"

İnce bir gülümsemeyle.

"Davetsiz misafirler."

"Senin yerine gidiyorum demek istiyorsun."

Cip Fin gecesinde kükreyerek özel havaalanına doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Evet."

"Sanırım bu konuda bu kadar kesin konuşacaksın?" "Bingo."

Eski dostum iç geçiriyor.

"Tamam, hallediyorum. Karanlıkta bir adım daha atayım ve bana dünkü gibi ihtiyacınız olduğunu varsayayım, olur mu?"

"Uygunluk takdir edilecektir."

Sanki çok rahat bir koltuktan kalkmış gibi homurdandığını

duyuyorum. "Bana borçlu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hesabıma yaz."

Marko kıkırdıyor. Çok konuşmasak da hep böyleyizdir. Bizler bir ya da iki yıl boyunca izimizi kaybettirip sonra tam olarak kaldığımız yerden devam edebilen eski arkadaşlarız.

Birlikte savaşmış askerler böyledir.

Gerçi Marko ve ben hiç üniforma giymedik. Ve gördüğümüz çatışma savaş değildi, sadece ölüm ve yıkım dağıtıyordu.

Marko da benim gibi Mikhail'in yönetimindeki Hayalet Projesi'nde yükselmişti. Ancak benden farklı olarak, oradan mümkün olan en kısa sürede kaçacak kadar öz farkındalığa sahipti. Sonunda üç doz asit alarak ruhsal değerlendirmesini kasıtlı olarak bozdu ve akli dengesizlik gerekçesiyle sendikadan derhal kovulmasına neden oldu.

Komik olan şu ki, psikedelik almadan da psikoloji testinden geçememiş olması çok zor değil. Marko tam bir deli. Ama aynı zamanda altımda olmasını hayal edebileceğim en sağlam adamlardan biri.

Ve dünyadaki en iyi keskin nişancı olabilir. Ve bunu hafife alarak söylemiyorum.

Bu geceki görevi, ayrıntılarını bilmesine de, Tatiana'ya göz kulak olmak. Onu yalnız bırakma fikrinden pek hoşlanmıyorum -asla, ama Mikhail'in adamlarından biri olduğundan emin olduğum kişiyi sahilde dolaşırken gördükten sonra kesinlikle değil. Ama Jana'yla oturup bu konuyu kapatmam gerekiyor. Bu da Tatiana'yı yalnız bırakıp ben dönene kadar odasında kilitli tutmak anlamına geliyor.

"Tamam, şimdi toparlanıyorum, yaklaşık beş saat içinde orada olabilirim. Ben sadece çatıya yerleşeceğim."

Yüzüm kararıyor.

"Hayır," diye homurdandım. Çok güçlü bir şekilde. Marko kıs kıs gülüyor.

"Kris, kiremitleri mahvetmeyeceğim ya da kablolarını çalmayacağım, dostum." Başımı salladım.

"Batı kıyısında bir uçurum var. Tüm gölün açık manzarası var."

Ayrıca mülkümün her yerine kızılötesi sensörler ve hareket dedektörleri yerleştirdim. Ama Marko gibi bir adamın gökyüzünde gözleri olmasını istiyorum, başka bir gezinti için eve kayıkla gelmeye çalışan başka birini izlesin.

Bu sefer, o onlara bir kurşun sıkmadan karaya ayak basmayacaklar.

"Sanırım o noktayı hatırlıyorum, evet." İç çekiyor. "Pekâlâ dostum, yoldayım. Eğer oraya giden birini görürsem... silahlar serbest mi?"

"Evet."

Bir saniye sessiz

kaldı. "Bu bir sorun

mu?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye homurdanıyor. "Sadece ne tür şeylerle ilgilendiğini merak ediyorum. Yani, beni yanlış anlama, bir telefon görüşmesini her zaman takdir ederim kardeşim. Ve bunu yapmaktan mutluluk duyarım, bunu demek istiyorum. Ama... ne yani, Boris Tsavakov'un kendisi için çalışan neredeyse gerçek ordusundan ayırabileceği adamları yok mu?"

"Ama Marko," diye iç geçiriyorum. "Hiçbiri senin kadar huysuz değil." Kıkırdıyor.

"Evet, sen de siktir git dostum. Gerçekten. İyi misin?"

"İyiyim, Marko. Sadece güvendeyim."

Ve hayır, bu konuda aşağılık patronum Boris'i arayamam. Birincisi, umurunda bile olmaz. İkincisi, Mikhail ve Ghost Syndicate ile herhangi bir bağlantım olduğunu bilmediği çok açık, onlar için iki iş yapmış olmam bir yana.

Ama ben yokken Tatiana'yı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Güvende ve güvenli bir şekilde kilit altında.

Göğsümün derinliklerinde homurdanıyorum, parmaklarım onun teninin hissini hatırlarken nabzım gümbürdüyor. Nabzının yükselişini. Nefes alışındaki çaresizlik ve gözlerindeki daha fazlası için istekli, sarhoş edici yalvarış.

Dudaklarının tadı. Ağzıma karşı iniltileri.

Bana karşı kıvrandığını hissettiğimde duvarlarımın yıkılması. Karanlıkta benden kaçışını izlediğimde.

İyi değilim. İyi değilim. İnce buz üzerinde pervasızca koşuyorum.

Onun hakkında bu tür düşünceler düşünmeme izin vermek bir şey ve bu yeterince kötü. Ama Mikhail'e karşı gelmek tamamen başka bir şey. Adamdan nefret ediyor olabilirim ama ona duyduğum küçümsemenin ölümcüllüğüne duyduğum takdiri gölgelemesine izin verme hatasına asla düşmem.

Mikhail Arakas duygusuz, acımasız ve soğuk bir sosyopattır. Onu geçmek benim bile hafife alabileceğim bir şey değil.

Ve yine de, o orada, kararlarımı gölgeliyor. Bana kendi kurallarımı çiğnetiyor ve kim ve ne olduğumu unutturuyor. Ve eğer bunu görseydi, yani *gerçekten* ne olduğumu görseydi? Çok daha yüksek sesle bağırır ve benden çok daha hızlı kaçardı.

"Uçağa binmek üzereyim. Ama adamlarım sana parayı gönderecek-"

"Eh, dediğim gibi kardeşim," diye kıkırdar Marko. "Senin hesabına yazacağım. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Kesinlikle. Ve teşekkürler,

Marko." "Her zaman, Kris."

Berlin'e indikten bir saat sonra, bir çift kapının önünde heykel gibi hareketsiz duruyorum. Kapının iki yanındaki iki koruma, Sendika tarafından eğitilmiş olsalar da, benim kadar hareketsiz ve soğukkanlı değiller. Önce bana, sonra da birbirlerine endişeyle baktıklarını gördüğümde bile gülmekten kendimi alamıyor ve yüzümü soğuk ve nötr tutuyorum.

İtibar faydalı bir araç olabilir. Ve bu ikisi benim kim olduğumu *çok* iyi biliyor.

Bir dakika daha orada duruyorum, Jana'nın beni burada bekleterek oynadığı huysuz güç oyununa bir dakika daha izin veriyorum. Sanki meşgulmüş gibi... ne, meşgul mü? Almak

Toplantılar mı? Saat sabahın ikisi ve Berlin'deki ofisinde bir buluşma ayarladım.

Bir dakika dolduktan sonra kapıya doğru ilerlerken iç geçiriyorum. Oyun zamanı bitti.

İki muhafız beni durdurmak için sinirli, yarım yamalak bir girişimde bulundu. Ama ben ikisine de sert bir bakış fırlatınca geri çekildiler. Biri kulaklığını arıyor.

"Bayan Kapinos? *Buka-*"

Gözleri dehşetle benimkilere kayarken yüzü

bembeyaz oluyor. "O burada."

Cevabını beklemiyorum. Sadece ilerledim ve çift kapıyı iterek açtım, sonra da adımlarımı atarak ofise girdim. Jana masasındaki dizüstü bilgisayardan başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Ahh, Kristoff," diye acı verici bir sahtelikle fışkırıyor ve bana havadan öpücükler gönderiyor. Sanki bir bağış gecesinde sosyeteden biriymiş gibi.

Kapıları arkamdan sert bir tıkırtıyla kapattıktan sonra odayı geçip lacivert, üç çeyrek kollu bir iş elbisesi içinde masasının arkasında durduğu yere gidiyorum. Dior olduğunu tahmin ediyorum.

Elbise beni dışarıda bekletmek kadar maksatlı. Güç oyunları. Dans. Jana gibi biri için hayatın her alanı bir baştan çıkarma ve saldırı oyunudur. Çünkü hayatı boyunca bu şekilde eğitildi.

Jana, Mikhail'in ikinci adamı ve yeğeni olmasının yanı sıra, Hayalet Sendikası'nın ikincil programı olan Kuğu Projesi'ndeki en değerli öğrencisiydi.

Benim gibi genç erkeklerin insanlıgımızı bir kenara bırakıp vahşetin içine dalmak üzere eğitildiği yerde, Kuğu Projesi'ne alınan genç kızlar biraz daha farklı bir yol izliyor. Evet, öldürmek için eğitiliyorlar. Acımasız ve kurnaz olmak için eğitiliyorlar.

Ancak söz konusu savaş olduğunda pek çok farklı türde silah vardır.

Bazıları, Marko ve benim gibi, gölgelerden gelen bıçaklardır. Geldiğini asla göremeyeceğiniz canavarlar. Diğerleri, Jana gibi, kalbinize batan bir bıçaktır - geldiğini hiç görmediğiniz canavardan değil, yatağınıza davet ettiğiniz güzel bir kadın kılığına girmiş olandan.

Mikhail'in "kuğularına" soğuk vahşet öğretilir. Ama aynı zamanda ölümcül baştan çıkarma da öğretiliyor. Silahlandırılmış cinsellik. Jana, Mikhail'in iplerini eline almak için Peter Fairist'in yatağına, muhtemelen merhum eşinden kalan sıcak yatağına bu şekilde girebildi.

Nikita öldüğünde kuğu programındaydı.

"Eee?"

Jana bakışlarını üzerime dikeyyor ve beni hem kışkırtmak hem de belki biraz baştan çıkarmak için kasıtlı olarak seçilmiş kibirli bir ses tonu kullandığından eminim. Elbisesi -üst düğmesi açık, şık bir iş ve biraz çapkınlık karışımı- saçları, sürdüğü parfüm, inkar edilemez güzelliğinin odanın her tarafına yayılma şekli...

Hepsi tasarım gereği. Bu onun eğitimi. Hepsi görünmez ipleri çekmek, beni büyüü altına almak içindi.

Hiçbiri işe yaramayacak. Benim üzerimde işe yaramayacak.

Ceketimin cebine uzanıyorum ve mühürlü poşeti onun önüne bırakıyorum.

"Tamamdır."

Jana kaşlarını çatıyor ve sonra tek bir kaşını kaldırıyor. Bakışları Tatiana'nın kızıl saç tutamına ve küçük kan şişesine düşer.

"*Kristoff*-"

"*Bitti*, Jana. Bana söz verilen şeyi şimdi alacağım. O zaman bir daha asla konuşmak zorunda kalmayız."

Kollarını göğsünde kavuşturarak iç geçiriyor.

"Buna kanıt mı diyorsun?"

"Bu onun saç ve kanda ölümcül miktarda risin bulunacak."

Sonradan eklediğim bir toksin.

"Evden başka bir yere taşınmak gerekiyordu. Ona arabada enjekte ettim."

Jana'nın gözleri hafifçe kısılr.

"*Ortadan* kaybolmasının, *onu kendi evinde öldürmenin* anlatacağı hikâyeye nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum."

"Daha fazla kan biriktirdim. Enjeksiyon öncesinden. Yetkililer tarafından bulunacak ve doğrulanacak."

Dişlerini emiyor, masanın üzerindeki saç ve kana bakıyor.

"Bunun nasıl kanıtlandığını anlamıyorum-"

"Ne istiyorsun, onun lanet kalbini mi?"

Gözleri benimkilere dikildi.

"Peki ya yaparsam?"

"O zaman sana bir kürek almanı
öneririm." Yüzünde öfke titreşiyor.

"Peki nereyi kazmalıyım Kristoff? Özellikle."

Çenem sıkıştı. Bu konuda beni zorluyor. Beklenmedik bir şekilde değil ama yine de.

"Bulunacaktır. Kan yetkililere haber verecektir. Bir arama yapacaklar ve ceset bulunacak."

Belli ki öyle olmayacak. Ama bu anlaşmada kendi payıma düşeni aldığım sürece, Mikhail ve Jana'nın aptal politik oyunları umurumda b i l e değil.

"Bu bilgiyi şimdi alacağım."

Gözlerini benimkilere dikeyor, kan kırmızısı dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Mikhail mutlu olmayacak."

"Bunu bir bonus olarak görüyorum. Bilgi. Şimdi."

Dudakları büzüldü.

"Eğer bu kontrolden geçmezse, sana hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum-"

"Ve tehdit etmediğimi *biliyorum*, Jana," diye soğuk bir şekilde tıslıyorum, masaya yaklaşp tehditkâr bir şekilde eğilerek.

Baştan çıkarma oyunları mı oynamak istiyor? Ben de canavarcılık oynayacağım. Jana ben yaklaştığımda hafifçe irkiliyor, kalın kalın yutkunuyor.

"Yapma. Lanet olsun. Tehdit etme. Beni, Jana."

Yutkunuyor ve bana bakarken soğukkanlılığını yeniden kazanıyor. "Önce bunu Mik'e götürmem gerekecek."

"Bunu sen yap. Ama anlaşmamız sona erdi. Anlaştığımız bilgileri vermek için olmadığı sürece benimle bir daha iletişime geçme."

Dönüp kapıya doğru yürüyorum, orada durup ona tekrar bakıyorum.

"Beni bu bilgiyi aramaya da zorlama. Ne sen ne de Mikhail bunu istemezsiniz."

BİR SAAT SONRA, jete geri döndüm ve evimde bıraktığım küçük, sevimli tutsağıma doğru yola çıktım.

Yargılarımı bulandıran ve kurallarımı çiğneyen yasak meyve. Tekrar kovalamak için sabırsızlandığım av.

TEKRAR, güzel bir kafes... ama yine de bir kafes.

O gittikten saatler sonra, sonunda yenilgiyi kabul ediyorum. Bu odadan çıkış yok. Pencereler biraz farklı bir yapıya sahip, menteşeler aslında çerçevenin içine gizlenmiş. Kesinlikle kırılabilir de değiller.

Gerçekten burada kapana kısıldım.

Önce öfkelen dim. Sessizliğ e bağı rıyorum, durumuma öfkelenerek odada volta atıyorum. Ama sonunda yorgunluk galip gelmeye baş lıyor. Kaç ırıldım, kovalandım ve öpüldüm. Adrenalin rezervlerim resmen tükendi. Zihnim uyuşmuş durumda ve uykusuzluktan gözlerim ağ rıyor.

İstemiyorum... çünkü bu odada gerçekten yatağa girme fikri içime bir korku salıyor. Ve her an geri gelebilecekken gardımı düşürme düşüncesi de aynı derecede korkutucu.

Ama objektif olarak çok yorgunum. Uyumam lazım.

Bir dahaki sefere kaçmadan önce ihtiyaçlarınızın ve çevrenizin farkında olun.

Sonunda beni dinlenmeye ikna eden şey daha önce söylediği kendi sözleri oldu. Dışarıda bıraktığı çizburger tabağını çoktan yedim - beni öldürmek istiyorsa, tercih ettiği yöntemin beni gizlice zehirlemek değil, ormanda avlamak olacağına karar verdim.

Ama aynı zamanda hala açım.

Sonunda mini buzdolabını araştırıyorum ve ısıtmaya hazır bir dizi yemek buluyorum: kırmızı soslu makarna, ratatouille olabilecek bir şey ve chili. Bir kabı mikrodalgada ısıtıyorum ve yerken aslında ratatouille *olduğunu* onaylıyorum.

Yemek yerken zihnimin dışarıdaki dünyada dolaşmasına izin veriyorum. Şu anda öldüğümü düşünebilecek bir dünya, çünkü şu ana kadar yaptığı katliamdan eminim.

-Kristoff'un babamın evinde kaldığı ortaya çıktı.

Ben ölü değilim. Ama biri öyle olmamı istedi. Ve sanırım o kişi beni esir alan adamı bunu yapması için gönderdi.

Öldüğümü öğrendiklerinde kalpleri kırılacak olan insanlar hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Çoğunlukla çok yakın olmayan arkadaşlardan oluşan kısa bir liste. Ama Lyra, bir tanesi. Senna, babamın hizmetçisi - en azından o da ölmediyse.

Gözlerimi kapatıyorum, titriyorum.

Jana, üvey annem, en azından benim için yas tutuyormuş gibi yapacak, ama o ve ben hiçbir zaman...

Küçük masadaki sandalyede kıpırdamadan oturarak geriliyorum.

Jana.

Jana, annemin ölümünden kısa bir süre sonra babamın soğuk kalbini çalan gizemli ve şaşırtıcı derecede güzel kadın. Beni yatılı okula göndermek için elinden geleni yapan, babamı okulun iyi bir yer olduğuna ikna eden kadın.

tıbbi personeliyle tanınır. Özellikle de on altı yaşımdayken geçirdiğim tekne kazasından kalan hafıza sorunları ve aksaklıklar konusunda bana yardımcı olabilecek bir psikiyatrist.

Geçen gün şiddet yüzünden evde olmayan Jana.

Ölümüm halinde Balagula Bratva'nın başına geçecek olan Jana.

Donup kalıyorum, yemeğin ısırlığı boğazımda düğümlenirken kaskatı kesiliyorum.

Hayır.

Başımı sallayarak yutkunuyorum. Jana genç ikinci eşin timsali olabilir. Bana karşı her zaman soğuk davranmış olabilir ama bu tamamen kocasının ilk aşkını hatırlatmamla ilgiliydi.

O bir sürtük, ama kötü, şeytani bir üvey anne tipi değil.

Yemeğimi bitirirken başımı sallıyorum. Sonra, odanın içinde dalgın dalgın dolaşıyorum. Banyoda temel banyo malzemelerinden oluşan bir koleksiyon var. Minnetle dişlerimi onlarla fırçalıyorum.

Ana yatak odasındaki şifonyerin çekmecelerinden birini açtığımda, temiz bir tişört ve bir çift gri eşofman altı bulduğumda şaşıyorum. Belli ki Kristoff'a aitler. Ve onların içinde kesinlikle yüzeceğim. Ama ormandaki iki kovalamaca da dahil olmak üzere yirmi dört saatten fazla bir süredir aynı pijama şortu ve tişörtü giyiyorum.

Duş alıp üstümü değiştirmeliyim.

Banyoya döndüğümde suyu açıp soyundum ve birden aklıma sinir bozucu bir gözetleme sorusu geldi.

Yani, beni izliyor mu?

Titriyorum, havluya uzanırken tenimde bir kızarıklık oluşuyor. Ama sonra duraksıyorum. Beni gözetleyecekse, gözetleyecek. Yine de bir duşa ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var.

Karanlıkta duş almaya karar verdim. Evet, gece görüşü var. Ama her neyse. Bulabildiğim en iyi uzlaşma bu.

Duştan sonra onun bol kıyafetlerini giyip yatağa giriyorum. Aslında yorganın altına girmek, yapmaya hazır olduğumdan daha büyük bir inanç sıçraması gibi görünüyor. *Çok* savunmasız görünüyor.

Dudaklarının tadı hâlâ damağımda olsa bile. Düşüncesi bile içimi titretse de.

Başım yastığa değiyor ve ben farkına bile varmadan uykuya dalıyorum.

Uyandığımda dışarıda gri bir şafak vardı. Kaşlarımı çatıyorum, uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum, sonra beni uyandıranın alt kattaki ön kapının sesi olduğunu fark ediyorum.

Geri döndü.

Yutkunuyorum, yorganın üstünde top gibi kıvrılırken hafifçe titriyorum. Sadece gününe devam ediyormuş gibi davranabilirim. Ama ayak sesleri koridordan odama doğru gittikçe yaklaştığında bunun doğru olmadığını anlıyorum.

Kapının kilidi açılır ve sallanır. Siyah kot pantolonu ve kolları yukarı doğru itilmiş gri henley gömleğiyle kapının pervazında yükseliyordu.

Sanki bir rock tanrısı ile bir deniz komandosunun bebeği olmuş ve onu bir erkek model olarak yetiştirmiş gibi görünüyor.

Bu düşüncüyü kovalarken zihinsel olarak kendimi azarlayarak şiddetle kızarıyorum.

Gözleri üzerime dikiliyor ve beni buz mavisi bir ateşle

yakıyor. "Uyudun mu?"

Nazik, misafirperver bir soru olabilir. Ama onun söylediği şekilde değil. Bir talep gibi söylüyor. Bir uyarı gibi.

"I..." Yutkunuyorum. "Biraz, evet."

"Güzel."

Yatağa doğru yürüyor, dimdik otururken nabzım hızlanıyor. Kaslı kolunu uzatıyor ve elimi tutup beni yataktan çektiğinde ürperiyorum.

"Bekle, nerede..."

Bir çift kadın koşu ayakkabısı itti - yeni ve görünüşe göre benim numaram -Diğer elimle beni çekmeden önce boştaki elimi tuttu.

Beni odadan çıkarıp koridora, oradan da merdivenlerden aşağıya çekerken uyanık bir halde peşinden yuvarlanıyorum. Devasa, geniş kulübenin bir yan kapısından çıkıp göl kenarındaki sabahın puslu sessizliğine adım atıyoruz.

Sonunda kolumu onun elinden kurtarıyorum ve bana bakmak için döndüğünde ona ters ters bakıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Tersledim. "Beni neden buraya getirdin?"

Gözleri beni hem korkutan hem de korkunç bir şekilde heyecanlandıran bir karanlıkla parıldıyor. Yavaş ve ölçülü bir nefes aldığında hava durgunlaşıyor, o soğuk ve güzel bakışlarıyla beni dondururken çenesi gıcırıyor.

"Kaçmanı istiyorum."

Sikeyim.

Çekirdeğimin derinliklerinde sıcak bir şey titreşiyor, karıncalanan ısı dışarı yayılırken beni titretiyor. Kızaran yüzümü yutkunarak geri çekiyorum, bakışları altında ses çıkarmamaya ya da titrememeye çalışırken alt dudağımı çiğniyorum.

"Affedersiniz?" Fısıldıyorum.

"Koş."

Titriyorum, başımı sallarken hava daha da yoğunlaşıyor.

"Hayır."

Kristoff'un gözleri kısıldı.

"*Hayır*," diye tekrar boğuluyorum. "Annem de babam da öldü. Biri *benim* ölmemi istiyor. Ve ben de bir *psikopat* tarafından terk edilmiş bir gölde zorla tutulan bir esirim."

Ona psikopat dememden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Ne olmuş yani?" Omuz silkerek homurdanıyor.

"*Yani*?"

Tekrar omuz silkiyor. "Öyleyse kaç, hepsinden

kaç." Dudaklarım büzüldü.

"Çünkü beni yakalayacaksın."

"O zaman yenilgiyi çoktan kabul ettin." Dudakları kıvrıldı. "Ne kadar acınası." İçimde öfke kükrüyor, damarlarımda bir ateş tutuşturuyor.

"*Siktir* git," diye hırladım.

Gülümsüyor. Güzel bir psikopat gibi *gülümsüyor*. "İşte burada."

Dudaklarım alaycı bir
şekilde kıvrılıyor. "Ne
var, göt herif?" "Yakıtın.
Kullan onu."

Derin, gürleyen ve hafif çakıllı sesinin tenimi ve kulaklarımı okşayışından
titriyorum.

"Sen bir canavarsın, seni lanet olası-"

Nefesim kesiliyor, kelimeler boğazımda düğümleniyor ve o bana
yaklaştıkça geri çekiliyorum. "Hiçbir *fikrin* yok," diye mırıldanıyor
karanlık bir şekilde, hâlâ ince bir gülümsemeyle.

Daha da yakına eğiliyor, nefes alma, kaçma ya da çılgılık atma yeteneğimi
durduruyor. Eli yukarı kalkıyor, baş ve işaret parmakları çeneme dokunup
kaldırıyor ve beni titretiyor

"Ama içten içe sana kaçman gerektiğini söylediğimde..." gözleri parlıyor.
"Kaçmalısın."

Nabzım kulağımda uğulduyor. Tenim bir kayganlıkla zonkluyor, sıcaklıkla
karıncalanıyor.

"Ve?" Kısık sesle fısıldıyorum.

"Dün de aynı şeyi söyledim. Mülk sınırını geçerseniz, özgürsünüz."

Yutkunuyorum.

"Bu berbat bir oyun."

Omuz silkiyor, kollarını açıyor.

"Ya böyle yaparsınız ya da odanızda bir hapisane hücresi gibi kızgın ve
kaynamış bir şekilde oturursunuz."

"Ne zamana kadar?"

Cevap vermiyor.

Yavaş bir nefes alıyorum.

"Ya beni yakalarsan?" Mırıldanıyorum.

Gözleri parlıyor ama hiçbir şey

söylemiyor. "Üç."

Nabzım hızla atıyor, kalbim anında hızlanıyor ve boğazıma düğümleniyor. Koşu ayakkabılarımı çıplak ayaklarımın üzerinden hızla çekmeye başladığımda hastalıklı, sapkın bir heyecan üzerime çöküyor, tenimin üzerinde kayıyor.

"İki."

Ondan uzaklaştım ve koşmaya başladım.

Ağaçlara çarpıyorum, beni yakalamak ve tutmak için uzanan dalların arasından fırlıyorum. Bir yöne zig çiziyorum, iki ağacın arasına nişan alıyorum ve uyarı vermeden başka bir vektöre geçmeden önce aralarında dart atıyorum.

Panik içimde patlamaya başladı. Ama her adımda ve her soluk soluğa, çılgınca nefes alışta, bu panik şekil değiştirmeye ve değişmeye başlıyor.

Farklı bir şeye dönüşmeye başlar. Heyecan verici bir şeye.

Ağaçların arasından beni takip edişini duyabiliyorum; ayak seslerinin çıtırtısı, nefes alışının ölçülü ritmi. Ama bunu son yaptığımızda olduğu kadar yakınımda değil.

Daha iyiye gidiyorum.

Bir şansım olabilir.

Eskisinden daha sert bir şekilde havalanmadan önce yeni ayakkabılarımın topuklarını toprağa kazıyarak sağa doğru fırlıyorum. Kanım kulaklarımda mazot gibi kükrüyor, çalkalanıyor, yanıyor ve beni ileri fırlatıyor. Çalılıkların ve siyah ağaçların arasından süzülen gri sabah sisinin arasından geçiyorum. Yemin ederim ki arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyorum ve kazandığımı bilmek bana ikinci bir enerji desteği veriyor.

Çılgınca sırtarak, kanım alev alev yanarken ve derim çiğ, berbat bir heyecanla zonklarken, bir ağaçlık alana doğru kayarak gidiyorum. İlerideki ağaçlarda bir açıklık ya da açıklık gibi görünen bir yere nişan alıyorum, ilerliyorum, saniyeler sonra-

Hemen yanımdaki ormandan fırladığında çığlık atıyorum - beni *tam olarak* gitmemi istediği yere kadar kovalayan bir yırtıcı. Çığlık, eli kabaca boğazımı sıkmadan önce boğazımdan parçalanıyor. Dudaklarında bir hırıltıyla beni arkamdaki bir ağaca kabaca yaslamak için dönerken, içimde sıcak, kötücül bir heyecan tutuşuyor.

Nefes nefese kalıyorum, gözlerim şişiyor, derim zonkluyor.

Göğüs uçlarım ağrıyor ve gömleğime yapışıyor. Kalçalarım kaygan ve korkunç, isyankâr bir arzuyla titriyor.

Ona doğru hamle yapıyorum ama o hızla bileklerimi kavırıyor ve başımın üstüne doğru itiyor. Bir eli onları orada tutuyor, diğeri ise tam üzerimde belirirken yumuşak, kabarık boğazıma sarılmış halde kalıyor. O gözler içimi delip geçiyor, beni kesip açıyor, sadece çıplaklığımı değil, ruhumdaki karanlık, pis sırları da görebilene kadar giysilerimi ve engellerimi kesip atıyor.

Bunun beni heyecanlandırıldığını *görebiliyor*.

Zaman durur. Nabızlarımız birlikte atıyor, parmakları boğazıma dayanıyor ve o an duruyor.

"Sen buna kaçmak mı diyorsun?"

Dudaklarım kıvrılıyor, sesindeki alaycı tonlama karşısında gözlerim daralıyor. "*Siktir-*"

"Neredeyse hiç terlemedim. Sanki yakalanmak istiyormuşsun gibi-"

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir saniye sonra, eli bileklerimi ve boğazımı sıkıca tutarken ağaca yapışmıştım. Ve bir saniye sonra, onun elinden kurtulmak için dönüp duruyorum. Dönüyorum, göğsünü geriye itiyorum ve sonra aniden elim yüzüne *sert* bir tokat atıyor.

Her şey durgunlaşıyor. Kalbim çenemle birlikte düşerken her şey soğuyor. Gözlerim büyürken yüzüm soluyor.

Tanrım, ne yaptım ben-

Doğanın bir gücü gibi içime giriyor. Eli boynumu kavlıyor ve beni ağaca yaslanana kadar sertçe geriye itiyor. Üzerime doğru gelirken gözleri buz mavisi bir ateşle parlıyor.

Ve sonra aniden ve kaçınılmaz olarak ağzı benimkine çarpıyor.

Uyarı olmadan. Merhamet göstermeden.

Ve şüphesiz, hayatımın en sıcak, en heyecan verici anıydı.

ŞİMŞEK ruhumun her yerinde patlıyor, beni elektriklendiriyor ve kavuruyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, dili daha önce olduğu gibi giriş istiyor.

Ve daha önce olduğu gibi, her şeyi almasına izin verdim.

Dili benimkiyle dans ederken içim kaynıyor. Kocaman, kaya gibi sert vücudu beni sertçe ağaca yapıştırıyor ve kalçasının benimkini açtığını hissettiğimde, öpücüğün içinde hevesle inliyorum.

Bacaklarımı açtım.

Ona sarıldığımda ateş beni tüketiyor, beni çürütecek kadar sert öperken erimiş bir arzu dalgasına biniyorum. Kalçası merkezime sürtünüyor, bol, yumuşak eşofman altından amıma sürtünüyor.

Nabzım dış uzay yörüngesine sıçrıyor. Tüm vücudum sıcaklıkla dalgalanıyor. Dudaklarına aç ve utanmazca inerken bacaklarım titriyor.

Kristoff daha sert, daha sıkı bastırırken içime doğru hırlıyor. Elleri belime doğru kayıyor, tişörtü çıplak bir parmağın çıplak kalçamda iz bırakmasına izin verecek kadar kaldırıyor. İri bir parmağı eşofmanımın belinden ön tarafa, göbeğimin hemen altına doğru ilerlerken gözlerim geri dönüyor, nefes alış verişim düzensizleşiyor.

Parmak lastiğın altından kayar.

Öpücüğüne boğuluyorum, yüzüyormuşum gibi hissederken nefes nefese kalıyorum. Ya da belki boğuluyorum. Elini büküyor, terlerimin altına sokuyor ve parmaklarının karnımın yumuşak derisinde gezinmesine izin veriyor... aşağı, aşağı, aşağı...

Parmakları kasık tümseğimin üzerinden geçerken dudaklarıma doğru aç bir şekilde homurdanıyor. Vücudum kasılıyor ve kıvranıyor, sonra birden sanki tamamen eriyorum.

Parmağı klitorisimin üzerinden geçti.

İpeksi zevk beni ele geçirirken tüm dünyam gevşiyor. Dudaklarına doğru inliyorum, koluna yapışıyorum - kaslarım elini itmek mi yoksa yaklaştırmak mı istediklerini şaşırmış görünüyorlar.

İkincisi kazanır, şu anda istesem onu kendimden uzaklaştırma şansım olduğunu düşünmesem bile.

Ve istemiyorum.

Kalın orta parmağı dudaklarımdan arasına batıyor, ben haykırırken beni açıyor. Ucu girişime doğru kıvrılırken klitorisim parmağına sürtünüyor.

Ve *sırılısıklam* oldum.

Homurdanıyor, dudaklarını dudaklarımdan çekip yüzünü boynuma gömüyor. Dişleri kulak mememin yumuşaklığını tırmıklarken inliyorum, titriyorum.

"Benim için çok pis bir amcık, benim küçük

oyuncağım." Kutsal. *Sikeyim.*

Flört hayatının olmamasını suçla. Hiç öpüşmemiş olmayı suçla. Ama tartışmasız duyduğum en iğrenç, en erotik, en ateşli şey. Ve

Bunu söyledikten hemen sonra kalın parmağı amımın derinliklerindeki boğuma kadar batıyor.

Ona tutunarak ve bacaklarımın gevşediğini hissederek haykırıyorum. Sert ama daha fazlasını istiyorum, daha fazlasını. Parmağını içime sokup çıkarırken avuç içi klitorisime sürtünüyor, dizlerimin çalışmasını durduran noktaya doğru derinlemesine kıvrıyor.

Dişleri boynumda gezinirken umutsuzca ona yapışıyorum, bacaklarım o kadar titriyor ki beni ayakta tutan tek şeyin seksimi avuçlayan eli olduğuna yarı yarıya eminim, beni unutulmaya doğru parmaklıyor.

"Elimi açgözlü küçük amınla kapla, *printsessa*," diye rasps, klitorisime karşı öğütüyor.

Daha sert ve daha hızlı hareket ediyor, acımasızca ve pervasızca zevki çekirdeğimden sürüklüyor. Ağzı kabaca benimkine çarptığında tekrar haykırmaya başlıyorum. Parmağı içime girerken dudaklarına çığlık atıyorum, avucu klitorisimi dünya beyaza dönene kadar tekrar tekrar ovuyor.

Diğer eli gömleğimin altından yılan gibi kıvrılıyor ve göğüslerimden birini avuçlarken zevkten kabarmamı sağlıyor. Parmakları meme ucumu buluyor ve parmağını kabzasına kadar batırırken sertçe çimdikliyor.

Zihnim boşalıyor. Bedenim hızadan çıkacak kadar sıkılıyor. Elini gömleğimin boyun deliğinden sokup boğazımı sıkıca kavramadan önce tekrar çimdikliyor.

Eli sıkıyor. Parmağı derine batıyor. Avucu klitorisime sürtünüyor ve ağzım açık kalıyor.

Ve aniden, geliyorum. *Zor*.

Çığlığını yutuyor, amımı parmaklayarak ikinci ve ardından üçüncü bir doruğa çıkarırken beni boynumdan ağaca kabaca sabitliyor. Benim bütün

Benden orgazm olmamı isterken vücudum titriyor ve ona karşı titriyor.

Bittiğinde - parmaklarının boynumdan ayrıldığını ve elinin kalçalarımın arasından kaydığını hissettiğimde, zar zor düşünebiliyorum. Ya da hareket edemiyorum. Ya da konuşamıyorum. Ya da ayakta duramıyorum. Düşmeye başlıyorum, sonra birden beni kaldırıp kollarına alıyor.

Dönüyor ve ormanda yürümeye başlıyor.

Ona doğru kıvrılıyorum, tüm vücudum titrerken ve zonklarken hala nefesimi tutmaya çalışıyorum. İğrenç sertlikten -kirli konuşmalar, boğulmalar, beni patlatan sert parmak sikişleri- beni taşıırken kucaklamasının yumuşaklığına geçiş başımı döndürüyor.

Ama ben buradayım.

İçeride beni odama taşıyor ve yatağın üzerine örtüyor. Bir an durup o sert, buz mavisi gözleriyle bana baktığında, bunun daha da ileri gidebileceğini düşünüyorum.

Beni çoktan çaldı, ilk öpücüğümü ve az önce yaptığımız şeyi ilk kez yapmamı.

Belki de dinlenmek üzeredir.

Az önce onun ellerinde hissettiklerimin daha fazlası için duyduğum acıyla beni *almasından* duyduğum mide bulandırıcı korku arasında kalarak kaskatı kesiliyorum.

"Daha önce yalan söyledim," diye

mırıldanıyor sessizce. Kaşlarım

çatılıyor.

"İyi koştun. Çok yakındın." "Beni

yakaladın," diye fısıldadım.

"Tabii ki yaptım."

Nabzım atıyor, sıcaklık üzerime çökerken titriyorum.

"Bir dahaki sefere Tatiana," diye homurdanıyor, bir yumruğu yüzümün yanındaki yastığa gidene kadar üzerime eğiliyor ve yumruğunu yüzümün birkaç santim üzerinde tutuyor.

"Bir dahaki sefere kendimi bu kadar kontrol edemeyeceğim." Ağrıyan iniltimi bastırıyorum.

Sanki *bu* onun kendini kontrol etmesiymiş gibi? "Bir dahaki sefere, *printsessa*," diye gürlüyor.

Ağzını kulağımın hemen yanına yaklaştırıp alay ederken inliyorum. "*Hepinize sahip olacağım.*"

Doğruldu, dönüp odadan çıkmadan önce gözlerinin bir kez daha üzerimde gezinmesine izin verdi. Kapı arkasından kapanıyor ve kilitleniyor.

Yatağında titreyerek uzandım, gözümü tavana dikip az önce olanları anlamaya çalışırken nefes nefese kaldım.

Bacaklarım birbirine yapışıyor. Göğüs uçlarım tişörtü zorlarken göğsüm yükselip alçalıyor.

Elim karnıma düşüyor ve ben daha akıl sağlığımı ya da ne yaptığımı sorgulamaya başlayamadan elim aşağı doğru iniyor. Parmaklar belimin altından kayıyor ve bacaklarımın arasına derinlemesine giriyor. Başımı çeviriyorum, iniltimi yanımdaki yastığa gömerken yüzümü buruşturuyorum.

Parmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum, aşağı kaymadan önce ağrıyan düğmeyi yavaş daireler çizerek ovuyorum. Önce bir, sonra iki parmağımı s o k u y o r u m -çünkü *onun* parmağının kalınlığına ihtiyacım

var-. Onun okşadığı gibi okşuyorum, parmaklıyorum

kendimi daha hızlı ve daha sert. Parmaklarımı amımın derinliklerine sokarken kalçalarımı elime doğru sertçe sallayana kadar.

Mürekkepli parmaklar ve buz mavisi gözlerden başka bir şey düşünmeden yastığa doğru çığlık atarak geliyorum.

İKİNCİ AYAKKABI ben duş alana kadar düşmedi. Bir havluya sarınmış yatağın kenarında otururken, tüm bunların ağırlığı ve deliliği bana bir kamyon gibi çarpıyor.

Neyim var benim?

Neden böyleyim?

Yatağa uzanıp yorganı üzerime örttüğümde gözlerim kapanıyor ve kendimi karanlığın içinde koza gibi sarıyorum.

Az önce ormanda başıma gelenlerden nefret etmek istiyorum. Nefret etmek istiyorum.

bunu yaptığı için.

Ama yok ve yapamam.

Çünkü hoşuma gitti. Hem de çok. Hem de çok. Ama bu beni ruhumda bir delik açan, içimi kemiren, korkunç bir soruyla baş başa bırakıyor:

Benim neyim var böyle?

Günün geri kalanında yalnızdım. Ev sessiz, öyle ki acaba yine gitti mi diye merak ediyorum, bu sefer hiç bahsetmeden.

Bir noktada, dünden ve açıkçası sabahki kovalamacadan ve... *diğer* aktivitelerden dolayı hala yorgun bir şekilde uyuyorum. Kırk dakika sonra uyandığımda, yatağın ucunda bir tepsi yemek bulduğumda irkildim; bir BLT sandviç, bir salata, biraz kavrulmuş sebze ve - beni bir odaya kilitleyen kaba, vahşi benzeri adam göz önüne alındığında garip bir şekilde sevimli bir şekilde - çikolata parçacıklı kurabiye.

Sonunda hepsini yiyip bitirdim. Ama sandviçten sadece bir ısırık almıştım ki, bunu ben uyurken getirdiğini gerçekten anladım.

Çaresiz. Bilinçsiz. Savunmasız.

Titriyorum. Ama bu his hızla sıcak bir şeye dönüşüyor. Heyecan verici bir şeye. Onu hızla uzaklaştırıyorum, böyle bir şey beni gerçekten heyecanlandırıyorsa ne kadar kırık olduğumu nasıl fark etmediğimi anlamaya çalışırken yüzüm zonkluyor.

Kıyafet de getirmiş, öğle yemeğini mahvettikten sonra fark ettim. Belli ki hepsi onun. Ama mevcut gardırobumda herhangi bir genişleme

İki farklı ekstra büyük tişört, bir çift uyku şortu ve biraz bol eşofman altı seçenekleri bir artıdır.

Bu yeni alışverişte... daha fazla tişört, bir kapüşonlu sweatshirt, bir çift sweatshirt daha ve üzerinde oldukça *müstehcen* durması gereken bir erkek boxer-brief tarzı mayo var. Benim üzerimde, büzgü ipini olabildiğince sıkıldığında büyük bir şort gibi duruyorlar.

Ama ondan sonra, hiçbir şey yok. Kapı çalınmıyor, evde hareket yok. Sırf denemek için kapıyı deniyorum ama belli ki hâlâ kilitli.

Bunun yerine, banyo kapısının yanındaki yan duvar boyunca uzanan kitap raflarına doğru ilerliyorum. Bazıları Rusça, bazıları Almanca ve birkaç tanesi de ilginç bir şekilde Fince olduğunu düşündüğüm bir dilde. Yavaş okursam Rusçam *idare eder* ama İngilizce kitapların olduğu bir rafa gelene kadar bakmaya devam ediyorum. O seçkiden *DaVinci Şifresi*'nin eski ve yıpranmış bir kopyasını buluyorum.

Yatağa kıvrılıyorum, birinci sayfayı açıyorum ve kendimi kurgunun içinde kaybediyorum. Ta ki başka bir uykuya dalana kadar.

Bir saat sonra şaşkınlık ve şok içinde uyandığımda beni bekleyen bir tepsi yemek daha buluyorum. Hava karanlık ve bu sefer tepside akşam yemeği var gibi görünüyor.

Kaşlarım çatıldı. Sadece ben uyurken içeri girme zamanlaması esrarengiz. Bir yanım, havalandırma deliklerinden bana gaz falan mı veriyor diye düşünmeye başlıyor. Ama sonra bunun ne kadar delice olduğunu fark edip vazgeçiyorum.

Akşam yemeğimi yiyorum, bir duş daha alıp saçlarımı yıkıyorum ve sonra kitapla birlikte tekrar yatağa giriyorum. Gözlerim düşmeye başlamadan önce *neredeyse* doruğa ulaşıyorum.

"Bana yine gaz mı veriyorsun?" Yüksek sesle, uykulu bir şekilde, kimseye söylemedim. Sonra dışarı çıktım.

CİĞERLERİM YANIYOR. Yirmi saniye önce bir kütüğe çarptığım için kaval kemiğim ağrıyor, hırıltılı, bitkin bir nefes alıyorum. Ama daha sert, daha hızlı itiyorum. Kıvrılıyorum, çalıların arasından önce omzumu çarpıyorum ve neredeyse diğer taraftaki devasa bir ağaca çarpıyorum. Sola savruluyorum, yeni bir yöne dalmadan önce sıcak bir nefes daha çekiyorum.

Son kovalamacamızdan bir gün sonra. Ya da *onun* son kovalamacasından. Benim son uçuşumdan. Bu sefer, dünden daha uzun süre dayanıyorum.

Yine de görünüşe göre yön duygum çok zayıf. Dönüp duruyorum, gölden *uzaklaşmanın* yolunu bulmak yerine ağaçlardan çıktığımda her zaman evin kıyısından daha aşağıya düşüyorum.

Bir an için aklıma bir zamanlar okuduğum bir makalenin kısa özeti ya da belki de kendi pusulanızı yapmakla ilgili izlediğim bir YouTube videosu geliyor. Ama, evet, tabii. Sanki bu manik, heyecan verici, heyecan verici ve yine de korkutucu koşular sırasında lanet olası bir el yapımı pusulaya danışacak zamanım varmış gibi.

Solumdan kopan dalların sesi beni soluk soluğa bırakırken sağa doğru ilerliyorum. Tökezliyorum ama sonra ağaçların arasından koşarken kendimi yakalıyorum.

Kaçamadığım hastalıklı, sapkın oyunun bir başka turu. Gecenin ilerleyen saatlerinde rüyamda gördüğüm.

Derinlerde, ruhumun kırık, kararmış bir yerinde dört gözle beklediğim.

Tekrar kaçıyorum, yön değiştiriyorum ve ağaçlara doğru ilerliyorum. Dallar bana yaklaşıyor, kırbaçlıyor ve tırmalıyor, ta ki aniden etrafımda bir şeyin gevşediğini hissedene kadar.

Şortun bağı gevşiyor.

Elim şortun bacaklarımdan aşağı düşmesini engellemek için aşağıya inerken nabzım hızlanıyor. Sadece bir an için yavaşlıyorum ama bu duraklama için zamanım yok. Nefes nefese ileri atılıyorum, şortun beline tutunurken gözlerim çılgınca fırlıyor ve kendimi ağaçların arasından ilerideki ışığa doğru fırlatıyorum.

Ormanda bir mola. Ve bu sefer, sadece benim özgürlüğüm olabilir.

Ancak bu düşüncelerim ağaçların arasından fırlayıp kayıkhanenin önünde patinaj çekerek durduğumda uçup gitti.

Lanet *tekne ev*.

Kalbim sıkışıyor, gözlerim kocaman ve boş, tanıdık ek binaya tamamen çökmüş bir şekilde bakıyorum. Yön duygum *mahvoldu*.

Koşmaya devam et.

Ses kafamın içinde çılgılık atıyor, kalbimi ve kaslarımı yeniden harekete geçiriyor. Bu iş daha bitmedi. Beni henüz yakalamadı. Hâlâ bir-

Ağırlık arkamdan bana çarpıyor ve ben çılgılık atamadan kocaman bir el ağzımı kapatıyor. Güçlü kaslar etrafımda kenetlenerek beni yere düşürüyor ve vücudu beni orada sabitliyor.

Eline doğru bağırıyorum, ona karşı kıvranıyorum. Ama faydası yok. Onun kaba gücüne ve cüssesine karşı koymanın imkânı yok.

Ama yine de dövüşüyorum. Dirseğimi geri atıyorum. Ama bu sefer hazırды. Önce kendi koluyla, sonra diğer koluyla savuşturuyor, sonra aniden bileklerimi kavırıyor ve başımın üstünden yere doğru itiyor.

Vücudu bana doğru bastırıyor, beni yosunlu, çimenli zemine sabitliyor, kasları bana karşı kenetleniyor ve alçak hırıltısı geniş göğsünden terle kaplı, kabarık sırtıma doğru gürlüyor.

Ve sonra aniden, kıpırdanmalar, yer değiştirmeler ve kavgalar arasında onu hissediyorum. İlk başta kıcıma saplananın ne olduğunu anlayamadım, silah olabilir miydi? Ama o yer değiştirdiğinde ve bana doğru zonklayıp kalınlaştığında, gözlerim açılıyor.

Nabzım güm güm atıyor ve tenim

karıncalanıyor. Kalçalarımın

arasında ısı birikiyor.

Sonra birden ikimiz de hareketsiz kaldık.

Bu onun siki. Onun çok sert, çok büyük siki şişmiş ve kalın bir şekilde kıcıma dayanmıştı. Ve birden bir ayrıntının daha farkına varıyorum: Düşüp çırpınırken şortumu bırakmışım ve şimdi dizlerime dolanmış.

Kotundaki şişkinliğin titreştiği yer tamamen çıplak kıcım.

Dünya etrafımda durgunlaşıyor. Tek duyabildiğim altımdaki çimenlere ve yosunlara çarpan nefesim. Kalçalarını hafifçe ittiğini hissedebiliyorum, neredeyse belli belirsiz bir şekilde o çıkıntıyı kıcıma sürtüyor. Ellerinin bileklerimde sıkılaştığını ve kaslarının sırtıma doğru esnediğini hissedebiliyorum. Nefesinin ensemden gezindiğini hissediyorum.

Ve sızlanıyorum.

Tanrı yardımcım olsun, çığlık atmıyorum, kavga etmiyorum, küfretnmiyorum ya da onu üzerimden itmeye çalışmıyorum. *Sızlanıyorum.*

Heyecandan titriyorum. Ve sonra

geri itiyorum.

Onu gevşetmek için değil. Onu uzaklaştırmak için değil. Onu daha fazla hissetmek için. Kıcımın yanaklarına sürtünen şişkin çıkıntısının tadını çıkarmak için.

Parmakları bileklerimi daha sıkı sarıyor. Nefesini boynumda daha sıcak hissediyorum ve eğildiğini fark ediyorum. Dudakları enseme değiyor ve tekrar inliyorum; yumuşak, umursamaz, kırık bir inilti.

"*Yakaladım seni,*" diye karanlık bir sesle karıncalanan, kaygan tenimi törpülüyor.

Göbeğim sıkıştı. Meme uçlarım tişörte ve yere karşı elmas gibi sert. Ve kelimenin tam anlamıyla sıırıslıklamım.

Dişlerinin boynumu hafifçe tırmaladığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Gözlerim kapanıyor ve geriye yuvarlanıyor. Dişlerim alt dudağımı yakalıyor ve ısıyor, iniltiyi bastırıyorum. Dudaklarını tenime bastırıyor. Ayrılıyorlar ve dilinin sanki beni tadıyormuş gibi tenimde gezindiğini hissettiğimde ürperiyorum.

Vücudum eriyor, onun için zonkluyor.

Ellerinden biri bileklerimden birini gevşetiyor. Bu anı kaçmak ya da onu atmak için kullanma düşüncesi bir anlığına aklıma geliyor. Ama sonra eli saçlarıma dolanıyor, saçlarımı yukarı doğru iterken içimi arzuyla sıkıştırarak kadar sıkı çekiyor. Ağzı tekrar aşağı iniyor, öpüyor, emiyor ve boynumun derisini ısıyor.

Aman Tanrım.

Ağzı yavaşça ve ıslak bir şekilde saç çizgimin yanından aşağı iniyor, ta ki sol kulağımın lobunu dişleriyle yakalayana kadar, keskin bir şekilde nefes almamı sağlayacak kadar ısıyor.

"Ve seni yakaladığımda, *printsessa,*" diye alçak sesle kulağıma hırlıyor. "Bu seni *benim* yapar. Ve benim olduğunda, istediğimi yaparım."

Dişleri ısıyor ve ben keskin bir acı ile derin, zonklayıcı bir uyarılmanın karışımıyla haykırıyorum.

"Benimle oynamak için."

Ağız boynumun kıvrımından aşağı iniyor ve aniden tenimdeki sihirli bir noktayı emmeye başlıyor. Ağızım istemsizce açılıyor, gözlerim geri dönerken dudaklarımdan zevk çılgınlıkları kopuyor.

"Oynamak için benim."

Ağız enseme dönerken, çıkıntısı utanmadan çıplak kıkırma sürtünüyor. Aramıza uzanıyor, gömleğimin eteklerini arkadan bir avuç yakalıyor. Benden uzaklaşıyor ve pamuğu kaygan tenimin üzerinden kürek kemiklerime kadar ittiğinde boğuluyorum.

"*Tadına bakmak* için benim."

O aşağı doğru inerken boğuluyorum ve sonra dudaklarının ve dilinin artık çıplak ve açıkta olan omurgamdan aşağı doğru sürüklendiğini hissettiğimde usulca inliyorum. Tenime doğru iniyor, her seferinde omurgamın bir çentiğini aşağıya doğru indiriyor. Ona karşı kıvrınana, utançla kalçalarımı kaldırıra ve sıkı yumruklarla çimlere yapışana kadar sıcaklığı yavaşça kaynar hale getiriyor.

Beni yakalayamadı. Ama hiçbir yere gitmiyorum.

Ağız aşağılara, daha aşağılara iniyor ve tüm bedenimin titrediğini ve beklentiyle titreştiğini hissediyorum. Dilinin belimdeki teri tatmasının verdiği ıslak his, bir zevk çılgınlığını ısırmama neden oluyor.

Elleri beni kavramadan önce yanlarımdan aşağı, çıplak kalçalarımın üzerinden geçiyor. Çekiyor, dili yanaklarımın üst yarıklarının arasına dalmaya başladığında kıkırımı hafifçe kaldırıyor. Tüm dünyam zonklayan bir sıcaklığa dönüşüyor. Ağızım açık kalıyor, güçlü elleri kalçalarımı kaldırırken o aşağıya, kıkır yanaklarımın arasına doğru inerken yüzüm buruşuyor.

Ve sonra aniden, hayatımda ilk kez, ıslak, kalın bir dilin kaygan amımın üzerinde sürüklendiğini hissediyorum.

Lanet olsun.

İçime doğru inliyor ve aniden dili içime dalıyor. Dilini olabildiğince derine itip beni uzayın dışına gönderirken haykırıyorum, ahlaksızca inliyorum. Homurtuları içimde dalgalanıyor ve dilini içime sokup çıkarırken sıkılı parmaklarımla yere yapışıyorum.

Daha aşağıya iniyor, dilini dudaklarımın arasından kaydırarak aniden klitorisimin etrafında dönüyor. Ve eğer daha önce bir anlığına cenneti tattığımı düşündüysem, bu başka bir şey.

Bu nirvana.

İnleyemiyorum bile. Ya da nefes alamıyorum. Ya da ilk kez hissettiğim katıksız duyguları işlemeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum. Kaba, güçlü elleri kalçalarımı ve kıkımını kavırıyor, beni iffetsizce açıyor ve klitorisimi dillerken beni geri çekiyor.

Dudaklarını ağrıyan tomurcuğun etrafına sarıyor, paramparça olmuş bir zevkle haykırmama neden olacak kadar sert emiyor. Ben çimlere doğru inlerken dili etrafında dans ediyor ve meme uçlarım altımdaki yumuşak yosunların üzerinde sürükleniyor.

Vücudumdaki her sinir alev alıyor. Her kas seğiriyor ve titriyor. Ağzım gevşiyor ve tepeden tırnağa titreyene kadar amımı emip yalayıp hırlarken gözlerim geri yuvarlanıyor.

Ellerinden biri kalçalarımın başka bir yere düşüyor. Sanki ayağa kalkacakmış gibi kıpırdadığını hissediyorum. Ama kalkmıyor. Amımı yalayıp yutmaya devam ediyor ama omzunun ritmik bir şekilde hareket ettiğini hissedebiliyorum.

Lanet olsun.

Bakireyim ama aptal değilim.

Kendine dokunuyor. Amımı yalarken sikine dokunuyor. Ve bu aklıma geldiğinde, muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en ateşli farkındalıktı.

Dili yavaşça dudaklarımdan yukarı çıkmadan önce klitorisimi döndürmeye devam ediyor. İçime daldırıyor, ben zevkle ciyاكلarken diliyle beni beceriyor. Yine de kötü şey daha yükseğe hareket ediyor ve ben bunu anlayamadan, dilinin kış deliğimin etrafında döndüğünü hissettiğimde tüm dünyam eriyor.

Saf zevkin içinde bile utanç aniden içime işliyor. Onu uzaklaştırmak istercesine kıpırdanıyor ve yer değiştiriyorum.

Doğru. Sanki öyle bir şey oluyor da.

Homurdanıyor, kalçamdaki eli aniden beni sıkıca kavlıyor ve yere sabitliyor. Kışımı daha sert dilliyor, dudaklarımdan utanç verici zevk çığlıklarını sürükleyip koparıyor.

"*Seni yakaladım,*" diye geveliyor yalamaların arasında. "Bu da seni benim yapıyor. Ve benim olduğunda, yapacağım..."

Dilini yine en mahrem yerimde gezdirirken içimden gelen bir iniltiyle boğuluyorum.

"Senden istediğim şey. İstedığımı *tadacağım*, istediğime dokunacağım ve sana istediğim şekilde sahip olacağım, *printsessa*."

Elimden geldiğince yüksek sesle *evet diye* bağırarak istiyorum. O anda - şortumun dizlerime dolandığı ve dilinin kışımın ve amımın üzerinde ıslak bir şekilde sürüklendiği o anda- ne isterse yapması için ona yalvarmak istiyorum.

Ama konuşamıyorum bile. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve acınası bir şekilde inlemek. Tek yapabildiğim nefesimi kesmek ve o dilini klitorisime doğru sürüklerken altında kıvrınmak. Başparmağı yanaklarımdan arasına giriyor, amımı yalayıp yutarken göt deliğimi yavaş ve kasıtlı dairelerle ovuyor.

Dünya hissizleşiyor. Işık görüşümün köşelerinde kararıyor. Bedenim kıvrılıp bükülürken ve titrerken ciğerlerim hava için çığlık atıyor. Ve sonra aniden, her şey patlıyor.

Ben de geliyorum.

Altımdaki çimlere ve yosunlara doğru çığlık atıyorum, o orgazmı benden çekip alırken bedenim kasılıyor ve spazm geçiriyor. Ama beni sıkıca tutuyor, ben onun için patlarken başparmağı ve dili yavaş, işkenceli hareketlerini hiç durdurmuyor.

Sonra aniden, tam zevk sisinde kendimi kaybetmişken, şortumu sonuna kadar yırtıp kalçamdan tutuyor ve beni sırtüstü çeviriyor. Gözlerim kocaman oldu ve yüzüm kızardı.

Vay anasını.

Çarpık bacaklarımın arasına diz çöktü. Kovalamacadan yırtılmış ve kirlenmiş tişörtü göğsünün etrafında toplanmış, karın kaslarının sıkılaştığını gösteriyor.

Gözleri benimkileri delip geçiyor, yüzü saf öfke ve şehvetten oluşan bir maske.

Ama daha aşağıda gördüğüm şey nefesimi kesiyor. İçimdeki ateşi tutuşturan şey.

Kot pantolonu açık ve kaslı kalçalarının bir kısmını dışarı itmiş. Ve orada, yumruğu sıkıca etrafına sarılmış, büyük, şişmiş, nabız gibi atan siki duruyor.

Ve o çok büyük.

Kendini okşarken kol kasları şişiyor ve dalgalanıyor. Bir eliyle bana uzanırken çenesi sıkılıyor. Parmakları ıslak bir şekilde dudaklarımın arasından kayıyor ve ikisini amımın derinliklerine batırdığında inliyorum. Sertçe okşuyor, hemen içimdeki noktayı parmaklıyor ve beni zevkle soluk soluğa bırakıyor.

Gözlerim, yumruğundan müstehcen bir şekilde çıkarken ucundan kayganlaşan ve parlayan, pompalanan, şişmiş sikine kilitleniyor.

Başparmağı klitorisimi ovuyor. Parmakları g noktamı okşuyor. Aniden, tetiği çeker gibi, onun için tekrar boşalıyorum. Ve ben titrerken, kalçalarım doruk noktamla birlikte yerden kesilirken, o patlıyor.

Derin, hırıltılı bir homurtuyla karın kasları sıkılır ve dalgalanır. Kalçalarındaki oluklar aniden kordonlu ve yırtık bir şekilde öne çıkıyor. Ve siki yumruğunun içinde nabız gibi atıyor. Şişmiş kafasından kalın beyaz sperm ipleri karnımın ve göğüslerimin derisine sıcak bir şekilde fışkırırken gözlerim büyüyor.

Başparmağı klitorisimi yuvarlamaya devam ediyor, sıcak sperminin tenime damladığını ve beni kapladığını hissettiğimde beni başka bir orgazma itiyor.

Beni işaretliyor.

Beni onun olarak

damgalıyor.

Ve beni *bu* şekilde almamış olsa bile - en azından henüz değil - bugün yine de bir şey talep edildi.

Ve başka bir şey -karanlık ve kötücül ve hem korkunç hem de heyecan verici bir şey- uyandı. Hiç bilmediğim bir kafeste kilitli tuttuğum bir şey.

Ve o şeyin, her ne ise, parmaklıklar ardına geri döneceğinden pek emin değilim.

Yirmi bir yıl önce; on dört yaşında:

"HEY, GEÇ KALDIN."

Gitarını akort etmekten başını kaldıran Jackson'ın yüzünde karanlık bir çatıklık var

-Dünyada en çok sevdiği şey olduğundan şüphelendiğim değerli siyah Gibson Les Paul'u.

Ama köşedeki bakkaldan aşırđığım sigara paketini ona fırlattığımda kaşları çatılıyor ve yerini kızlarla başını belaya sokan o çapkın sırtışına bırakıyor.

"Bunun bana saat okumayı unutturması mı gerekiyor, Kris?"

Yanından geçerken gözlerimi deviriyorum ve kendi gitarımı alıyorum - çok daha ucuz, rehin dükkânından alınmış güneş yanığı Fender Telecaster.

Ve bu bir taklit.

"Hayır, gırtlak kanseri olman gerekiyor, böylece bu kadar saçmalamayı bırakırsın."

Homurdanıyor, bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve bir fiske vurarak yakıyor. Jimmy davul setinin arkasından bana başıyla selam veriyor. Tyler da parmaklarını bas gitarının boynunda aşağı yukarı gezdirirken aynı şeyi yapıyor ve kirli çalışma alanını ritmik bir çizgiyle dolduruyor.

"Oi."

Ayağa kalkıp Les Paul'ü dikkatle sehpasına yerleştiren Jackson'a dönüyorum. Ama sonra bana doğru yürürken gözlerini bana dikeyyor. Aynı yaştayız ve aslında ben ondan biraz daha iri ve yapılıyım. Ama her nasılsa, on dört yaşında bile, Jackson'da yetişkin, sert yetişkinlerin bile sanki otorite figürüymüş gibi *ona* saygı duydukları bir tür manyetik, ukala havası var.

Ve çoğu durumda da öyledir. Jackson Havoc tam da böyle biri: Bir milyon insanın önünde sahneye çıkıp ayaklarını öptürmek için doğmuş biri.

Yani gitar *çalabiliyorum*. Ama ben o değilim. Çok az kişi o. Ve ikimiz de biliyoruz ki çoğunlukla buradayım çünkü rock-n-roll ve punk müzik çalmak benim için sokak kavgalarına karışmaktan biraz daha iyi bir çıkış yolu. Tyler iyi. Jimmy sağlam bir ritim tutturabilir. Ama Jack doğuştan yıldız.

Ve dünyanın bir gün bunu öğreneceğine hiç şüphem yok.

Ancak şu anda endişe ve öfke karışımı bir duyguyla bana bakıyor.

"Ne?" Homurdanıyorum.

Yontulmuş çenesini yüzüme doğru

sallıyor. "Yine kavga mı ettin?"

Omuz silkiyorum ve omzuma astığım Telecaster'ın akordunu bitirmek için dönüyorum.

"Hayır."

"Saçmalık."

Bu sadece yarı saçmalık. Onun düşündüğü gibi "yeniden dövüşmüyorum". Winchester Park'ta takılan Boyton çetesinden uzak durdum-iki ya da üçü üzerime atladığında genellikle kazanmama rağmen. Genelde.

Ayrıca takıldığım yeraltı dünyasından da çıktım. Para iyiydi ama mafya tarafından işletilen terk edilmiş depolardaki muşta dövüşlerinin genç ölmek için harika bir yol olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok.

"Siktir git. Ben

ciddiyim." Kaşları

kararıyor.

"Annenin adamı sana elini mi sürüyordu?"

Gerginim. Mikhail'i kastediyor, annemin son erkek arkadaşını. Belli ki onda bir tuhaflık olsa da bu en azından ciddi görünüyor. Bok çukurunda yaşıyoruz, market alışverişi ve boks paramla bile kirayı zar zor çıkarıyoruz. Ve Mikhail gece kalmaya geldiğinde, birkaç lüks araçtan biriyle geliyor - Porch'lar, Mercedes G-Wagon'lar, Range Rover'lar, Bentley'ler, aklınıza ne gelirse.

Annemi gerçekten sevdiğini ve önemseddiğini hissediyorum. Ama... bu hiç mantıklı gelmiyor. Pahalı süslü kıyafetler, saçma sapan arabalar, bir gecekonduda yaşayan çalışma vizeli Rus temizlikçi kadınla çıkarken etrafta gösteriş yaptığı paralar.

Başımı sallıyorum ve akort başlıklarını çevirmeye geri

dönüyorum. "Hayır, dostum. Öyle bir şey değil."

Mik bana vurdu. Ama Jackson'ın ima ettiği gibi değil. Son birkaç ay içinde birkaç kez ringde bana vurdu ve beni bir dövüşçü olarak "değerlendirmek" istediğini söyledi.

Ayrıca, yıllar yıllar önce Rusya'dayken babamın beni nasıl ava götürdüğünden bahsettikten sonra beni bir atış poligonuna götürdü.

Babam siktirip gitmeden önce.

Adamlar annemden alacaklarını tahsil etmek için gelmeden önce.

Rusya'yı sonsuza dek terk edip Liverpool'a gelmeden önce: Beatles'ın, Liverpool FC'nin, Castle Street'in ve şimdi üçüncü el kıyafetleri olan ve kışın ısınamayan, kimsenin umursamadığı bir Rus çocuğun evi.

Jackson hariç. Ve şimdi de Mikhail, bir bakıma.

Ringde bir canavar olduğumu ve gördüğü en doğuştan nişancı olduğumu söyleyen Mik. Bana birkaç farklı disiplinde temel dövüş sanatları öğreten Mik - Judo, Muay Thai, Jiu-Jitsu, Krav Maga.

Mik, bugün bana aslında bir okul işlettiğini söyledi - bir tür eğitim akademisi, beni şimdiye kadar sahip olduğu en iyi öğrenciye dönüştürebileceğini söylüyor. Dünyayı değiştirmek, olabileceklerinin en iyisi olmak ve en önemlisi ne yapacaklarını bile bilmedikleri kadar çok para kazanmak isteyen gençler için bir akademi olduğunu söylüyor.

Bunların hepsi bana *harika* geliyor. Sadece kararımı vermem gerekiyor. Mikhail'in söylediğine göre, onun okuluna gitmek annemden "uzun bir süreliğine" ayrılmak demek. Bu, beni tekrar üstün bir şey haline getirebilmesi için bir hiç olarak parçalanmak demek.

Bu da demek oluyor ki, tekme tokat dayak yiyeceğim.

Ama yine de beni çekiyor. Aklımın alamayacağı kadar acımasız olacağı konusunda beni uyarmış olsa da, bu çekimden kurtulamıyorum.

Ama bu yüzden grup çalışmasına geç kaldım. Ve bu yüzden y ü z ü m yara bere içinde.

"Dostum, bana

söyleyebilirsin-" "Jack, ben

iyiyim."

Bana o sert "hayal kırıklığına uğramış ebeveyn" bakışıyla bakıyor, parmaklarını dağınık kumral saçlarının arasından geçirirken sigarası dudaklarından sarkıyor. Sonra omuz silkiyor.

"Pekala, kardeşim. Siktir et." O çapkın, sorun çıkaran, kalp kıran sırıtışı yüzüne yayılıyor. "Biraz gürültü yapmak ister misin?"

"Aynen öyle."

Gitarını omzuna atıyor, Jimmy bizi sayarken sigarası hâlâ dudaklarında. Ve sonra hemen içine giriyoruz, iki gitar, bir bas, boktan bir davul seti ve Jackson gibi on dört yaşındaki küçük bir pisliğin ağzından çıkmaması gereken bir rock *tanrısının* sesinden dökülen saf lanet ses, gençlik öfkesi ve asi öfke duvarı.

Ama biz çalarken ve ben onu izlerken -çünkü Jackson Havoc'u rock-n-roll çalarken izleyip de *etkilenmemek* mümkün *değil*- bir aydınlanma yaşıyorum.

Onu çeken de *bu*. Rock-n-roll'un güzel kaosu onun ciğerlerine hava üfleyen şey. Aynı şekilde savaşıma, avlanma ve bu dünyadan kendime bir parça koparma dürtüsü de benimkini dolduruyor.

Kararımı verdiğimi anlamadan önce antrenman programındaki ikinci şarkıyı bile bitirmemiştik.

Jackson oynamak için
doğmuş. Ben de
avlanmak için
doğmuşum.

Burada:

ÇIZGILER AŞILDI. Ezildi. Bir kenara atıldı. Her şey emirlerimi reddetmekle ve onu bağışlama kararı aldığımda görevi reddetmekle başladı. Onu kaçırdığımda tırmandı.

Parmaklarımın altında teninin sıcaklığını hissettiğimde, bir kovalamacanın ardından onu yakaladığımda çatlaklar ortaya çıktı. Ve onu öptüğümde ve o ateşli dudakların tadına baktığımda üst kısım fokurdamaya başladı.

Ama bugün nükleer oldu.

Saatler geçti. Odasına geri döndü ve kameralar bana tekrar yatağa uzanıp *DaVinci Şifresi*'ni okuduğunu söylüyor.

Daha önce olanlardan beri duş almadı. Spermilerim
hala teninde kurumuş.

Bunu düşündükçe içimde ilkel ve ateşli bir şey kabarırken dişlerimi sıkıyorum. Onu işaretlediğimi ve onun bunu değiştirmek ya da silmek için hiçbir şey yapmadığını bilmek... lanet olsun.

Bağımlılık yapan bir düşünce. Kötücül bir düşünce. Çekici bir düşünce.

Ama bu tamamen şehvetle ilgili bir şey değil. Yani, evet, dölleri teninde bırakmayı seçtiğini bilmek sikimin sadece onun giderebileceğinden emin olduğum bir açlıkla kabarmasına neden oluyor. Ama bunda başka bir unsur daha var. Sahiplenici bir şey.

Vahşice bölgesel. Son derece korumacı.

Parmaklarımı masamın üstünde gezdiriyorum. Dilim alt dudağımda geziniyor.

Hala onun tadını alabiliyorum.

Telefonuma uzanıp bir daha asla aramayacağıma yemin ettiğim numarayı çevirirken gözlerim kısılıyor. Bu son iki işi aldığımda, Jana'nın Mik'i "işe karıştırmamam" konusunda çok kararlı olması beni çok eğlendirmişti. Bu "onun operasyonuydu" ve benim onun kafasını karıştırmama ihtiyacı yoktu.

Sanki o pislikle bir daha konuşmak isteyecekmişim gibi.

Yine de koşullar değişti. Öncelikler değişti. Ve şimdi buradayım, onu arıyorum.

Uzun bir süre bu adamı babam olarak düşündüm. Biyolojik babam çoktan gitmişti ve etrafta olduğu zamanlarda bile tam bir şeytandı. Mik hiçbir zaman sıcakkanlı bir tip olmadı. Ne bir rol modeli ne de hayat dersleri ve basmakalıp sözler veren biriydi.

Ama oradaydı.

Önce, annemden hoşlanıyor gibi görünen gizemli zengin adamdı. Sonra beni en iyi öğrencisi yapmak isteyen akademili adam oldu. Sonra bu rolüne bir *de* annemin ikinci kocası olma rolü eklendi.

Sonra üvey kız kardeşimin babası.

Yani, berbat bir şekilde, Mik benim babamdı. Bir bakıma. Gerçi gerçekte öyle olmaması onu hayatımdan bir kanser gibi çıkarmayı çok daha kolay bir iş haline getirdi.

Hattın diğer ucu bir klik sesiyle cevap veriyor ve ardından alçak sesle iç çekiyor.

"Bu bir sürpriz oldu."

Önümde duran votka bardağını dudaklarıma götürürken gözlerim kısılıyor.

"Evime birini mi gönderdin?"

Onun tarafında sessizlik var. Saniyeler geçiyor. Ama ne yaptığını biliyorum. Sessizlik ve yanıt vermeme onun akıl oyunlarından biri. Kimin daha önce konuşacağını görmek için yapılan ve müzakerenin kaybedeni olmayı garantileyen bir yönetim kurulu odası güç gösterisi oyunu gibi.

Bu adamla *her* konuşmamız bir pazarlık. Önce sessizliği bozmamı istiyor, bu da ona güç veriyor. Ama ben bu oyunları biliyorum. Artık ustalaştım. Bu yüzden orada öylece oturuyorum, bir yudum daha alırken sessizliğin ikimizi de yıkamasına izin veriyorum.

Sonunda kırılan Mik. Ama bu bir zafermiş gibi sevinecek kadar saf ya da ukala değilim. Bu sadece Mikhail'in yapmayı seçtiği bir satranç hamlesi. Vazgeçmeyi seçtiği bir piyon.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Sanırım bu ilk sorumun bir parçası."

Cevap vermek için zaman ayırıyor.

"Boris'le birlikte değil misin?"

Sorumdan tamamen kaçyorsun. Mik ve onun lanet oyunları.

Patronum Boris Tsavakov'u kastediyor. Boris bir insan müsveddesi. Ağır Bratva bağlantılı iş imparatorluğunu akli dengesi yerinde olmayan, alkolik bir çar gibi yöneten zavallı bir bok çuvalı. Pervasız, güvenilmez ve soytarının teki.

İşte bu yüzden yıllar önce Mikhail'in kendisi tarafından onun örgütüne yerleştirildim. Amaç beni oraya yerleştirmek ve rütbem yükselene kadar yıllar içinde Boris'in güvenini kazanmamı sağlamaktı. Ve sonunda kralın kellesini uçurmak, dizginleri ele almak ve Mikhail'e vermektir.

Yıllar geçti ama işler böyle gelişmedi. İlk olarak, Nikita'ya olanlardan sonra Mik'i ve Sendika'yı terk ettim. Ama sonra kalmak ve Tsavakov imparatorluğunu kendim için devralmamak için bir neden buldum:

Boris Tsavakov'un oğlu, Misha.

Kendimden çok şey gördüğüm bir çocuk, onu küçük bir kardeş olarak görüyorum. Boktan babasına hiç benzemeyen bir çocuk. On beş yaşında bir çocuk, şimdiden dünyevileşmiş ve yaşının çok ötesinde bir yorgunluğa sahip.

Varlığı, bir zamanlar gömülmesine yardım ettiğim bir şiddetten gelen bir çocuk. Ve bunun için ona her şeyi borçluyum, en azından bir gün liderlik etmek için doğduğu imparatorluğu.

"Hayır," diye homurdanarak cevap veriyorum sonunda.

"Kişisel zamanımı kullanıyorum." Mikhail karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Boris'in bu kadar yüce gönüllü bir patron olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerimi deviriyorum. O tam tersi. Dünyanın başına bela. Ama en azından ne zaman bir şeyleri sarsmamanın en iyisi olduğunu biliyor - en iyi kaptanlarından ve danışmanlarından birinin ona biraz izin alacağını söylemesi gibi şeyler.

"Tekrar sormayacağım, çünkü cevap vermeye niyetiniz olmadığından eminim. Ama şöyle söyleyeyim, Mik. Beni kontrol etmene ihtiyacım yok, istemiyorum da. Ve eğer adamlarınızdan birini bir daha evimin etrafında dolanırken görürsem, onları indiririm. Anlaşıldı mı?"

Sessizlik, tabii ki.

"Bunu son kez yapıyorum. Umarım anlaşılmıştır." "Ne yapıyorsun, Kristoff?"

Gözlerim kısıldı.

"Senin için iş. Bu son iki vuruş. Bu işimizi tamamlıyor. Birincisi için ölüm kanıtının sende olduğunu biliyorum. İkincisi için kanıt Jana'da. Şimdi, parayı ödemeni istiyorum."

O karanlık, hırıltılı kıkırdama yine telefonu dolduruyor.

"Senin gibi bir adam," diye iç geçirdi. "Gerçekten daha fazla paraya ihtiyacın var mı?"

"İkimiz de paradan bahsetmediğimi biliyoruz, Mikhail. Bana üzerinde anlaştığımız şeyi ver."

"Ne üzerinde anlaşmıştık..." diye düşünüyor, sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi. "*Bana kız kardeşimin nerede gömülü olduğunu söyle,*" diye tıslıyorum.

Tekrar sessizleşiyor, uzun bir yarım dakika boyunca.

Ama ben bekledim. "Ne yapabileceğime bakacağım-"

"Ne yapacağını göreceksin." Yine sessizlik.

"Ses tonun küstahlaşmaya başladı Kristoff," diye homurdandı Mikhail sessizce.

"Seninki de sıkıcı ve temassız bir hal aldı. Seni Balagula tahtına oturtmak için üzerime düşeni yaptım, Mik."

"Etrafıma bakıyorum ve sanki tahtta ben oturuyormuşum gibi görünmüyor Kristoff."

"Bu senin suçun. Ama ben üzerime düşeni yaptım. Geçmişte de yaptım, bu hitlerle de yaptım. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Seninle ve bu organizasyonla *işim* bitti-"

"Ben sana söylediğimde işin

bitecek-" "Güle güle, Mikhail."

Sandalyemde öfkeyle arkama yaslanmadan önce telefonu masama fırlatarak kapatıyorum. Benimle dalga geçilmesinden nefret ediyorum. Mik de genellikle bunu yapan biri değildir. Ama şu anda beni sınıyor.

Beni kışkırtıyorsun.

Bu akıllıca bir hareket değil. *Bukavac* olduğum zamanlarda hiç *akıllıca* değildi. Tsavakov İmparatorluğu'nda sahip olduğum güçle şimdi olduğum kişi olmak da aynı derecede akılsızca.

Öfke kabarıyor ve öfkeyle titrerken dişlerimi sıkıyorum. Ama sonra yavaşça nefes veriyorum. Zihnimin boşalmasına izin veriyorum. Ve o boşlukta, ağaçları görüyorum. Bir kovalamacaya görüyorum.

Onu görüyorum, benden önce kaçıyor ve çığlık atıyor, onu yakalamamı istiyor. Beni teşvik ediyor. Beni kışkırtıyor.

Öfkem dağılmaya başlıyor. Zihnim daha önceki kovalamacaya geri dönerken gerginlik yavaşça beni terk ediyor.

İstekli olduğu. Onu yakaladığımda çığlık attı ama korkudan ya da öfkeden değil.

Heyecandan. Uyarılmadan.

Yutkunuyorum, gözlerim önümdeki masanın üzerinde duran votka bardağına kayıyor. İçtiğim liköre rağmen hala onun tadını alabiliyorum. Hala altımda titrediğini hissedebiliyorum.

Bu tehlikeli bir oyun. Hızlı ve gevşek oynuyorum, ki ben böyle çalışmam.
Ama sonuna kadar gideceğim.

Gözlerim tekrar odasındaki yatakta yatan ona odaklanmış kameralara
kayıyor.

Bunlar dalgalı denizler.

Ama ikimiz de birlikte batacağız.

Günler geçiyor ve ben bir rutine giriyorum.

Sıkıcı ama bir o kadar da heyecan verici bir rutin.

Sıkıcı, çünkü her gün aynı. Uyanıyorum ve hemen her zaman kilitli olan odanın kapısını deniyorum. Uyandığımda ya kahvaltıyı beni beklerken buluyorum ya da dişlerimi fırçaladıktan sonra banyodan çıktığımda kahvaltım odamda oluyor. Sonra sabahın büyük bir kısmında kitap okurum.

Öğle yemeği ya teslim edildi ya da Kristoff iki kez göz alıcı hapishanemin kapısını açarak beni muhteşem bir cam avluya getirdi. Bitkilerle dolu ve göl manzaralı. Her iki seferde de benimle oturup bir fincan kahve içti ve bana hayatımla ilgili rastgele sorular sordu.

Benim hayatım.

Babamla ya da Balagula organizasyonu ile ilgili bir şey yok. Bir şey arıyor gibi değil, ki bu mantıklı olurdu. Ama sorular sadece en sevdiğim kitaplar gibi şeyler. Sevdiğim filmler. Harvard'ı ve Boston'ı nasıl sevdiğim. Aslında, ailemin işi hakkında sorulmaya yaklaşan tek soru, büyürken ve sonra üniversitede beni nasıl etkilediğidir.

Verdiğim cevapları ezberliyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Öğle yemeğimi bitirdikten sonra biraz daha okumak için odama dönüyorum. Artık Netflix hesabına bağlı bir televizyon da var, yani o da var.

Sonra akşam yemeği - çoğunlukla odamda, ama bir keresinde kaçırın kişiyle daha rahat sohbet etmek için onunla birlikte avluda yedim.

Ondan sonra duş alırım, kitap okurum ve uyurum.

Ama onunla birlikteyken dışarıdan konuşuyorum ama içimden de merak ediyorum; acaba o da ormanda olanları benim kadar düşünüyor mu diye.

Beni yere ittiği, şortumu yırttığı ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde beni yuttuğu anın canlı, korkunç, iç gıcıklayıcı detaylarına cevap verip vermediğini merak ediyorum. Benim gibi.

Ama sonra, ona göre, belki de zamanını böyle geçiriyordur. Belki de onun için hayat budur: kızları kaçırmak, onları ormanda kovalamak ve bunun onlar için cinsel olarak heyecan verici olduğunu düşünmeleri için onları kandırmak için bir tür berbat vudu veya akıl oyunları kullanmak.

Muhtemelen bunun doğru olmasına imkan yok. Ve eğer öyleyse, onun başka bir kızın peşinden koşması ya da bana yaptıklarını ona yapması fikrinin bende bir akıl hastalığı belirtisi olması muhtemel...

Kıskan

Ç.

Kızgın.

Stabby.

Tanrım, benim neyim var böyle?

Her halükarda, burada onunla olanlar benim için normal *değil*. Kaçırılma olayı değil tabii ki. Ama hiçbirisi değil.

Öpüşme değil.

Dokunmak değil.

Dudakları ve dili amımın üzerinde dans ederken ateşli nefesler içinde boğulmamak. Parmakları beni tekrar boşaltırken, döllerini zonklayan, elektriklenmiş tenime sıçrarken haykırmamak.

Tatiana Fairist'in hayatında normal değil. Nadir bile

değil. Eşi benzeri görülmemiş.

Yani, daha önce *hiç* başıma gelmemişti. Hiçbiri. Çünkü 20 yıl 5 günlükken mi?

Hiçbirini yapmadım. Kim olduğum ve ailemin kim olduğu nedeniyle, üniversitedeki diğer yirmi yaşındaki herkesin yaptığı cinsel keşiflerin hiçbirini yapmadım.

Ona kadar.

Ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum. Aslında neredeyse *tek* düşünebildiğim *şey* bu. Ve şu anda bir şeyler düşünmek için çok zamanım var. Kirli sakalının kalçalarıma verdiği hissi tekrar ediyorum. İnlemeleri içimde uğuldarken dili klitorisimin etrafında dönüyordu. Beni hem yere yapıştırışını hem de ağzına doğru çekişini.

Kalın, *büyük* sikini siyah kot pantolonundan çıkarıp yumruğunu etrafına doladığında hissettiğim o kıvrımlı sıcaklık ve yasak arzu. Kendi boşalması tenime sıcak bir şekilde düşerken benim de boşalmam.

Beni diken üstünde tutuyor. Geceleri yorganın altında kıvrılıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını ve daha fazla "yeni".

İşte bu yüzden kafamın gerçekten karışık olduğunu biliyorum. Bir adam beni çaldı, ormanlık, göl kenarındaki evine götürdü, ormanda beni kovaladı,

ve ilk kez bana oral seks yapıyor. Ve tek düşünebildiğim bunu *ona* yapmak.

Hem de çok.

Kitap rafında kurgu türünün yanında terapi kitapları var mı merak ediyorum.

Ama tüm bunları düşünmediğim zamanlarda, neden burada olduğumu merak ediyorum. Bir yanım sormak istiyor ama cevaptan da korkuyorum. Burada olmanın geçici bir şey olmasından bile korkuyorum. Yine, belki gelecek hafta kaçırıp peşinden koşacağı başka bir kız vardır.

Bu yüzden sormuyorum. O da bundan bahsetmiyor.

Ormanda beni kısıtırıp diliyle boşalttığı o son sefer, beni kovaladığı son seferdi. Aslında, bir daha olup olmayacağını merak etmeye başladım.

Kovalamak.

Aynı zamanda "yasadışı orgazm".

Günlerimin sıkıcı yönlerinin karşılığı olan heyecan verici kısım bu. Sürekli olarak bunu tekrar yapıp yapmayacağını ve ne zaman yapacağını merak ediyorum. Hatta bir parçam, bu rutinin ve bana hayatımla ilgili sorular sormasının bir oyunun parçası olup olmadığını sorguluyor - beni kayıtsızlaştırmak için bir hile, böylece bir sonraki kovalamaca beni şaşırtacak ve onun için daha heyecan verici hale getirecek.

Benim için.

Son kovalamacadan sonraki beşinci sabah, rutin her şey yeniden başlıyor. Uyanıyorum, yorganın altından sıyrılırken gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve kahvaltının çoktan masada beni beklediğini görmek için şöyle bir bakıyorum. Sonra kapıya doğru yürüyorum.

Her zamanki gibi kilitli olduğu belli, ama sanki kurtulamadığım bir kene gibi. Sanki her sabah kontrol *etmem gerekiyormuş* gibi. Hâlâ yarı uykuluyken kapının önüne gidip, dalgınca tokmağa uzanıyorum ve her zamanki gibi sallıyorum.

Kaskatı kesildim.

Tokmak dönüyor ve kapı açılıyor.

Ona bakıyorum, titriyorum, nabzım hızlanmaya başlıyor. Parmaklarım kapının etrafında kıvrılıyor ve kapıyı daha da açarak ağzım kururken boş koridora bakıyorum.

Bu bir numara mı? Yoksa kahvaltıyı bıraktıktan sonra gerçekten kilitlemeyi mi unuttu? Kapıyı daha geniş açıyorum, başımı dışarı çıkarıyorum ve koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Nabzım hızlanıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Bir dahaki sefere kaçmadan önce ihtiyaçlarınızın ve çevrenizin farkında olun.

Kapıyı yavaşça kapatıp odaya geri dönerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kahvaltımı hızlıca yedikten sonra bol şortumu, kapüşonlu sweatshirt'ümü ve koşu ayakkabılarımı giyiyorum. Sonra kapıya geri dönüp tekrar açıyorum.

Sahil hala temiz.

Bunu gerçekten

yapıyorum.

Koridora adım attığımda, merdivenlere doğru olabildiğince sessiz bir şekilde hızlı yürürken beynim şimdiden bir plan oluşturmaya başladı. Eğer aşağıda beni beklemiyorsa, bulabildiğim ilk yan kapıdan sıvışıp ormana gideceğim. Diğer planlarımda hep suya geri dönme geçmişim

diğer zamanlarda beni kovaladığı gerçeğiyle renklendi.

Bu sefer bir yön seçip düz bir çizgide ilerleyebilirim. O zaman özgür olacağım. Peki ya bir şekilde tekrar dönersem? O zaman siktir et. Suyun uzak tarafına gitmek için teknesini çalarım. Peki ya bu işe yaramazsa? Oldukça güçlü bir yüzücüyüm ve göl *o kadar* da büyük değil.

Ne yapmam gerekiyorsa yapabilirim.

Merdivenlerden hafifçe iniyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Etrafa bakıyorum ama ondan bir iz yok gibi görünüyor. Arka kapıyı kontrol ettiğimde, yan paspasın üzerinde her zaman ayakkabılarının olduğu yerde kirli bir leke vardı.

Kalbim küt küt

atıyor. Vakit

geldi.

Arka kapıyı açıp dışarı süzülüyorum, ağaçlara doğru kaçmadan önce etrafıma endişeyle bakıyorum. Kurduğu tuzağı ortaya çıkarmaya hazır bir şekilde beni bekliyor olmasını bekliyordum. Ama ormanın gölgesine girdiğimde yalnızdım.

Lanet olsun, bunu gerçekten yapabilirim.

Bir an için, gittiğimi fark eder ve peşimden gelirse bana ne olabileceği korkusu beni ele geçiriyor. Son birkaç gündür, hatta ondan önce bile, zaman zaman huysuz ve belki de sertti. Ama kızgın ya da zalim değil.

Beni kovaladı, ama ikimiz de çok iyi biliyoruz ki bu kovalamacalar beni çok heyecanlandırdı.

Yine de bu farklı. Bu bizim oyunlarımızdan biri değil. Bu benim gizlice dışarı çıkmam, onun dünyasında açıkça belirlenmiş bir "kurala" karşı gelmem ve kaçmaya çalışmam.

Bu sefer peşime düşerse işler çok hızlı bir şekilde daha karanlık ve ölümcül

hale gelebilir.

Etrafıma bakıp derin bir nefes almadan önce şiddetle ürperiyorum. Sikerim böyle işi. Bunu yapacağım.

Peşimde beni kovalayan birinin ani tehdidi olmadan, yönümü bulmak için bir saniyemi ayırıyorum. Ağaçların arasından alçalan sabah güneşine bakıyorum ve bunu kendime amaç ediniyorum. Ormanın içinde hafifçe koşarak yola koyuluyorum.

Gözlerim bir o yana bir bu yana kayıyor, her kuş sesinde ve kırılan dalda irkiliyorum. Ama bu hem bir korku hem de bir heyecan. Ve yine de, hepsi bu: sadece sıradan sesler. Beni avlayan ayak sesleri değil. Kovalarken nefesinin ritmik, karanlık sesi değil. Eli boğazımı arkadan sarmadan hemen önce gelen karıncalanma hissi değil.

Ağaçlar seyrelmeye başladığında hızımı artırıyorum ve sonra aniden ormandan çıkıyorum.

Gölün hemen önünde.

Kalbim sıkışırken çenem düşüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kimseye tıslamıyorum.

Nabzım hızla atıyor, gölden doksan dereceden biraz daha uzağa, aslında suya tekrar çarpmamayı garanti edecek bir yöne dönüyorum ve havalanıyorum. Bu sefer daha hızlı koşuyorum, ormanın içinde hızla ilerlerken bacaklarım pompalanıyor. Ancak beş dakika sonra tekrar ağaçların arasından fırlıyorum.

Tam gölün önünde. Ne.

Ne. Sikeyim.

Tekrar deniyorum, bir kez daha rastgele bir yöne dönüyorum ve düz bir çizgide ilerliyorum. Birkaç dakika koşuktan sonra beni yine gölden başka bir şey beklemiyor.

Sonra birden aklıma bir şey geldi. Hem

bariz hem de dehşet verici bir şey.

Bu sefer ağaçlara geri dönmüyorum. Sola dönüyorum ve kıyıda koşmaya başlıyorum. Yanılmak istiyorum. Teorimin doğru olamayacağını anlamayı çok istiyorum. Ama beş dakika sonra kıyının bir dönemecini dönüyorum ve kısa bir süre durup devrilmiş bir ağacın arkasına atlıyorum.

İleride ana ev var. Ve onu biraz geçince kıyıda, tekne evi. Yine de ondan bir iz yok.

Dönüyorum ve geldiğim yöne doğru koşmaya başlıyorum. Kayalık kıyıdan atlayarak geçiyorum, güneş yükseldikçe sırtımda bir ter tabakası oluşuyor. Kayalarla kaplı sahil, her zaman ağaçların gölgesinde, rastgele küçük girintilerin ve minyatür boyutlu limanların etrafında dönüp durarak uzayıp gidiyor.

Dakikalar geçiyor. Sonra daha fazla, daha fazla, kendimi koşmaya devam etmek için zorlarken nefes nefese kalana kadar. Ta ki aniden, soğuk gerçek önümdeki virajdan sıyrılıp beni yolumda dondurana kadar.

Kayıkhane.

Kayıkhaneden ve ana evden *kaçtım*, sadece diğer taraftan geri dönmek için.

Çünkü gölün uzak kıyısında değilim. Lanet

olası bir *adadayım*.

Orada durmuş, kayıkhaneye bakarken bir yandan da bu bilgiyi değerlendiriyorum. Birden arkamda bir sopa şakladı. Boğazımda düğümlenen solukla dönüyorum, ancak kendimi olduğum yerde donmuş, delici bakışlarının buz mavisi ölümcüllüğünde kaybolmuş buluyorum.

Dudakları incelmiş ve dalın kırılma sesinin elinde tuttuğı kırık daldan geldiğini fark ediyorum.

Gerginim.

Şaklatması maksatlıydı. Orada olduğunu bilmemi *istedi*. Beni korkutmak için değildi.

Bana avantaj sağlamak içindi.

Peşimden geldiğini duyduğumda ağaçların arasından zar zor geçiyordum. Önden başlamak buraya kadarmış.

Bir dalın kırılmasıyla sıfırdan bine çıkan kalbim gümbür gümbür atıyor. Nabzım damarlarımda kükrüyor, kendimi ağaçların arasından fırlatırken ayaklarım çalılara çarpıyor.

Korku her zaman olduğu gibi orada. Ama başka bir şey tarafından renklendiriliyor - hala umutsuzca heyecan değilmiş gibi davranmaya çalıştığım bir şey.

Sersemlik. Yakalanma beklentisi ve ondan sonra gelecekler.

Ama içimde hala hayatım buna bağlıymış gibi koşmamı sağlayacak kadar ilkel bir savaş ya da kaç tepkisi var. Hala yeterince korku faktörü var ki kendimi zorluyorum, kalp atışlarım kulaklarımda bir hava saldırısı sireni gibi uğuldarken dallara çarpıyorum.

Ta ki el saçımı tutana kadar. Korku ve uyarılmanın güçlü sarhoş edici girdabıyla nefes nefese kalarak çılgılık atana kadar.

Beni tekrar kendine doğru çekiyor, bir eli boğazımı sararken beni etrafında döndürüyor. Gözlerim irileşti, beni sertçe sırtına yaslarken nabzım titriyordu.

bir ağacın gövdesi. Bana çarpıp beni sırtımdaki ağaç kabuğuna sabitlerken titriyorum, ağzı birdenbire benimkine yapışıyor.

Bacaklarım güçsüzleşiyor. Beynim kısa devre yapıyor, saçımı çeken sert bir el ile boynumdaki diğer elin ve beni ateşle tutuşturan dudakların birleşimiyle düğümleniyor.

Eli saçlarımdan kayıyor, parmakları köprücük kemiğime kadar boynumun çukurundan ön tarafa doğru ilerliyor. Kapüşonumun fermuarını kavradığını ve aşağı çektiğini hissettiğimde titriyorum, iki yarının göğüslerimi ortaya çıkarmak için ayrılmasına izin veriyorum.

Ve sonra aniden, tam eli aşağı kayarken, içimde bir şeyler tıkırdıyor. Bir şeyler kopuyor. Ve ben daha ne yapacağımı düşünmeden, sanki başka biri bedenimi kontrol ediyormuş gibi bir şey oluyor.

Kolum havaya kalkıyor ve boynumdaki tutuşunu kırıyor. Ağır çekimdeymiş gibi, avuçlarım göğsüne çarpıp onu geriye savururken kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasını izliyorum. Akıcı bir hareketle çömeliyorum, bir bacağımı fırlatıyorum ve dönerek bacaklarını savurup onu yere düşürüyorum.

Bir an için her şey durgunlaştı. Bırakın gerçekten yapmayı, bunu nasıl yapacağımı bile tam olarak *nasıl* bildiğimi anlayamadan şok içinde ona bakıyorum. Yüzündeki şaşkın, çatık kaşlı ve belki biraz da eğlenmiş ifadededen tek olmadığımı anlıyorum.

Ama bunu tartışmak için durmadım. Dönüyorum ve *koşuyorum*.

Vücudunun benimkine çarpma hissiyle çılgılık atmadan önce yirmi adım atabildim. Güçlü kolları etrafımı sarıyor, beni döndürüyor ve başka bir ağaca sertçe sabitleyene kadar geri itiyor. Gözleri içimi delip geçiyor ve beni titretiyor.

"Hangi cehennemde öğrendin-"

Kolum bir kez daha beni tutuşunu kırmak istercesine yukarı ve yana doğru savruluyor. Ama bu sefer bileğimi kavırıyor ve ağzı aşağı inerken başımın üzerine itiyor. Beni şiddetle öperken inliyorum; sahiplenici, muzaffer bir öpücük, taş gibi sert vücudu ve sırtımdaki ağaç arasında titrememe neden oluyor. Vücudumdaki her sinir ucunun uğuldamasına ve tenimin sıcaklıkla zonklamasına neden olan bir öpücük.

"*Yakaladım seni,*" diye sessizce dudaklarıma yapıştı.

Alttakini dişlerinin arasında emerken ürperiyorum, içimin kasılmasına ve titremesine neden olacak kadar sert ısıyor. Diğer elinin belime doğru kaydığını, parmaklarının karnımın yumuşak, açıkta kalan derisi üzerinde gezindiğini hissediyorum. Kapüşonumun ön kısmındaki iki açık yarıyı ustalıkla yanlara doğru iterek daha yukarılara doğru ilerliyor. Kapüşon göğüslerimden düşerken pamuğun meme uçlarımı okşadığını hissettiğimde inliyorum.

Başparmağı ve parmağının aniden meme uçlarımdan birini sıkıştırdığını hissettiğimde daha önce hiç hissetmediğim bir elektrik sarsıntısı beni heyecanlandırıyor. Nefesim kesiliyor, hızla utanç verici bir inlemeye dönüşürken yüzüm kızarıyor. Parmağını ve başparmağını çevirerek içime ısı, acı ve zevk yayıyor.

Ta ki aniden tekrar olana kadar. İçgüdüsel tepki.

Aşağı iniyorum, vücudum bacaklarını tekrar süpürmek için

çoktan kıvrılıyor. Ama yapamıyorum. Çünkü bu sefer buna

hazır.

Bacağını yana doğru iterek bacaklarımı altımdan çekti. Dizlerimin üzerine çöktüğümde nefesim kesiliyor ve arkadan bir tutam saçımı yakalayıp sertçe çekiştirdiğinde sıkıca inliyorum. Dizlerimin üzerine çöktüğümde vücudum sıcaklıkla dalgalanıyor, göğüslerim açıkta, başım arkaya eğik, nabzım hızla atıyor ve gözlerim onun buz mavileri tarafından tamamen büyülenmiş durumda.

Tüm orman hareketsiz görünüyor.

Sanki ormanın kokusunu dilimde hissedebiliyorum ve çıplak dizlerimin altındaki yumuşak toprağı ve çam iğnelerini koklayabiliyorum.

Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum.

Nabzım sıvı ateş gibi kükrüyor, kulaklarımda yüksek sesle ve güçlü bir şekilde uğulduyor. Tenim zonkluyor ve kendimi onun şiddetli bakışlarında kaybederken kalın kalın yutkunuyorum -saniyeler, dakikalar ya da saatler bile olabilir.

Ama sonra, o bakışı kırıyorum.

Gözlerim geniş, kaslı göğsünü sımsıkı saran tişörtünün üzerine düşüyor. Bakışlarım daha aşağıya, gömleğinin belinden yukarıya doğru kıvrılıp çekildiğı, yontulmuş karın kaslarının, oluklu kalçalarının, dövme mürekkebinin ve dar göbeğinden kot pantolonuna doğru kayan koyu renkli bir saç izinin görüldüğü yere doğru ilerliyor.

Ve bakışlarım daha da alçaldığında, zonklayan bir şey beni kavırıyor, içimde eriyor.

Çok sert.

O kadar sert ki kotunun önü müstehcen bir şekilde kabarıyor. Ve hayatım boyunca başka tarafa bakamıyorum. Sadece onun zonklayan ereksiyonuna bakıyorum, tenimin nabzının attığını ve kalçalarımın arasında yasak bir arzunun biriktiğini hissediyorum.

Gözlerim yavaşça onunkilere kayıyor. Yüzündeki ifade değişti. O anın durgun, zonklayan sıcaklığında bakışları sertleşiyor, ateşli bir şeye dönüşüyor.

Elimi belli belirsiz yukarı kaldırıyorum, sırtımdan aşağı bir ürperti indiğini hissediyorum. Kendimi durduramadan, beni bu hale getiren şeyin ne olduğunu sormadan ya da nasıl olup da yirmi yıl boyunca birileri benim ne kadar berbat ve deli olduğumu fark etmeden yaşadığımı düşünemedim...

Ona uzanıyorum.

Eli saçlarımda sıkılaşıyor ve elim pantolonundaki müstehcen çıkıntının üzerinde durmadan hemen önce inlememe neden oluyor.

Tepeden tırnağa titriyorum, tehlike ve heyecan beni boğarken neredeyse nefes alamıyorum. Gözlerimi onunkilere dikerken yutkunuyorum, elim kot pantolonundaki kalınlığın üzerinde duruyor.

"I..."

"Aç onları."

Kelimeler kalın bir şekilde homurdanıyor. Bir talep. Bir emir. Karanlık bir cüret.

Kotunun düğmesini çekiyorum, açılınca hafifçe irkiliyorum. Aletinin sanki bana ulaşmak istercesine aramızdaki kot pantolonun üzerinde nabız gibi attığını hissedebiliyorum.

Kalçalarımın arasında kalın bir ısı birikiyor.

Fermuarı sıkıştırıp çekiştiriyorum, metalik dişlerin teker teker açıldığını hissediyorum. Ta ki aniden, pantolonunu üzerinden sıyırdığımda, siki serbest kalana kadar.

Gözlerim büyüdü ve çenem düştü.

Oh *lanet* olsun.

Acayip *büyük*. Onu daha önce de görmüştüm, geçen gün bacaklarımın arasına çömeldiğinde. Ama parmaklarının içimde yarattığı çığlık çığlığa orgazm yüzünden dikkatim dağılmıştı. Güçlü yumruğuyla yarısını örtmüştü.

Bu sefer, tam orada, tam önümde, ağır, kalın ve şişmiş bir şekilde asılı duruyor. Damarlı. Zonkluyordu. Ucu ıslak.

"Seni yakaladığım için ödülümü şimdi alacağım."

Eli saçlarımı çekiştirirken nefesim kesiliyor - canımı acıtacak kadar değil ama sinir uçlarımda heyecanla çığlık atmasına yetecek kadar. Başımı geriye doğru çekip bakışlarımı onunkine doğru sürüklerken nabzımın kulaklarımda

uğuldamasına yetecek kadar.

"Ağzını aç."

Kelimeler dudaklarından hayvan gibi mırıldanarak ve hırıldayarak dökülüyor; derin, hırıltılı, ağır sesi içimi titretiyor ve kanımı daha da ısıtıyor.

Gözlerim yine sikine kayıyor; çok sert, çok kalın ve *çok* büyük. Lanet olsun, ağzıma *sığacak* mı?

Hem korku hem de heyecan verici bir şehvetle biraz titreyerek ona ulaşmak için elimi kaldırıyorum.

Başını sallayarak benimkini itiyor. Kafamı kaldırdığımda çenesi ince, hınzır bir çizgiye dönüşüyor, parmağını sallarken gözleri delip geçiyor.

"Uh-uh, *printsessa*. Ellerini kullanamazsın." İçimde ilkel

ve çiğ bir şey kabarıyor.

"Şimdi o *lanet* ağzını aç." Ve

açtım.

Bana zarar vereceği korkusu ya da bir tür intikam tehdidi değil. Gerçi bu adamın beni fiziksel olarak yere yatırabileceğinden ve bana istediği her şeyi yapabileceğinden hiç şüphem yok. Elleri saçlarımdayken, onu ağzıma almamı sağlayabilir.

Ama ağzımı açıyorum çünkü istiyorum.

Çünkü bana bir şey yapıyor. Bir düğmeyi çeviriyor. Belki de kilitli kalması gereken bir kapıyı kırıyor.

Ama içimde serbest kalan karanlık sapkınlıkları kilitli kapılar ardına geri koymanın bir yolu yok.

Yarı kendi isteğimle ona doğru hareket ederken, yarı da saçlarımdan tutup beni yönlendirmesine izin verirken ağzım açılıyor. Şişmiş horoz kafası kayarken titriyorum

Alt dudağım, tepesindeki kayganlığın tuzlu ve tatlı tadı karşısında hafifçe nefes nefese kaldı.

Ama içeri itmiyor. Ağzımı yan tarafa doğru yönlendiriyor, ıslak dudaklarım damarlı uzunluğundan aşağı kayarken sıkılmış dişlerinin arasından inliyor.

"*Yala*," diye mırıldanıyor.

Sıcaktan titriyorum, dilimin onun sıcak, ipeksi teninde gezinmesine izin veriyorum. Ağzımı tekrar yukarı, başının üzerinden ve sonra diğer tarafından aşağı doğru yönlendiriyor. Kalçaları sallanıyor, iterken dudaklarından bir homurtu çıkıyor, sikini ıslak bir şekilde dudaklarıma ve yanağıma bastırıyor.

I. Am. *Sırılısıklam*.

Vücudum titriyor, kalçalarım aralarındaki ağrıyan baskıyı hafifletmek için birbirine yapışmak istiyor. Aniden geri çekilmeden önce, açık ağzımda ileri geri sallarken, yalıyorum, mırıldanıyorum ve şişman horozuna karşı inliyorum.

Başını dudaklarımla arasından geçiriyor ve içimdeki sıcaklık artıyor. Dudaklarım çoktan şişmiş, tükürüğüm ve onun prekumuyla ıslanmıştı. Ve şişmiş başı boğazımın arkasına çarpana kadar ağzımın içine iterken inliyorum.

Ben boğuluyorum, o da geri çekiyor. Ama sonra tekrar içeri giriyor, ağzıma tekrar sahip olurken vücudumu sıcaklık ve heyecanla titretiyor. Tekrar boğuluyorum ve sonuna kadar çekiyor. Tükürüğü müstehcen bir şekilde sikiyle alt dudağım arasında uzanıyor, bu ne kadar sapkın ve pis bir şey diye beni sıvı ateşe çeviriyor.

Ama bu sefer, o beni saçlarımdan tutup yönlendirmeden harekete geçiyorum. Öne doğru eğilip dudaklarımı açıyorum ve hevesle onu ağzıma alıyorum. Tıslıyor

Zevk ve ses beni teşvik ediyor, içimdeki bir şeyi ateşliyor gibi görünüyor. İnliyorum, ondan daha fazlasını almak istiyorum, hepsini yutmak istiyorum.

Onu memnun etmek için.

Çünkü belki de kırıldım. Belki de bir tür Stockholm sendromuna kapıldım.

Ya da belki de bu berbat siyahlık her zaman içimdeydi ve dışarı çıkmayı bekliyordu.

Onu tekrar derinlemesine yutuyorum, boğazımın arkasına götürüyorum. Dudaklarımdan şehvetle damlayan ıslaklığı hissederek inliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerindeki yoğunluğu ve arzuyu gördüğümde titriyorum.

"Kendine dokun," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Aletim için iyi bir kız olmanın seni ne kadar ıslattığını hissetmeni izlemek istiyorum."

Aman Tanrım.

Utanmam gerekirdi. Bırakın bu adamı, birinin önünde bu kadar mahrem bir şey yapma düşüncesi bile midemi bulandırmalıydı. Beni esir alan adamın. Benim karanlık arzum.

Ama belki de buna rağmen değil, bu yüzden elimi bırakıp bol şortumun içine kaymasına izin veriyorum. Günlerdir iç çamaşırsızım ve elim, dudaklarımdan kaygan, yumuşak, ıslak sıcaklığını hissedene kadar kasık tümseğimin üzerinde engellenmeden kayıyor. Parmak pedim klitorisimin üzerinde geziniyor ve ağızımdaki kalın siki etrafında inliyorum.

"Aferin kızıma."

Onun sözleriyle içim zonkluyor, ıslaklığım parmaklarımdan aşağı damlıyor. Dudaklarımı ve çenemi ne hale getirdiğimi umursamadan ıslak ıslak emerek inliyorum. Onu daha derinden yutuyorum ve sonra *daha da derine* ulaşmaya çalışıyorum. İnliyor, eli

Saçlarımı avuçluyor ve iki parmağım içimde kıvrılırken beni **d a h a** yakına çekiyor.

Parmaklarımla g-noktamı okşarken klitorisim avucuma sürtünüyor. Kristoff'un kalçaları kıpırdıyor, ağzımı sanki kendi kullanacakmış gibi beceriyor.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Tüm vücudum eriyip sıvı ateşe dönüşüyor. Gözlerim geri dönüyor ve onun etrafında derin bir şekilde mırıldanıyorum. Amım parmaklarımin etrafında sıkılıyor, klitorisim zonkluyor, aniden patlamadan önce.

Boğuk bir çığlık atıyorum, sertçe boşalırken onun şişkin, tükürükle ıslanmış sikinin etrafında pis, sapkın, pornografik bir sesle inliyorum. Bedenim kasılıyor ve sarsılıyor, tüm bunların yasak ahlaksızlığında kayboluyorum.

Kristoff inliyor ve aniden kaslı kalçaları öne doğru itilerek şişmiş sikini ağzıma sokuyor. Taşakları sıkılaştıkça şiştiğini hissediyorum. Ve sonra aniden, ağaçlara doğru kükrerken onun tadını alabiliyorum.

Sıcak dölleri dilimin üzerine dökülerek beni şoke ediyor; tatsız olmasa da tadı beni şaşırtıyor. Dudaklarımin arasından daha fazla boşalıyor, ağzımı dolduruyor, acaba yapmalı mıyım-

"Orada dur."

Gözlerim kayarak onunkilere kilitleniyor, bedenim

titriyor. "Dilinin üzerinde tut."

Hâlâ taş gibi sert, şişmiş sikini dudaklarımdan kaydırırken çenesi bir tür zevkle dalgalanıyor. Dudaklarımı kapalı tutuyorum, sıcak dölünü dilimin üzerinde hissederken pis bir arzuyla titreşiyorum.

"Şimdi yutabilirsin."

Ve yapıyorum. Hiç düşünmeden. Tereddüt etmeden. İlk defa. Ormanda dizlerimin üstünde, elim şortumun içinde amımı okşarken. O üzerimde yükselirken, gözlerim onunkilere kilitlenmişken.

"Göster bana."

Ağzımı açıp dilimi çıkarırken yüzüm sıcaktan yanıyor, zonkluyor.

"Aferin kızıma."

Kapı kırılarak açıldı. Zapt ettiği sapkın ahlaksızlık artık serbestçe dolaşıyor, kara pençelerini her yerime batırıyor.

Ve bunun peşini bırakacağımı hiç sanmıyorum.

Suya bakan güvertedeki Adirondack tarzı sandalyeye oturduğumda NABZIM HALA ATIYOR. Avdan, kovalamacadan dolayı ellerim hâlâ seğiriyor.

Onu yakalamak.

Tenimin yüzeyinin altında karanlık ve aç bir şey sinsice dolaşıyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Tekrar istiyorum. Ona açım.

Bir haftadır böyle, odasının kapısını açık bıraktığımı fark ettiği sabahtan beri. Kovalamacanın gerçek olmasına çok ihtiyacım olduğu gün, onu gerçek yaptım. Bunu onun için gerçek bir kaçış haline getirdim.

Ve yapması gerekeni yaptı. Daha hızlı koştu. Benimle daha güçlü savaştı. Daha derin inledi ve daha nefis bir şekilde kıvrandı. Daha hevesle inledi.

Daha sert boşaldı.

Ve o günden beri her günümüz böyle geçiyor. Uyandığı, kapısını "gizemli bir şekilde" açık bulduğu ve kaçtığı yeni bir ahlaksız rutinin içindeyiz.

Ben de
kovalıyoru
m.

Yakaladım.

Ona olan susuzluğumu ağzımla onun tatlı küçük amcığında ya da boğazından aşağıya dölleriimi akıtan sikimle gideriyorum. Ya da zevk içinde kıvrılırken teninde.

Sonra eve döndük. Onu odasına götürmek için bir gösteri yapıyorum.

Ama kapı kilitli değil ve o da bunu biliyor. Tıpkı şu anda sabahları kapının kilitli olmamasında bir kaza ya da dikkatsizlik olmadığını bildiği gibi. Ya da evin içinde istediği gibi dolaşmasına izin verildiğini bildiği gibi.

Bu ikimizin de oynadığı bir oyun. Karanlık, değişken, içgüdüsel olarak çığ ve kesinlikle berbat bir oyun oynuyoruz.

Ama ikimiz de bu işin içindeyiz. İkimiz de bunun heyecanına ve telaşına bağımlı bağımlılar gibiyiz ve ikimiz de bunu biliyoruz, ancak bu konuda asla açıkça konuşmuyoruz.

Kanımın jet yakıtı gibi yanmasını sağlayan şey onun kendi eklemeleri. Avı heyecanlı kılan onun kendi kıvrımları.

Bazı günler, "kaçtığı" zaman sabah oluyor. Bazen de gece ya da gün ortasında. İki gün önce, ağzım amının üzerindeyken dört ayak üzerinde durduğu bir sabah kovalamacasından sonra onu odasına geri götürdüm.

On dakika sonra tekrar kaçmaya başladı. Bu seferki, dölleriim göğüslerinin üzerine dökülmeden önce diliyle taşaklarımı okşamasıyla sona erdi.

Ve böylece, her gün devam ediyor. Peki bunun sonu nereye varacak? Hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, günlerim bulmayı hiç beklemediğim bir şeyin peşinde koşmakla geçiyor: bende avlanma isteği uyandıran bir av. Avlanmak için can atan bir av.

Benim yaptığım gibi. Ama burada bir ana plan yok. Nihai hedef yok. Sadece şu var: Onu burada tutmak.

Onu benim tutuyorum.

Sandalyeye geri yaslanıp adadaki evimi çevreleyen suya bakarken iç geçiriyorum. Burası -en azından arazi- bir zamanlar aileme aitti. Finli büyükbabam buranın sahibiydi ve şu anki kulübenin bulunduğu yerden çok da uzak olmayan kıyıda mütevazı bir evi vardı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler burayı ondan almışlar. Savaşın sonra, Rusya Sovyetler Birliği'ne dönüşürken ve Finlandiya bu konuda ne yapacağını anlamaya çalışırken, tüm bu alan - göl, çevredeki tepeler ve ada - bir maden şirketinin emekli CEO'su tarafından "geri kazanıldı".

Bunun için ne isterse vermeye hazırdım. Ta ki ev ödevimi yapıp parçaları birleştirene kadar. "Erno Korhonen "in bir zamanlar SS'de üst düzey bir subay olan "Karl Schmidt" olduğunu fark edene kadar.

Ondan sonra, çalıştığı pisliklerin büyükbabama yaptığı anlaşmanın aynısını ona da yaptım: Suratına bir silah dayadım, adanın artık benim olduğunu söyledim ve ona "yüzerek alma" fırsatı sundum.

Büyükbabam Karl'dan çok daha iyi bir yüzücüydü.

Mikhail için çalışırken ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param vardı. Ama Boris'in organizasyonuna dahil edildiğimde, gelecek vaat eden, aç genç bir asker olmam gerekiyordu. Boris için ada sadece ailemden gelen bir şeydi. Mikhail'i geride bırakıp kendimi Tsavakov imparatorluğuna ve daha fazla para kazanmaya verdiğimde, bu fırsatı evi ve kayıkhaneyi inşa etmek için kullandım.

Şimdi, orası benim sığınağım. Benim yalnızlığım. Ve buraya daha önce neredeyse hiç kimse gelmedi.

Asla bir kadın değil.

Gölün durgunluğuna bakarak tekrar nefes veriyorum. Ama düşüncelerim bulanık. Sadece Tatiana yüzünden değil. Saatler önce Boris'ten aldığım ve benimle konuşması gerektiğini söyleyen sesli mesaj da.

Sığınak ve yalnızlık için çok fazla. Tatiana ve benim sadece bu berbat oyunları oynayabileceğimiz, dünyanın geri kalanının dönüşünün dışındaki gizli adam için çok fazla.

Telefonumun kilidini açıyorum ve Boris'in ana evindeki ofis hattını arıyorum. Beceriksiz olmasının yanı sıra Boris, "hükümetin" ya da "düşmanlarının" kendisini gözetlediği konusunda komik derecede paranoyak. İronik *olan* şu ki, bir zamanlar Mikhail için benim tarafımdan gözetleniyordu. Ama artık onun sistemlerini ve organizasyonunu çok iyi biliyorum.

Kimse Boris'in telefonlarını dinlemiyor.

Şimdi, Tsavakov imparatorluğunun kesinlikle düşmanları var. Ancak Boris, Bratva *olmamasına* rağmen kendini Bratva dünyasının en iyisi olarak görmeyi seviyor. Elbette, her yerde yasadışı işlere bulaşmış durumda. Ama Rusya'da işler böyle yürür. Boris'in suçu, inşaat imparatorluğu için yerel yetkililere inşaat izinleri için rüşvet vermekte yatıyor. Belki de birkaç saha denetçisine ve kodlama memuruna ödeme yapmıştır.

Ama yine de etrafta Yaralı Yüz gibi dolaşıyor.

Bu tek başına yeterince eğlenceli olurdu. Ama oğlu Misha'yı bir tür dekor olarak işin içine soktu. Ve bu beni öfkeliyor.

Misha iyi bir çocuk. Bok kafalı babasının onu yetiştirme tarzına rağmen. On dört yaşında bile, Misha büyük bir çocuk. Yapılı ve

kaslı. Ama Boris tarafından çok genç yaştan itibaren sertleştirilmiştir, böylece oğlunu bir dekor gibi gösterebilmektedir - bir tür sert adam ve kadın erkeği gibi.

Boris'in kendisinde hiç olmayan bir sertlik.

Neyse ki artık babasının evinden uzakta, sonunda birinci sınıf öğrencisi olarak ünlü Oxford Hills Akademisi'nde yatılı okula gidiyor.

Telefon bir klik sesiyle açılır ve ardından

sessizlik. "Tsavokov İmparatorluğu. Yüzüğü ya da kıcını öpebilirsin."

Babasının telefonuna cevap veren Misha'nın sesini duyduğumda

kocaman sırtıtıyorum. "Senin okulda olman gerekmiyor muydu?"

"Babamın oraya akıttığı parayla bütün gün kampüste çıplak dolaşıp dersleri asıp kafayı bulabilirim ve muhtemelen yine de onur derecesiyle mezun olurum, farkındasın değil mi?"

Gözlerimi devirerek iç çektim.

"Denemekte serbestsiniz. Ama ben olsam bu teoriyi bir kez daha denerdim."

İngiltere'nin pastoral kırsalında yer alan Oxford Hills Akademisi, dünyanın en iyi özel hazırlık okulu olabilir. Ve Boris'in etrafa saçacak ciddi parası olabilir - tıpkı Misha'nın en iyi iki arkadaşı Ilya Volkov ve Lukas Komarov'un Bratva'ya çok bağlı ebeveyn figürleri gibi, her ikisi de OHA'da birinci sınıftadır.

Ama Bratva'nın kanlı parası yağmur gibi yağsa bile, OHA'ya girmek için *akıllı* olmanız gerekir. Sadece zengin değil. Sadece bağlantılı değil. Evet, oradaki diğer öğrenciler dünya liderlerinin, gerçek kraliyet ailelerinin, şirket ve bankacılık dünyasının devlerinin oğulları ve kızları. Ama onlar *aynı* zamanda

Akıllıca. Ve eğer Misha babasının parası sayesinde ayakta kalabileceğini düşünüyorsa, bu balonu patlatmak benim işim olacak.

Derhal.

"Bak Misha, OHA senin hayal bile edemeyeceğin bir fırsat-" Gülmeye başladı. Kaşlarımı çatıyorum.

"Kristoff, *sakin ol* dostum. Seninle taşak geçiyorum. Orada olacağım için çok heyecanlıyım ve bunu anlıyorum. İnan bana, orayı domine edeceğim." Kıkırdıyorum.

"Kaytarmak yok mu?" "Hayır."

"Çıplak dolaşmak da yok." "Bu konuda jüri hala kararını vermedi."

Kaşlarım çatılmadan önce sırtıyorum.

"Derslere başlayalı bir ay olmasına rağmen babanın evinde ne aradığını merak ediyorum."

"Eh, babam yönetim kurulu toplantısına onunla gelmemi istedi. Bilirsiniz, beni bir gün kral olmam için eğitiyor."

Daha çok tüm ahbablarının ne kadar harika, güçlü ve yakışıklı bir oğlu olduğunu görmelerini sağlamak gibi. OHA'da bir oğul. Şimdiden kızlarla yatağa girmeye başlayan bir oğul.

Çünkü *Boris* onu on dört yaş gününde bir fahişeye görüşmeye zorladı. Çünkü o lanet bir psikopat.

Dişlerimi sıkıp öfkemi başka bir güne erteliyorum.

"Doğru. Kral eğitimi. Her zaman önemlidir."

"Eh, sorun değil. Sanırım beni eğitmeni tercih ederim."

Kıkırdıyorum. "Bunu tercih ediyorsun çünkü benim derslerim göğüs göğüse dövüş ve bir şeyleri vurmak üzerine."

"*Evet*, hiç de bile. İşte bu yüzden beni eğiten kişi sen olmadığında bunu özlüyorum."

Sırıttıyorum. "Ben de, Misha."

"Kahretsin, sana daha söylemedim sanırım. Ilya'nın amcasının kampüste bize ayarladığı ev var ya?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Sanki Bratva Kralları ve Oligarkların üç işbirlikçi küçük varisinin koridorlarda dolaşması OHA'nın eski paralı, eski muhafız kurumunu zaten altüst etmeyecekmiş gibi. Ilya'nın amcası ve vasisi, Volkov Bratva'nın başı Yuri Volkov, Misha, Ilya ve Lukas'ın normal öğrenci evleri yerine eskiden okul başkanının malikanesi olan yerde yaşamaları için bir tür arka oda anlaşması yaptı.

Bu da yeni yürümeye başlayan bir çocuğa bazuka vermek gibi bir şey. Ama ben ne bilirim ki.

"Oldukça güzel olduğunu duydum."

"Dostum, bu *iğrenç*. Partiler kontrolden çıkacak, Kris." "*Misha-*"

"Ziyarete gelmelisin! Gerçek bir patlama yapabiliriz!"

Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum.

"Evet, lise birinci sınıflarla içki içme oyunları. Bu kesinlikle yapılacaklar listemde."

"Buzzkill."

"Birinin yetişkin olması

gerekiyor." "O değil."

Sırıtiyorum. Babasının başarısızlığı ve bu dünyadaki başlangıçlarının dehşeti göz önüne alındığında, Misha'nın bu hale gelmesi bir mucize. Bir gün, Boris'in emriyle onun o vahşi başlangıçlarını nasıl gömdüğümün hesabını vermem gerekecek.

Bir gün.

"Hey, bu arada babam burada. Onunla konuşmak ister misin?"

Hiç de değil.

"Ben de artık yetki sende sanıyordum."

Kıkırdıyor.

"Bir gün, Kristoff."

Gülümsüyorum.

"Hey, Kris, kartlarını doğru oyna ve belki ben olduğumda seni tutarım."

Yüksek sesle gülüyorum.

"Punk."

"Sonra görüşürüz, Kristoff."

"Hey, Misha."

"Öyle mi?"

"Pantolonunu çıkarma, tamam mı?"

"Dostum, söz vermiyorum. Sonra

görüşürüz."

Telefon sessizleşirken kendi kendime gülümsüyorum. Boris'in puro ve votka kokan hırıltılı sesi kulağıma homurdandığında gülümsemem kayboluyor.

"Bir söylenti duydum Kristoff," diye mırıldanıyor.

Kendimi rakip bir şirketle ilgili eski bir istihbarat parçasına ya da kendisini "kötü" olarak gördüğü Bratva ailelerinden biriyle ilgili bir şeye hazırlıyorum.

"Öyle mi patron?"

"*Da*. Bazı eski arkadaşlar için çalışıyordun."

Gözlerim kısıldı ve kaskatı kesildim.

Kahretsin.

"Her ne duyduysanız, bunlar sadece söylenti-"

"Kristoff, bana hakaret etme. Mikhail için çalıştığını biliyorum."

Boris'in sosyal olarak tanıdığı Mikhail. Boris, Mikhail'in eğitim akademisini yönettiğinin tamamen farkında. Sadece sihirli bir şekilde *onun* organizasyonuna girmeden önce Syndicate için çalışmış olmamın bağlantısını göremeyecek kadar kalın kafalı.

Ama bu her zaman Mik'in planının bir parçasıydı. İçeriden güven kazanıyorum. Boris'le dışarıdan arkadaş olur ve Boris'in sahip olabileceği tüm şüpheleri ortadan kaldırır.

İç çekiyorum.

"Boris, yaptığım ya da yapmadığım her iş bir iyilikti. Başka bir şey değil. "

Homurdanıyor. "Kan parandan pay almak istemiyorum Kristoff. Ama başka bir söylenti duydum."

Ben sessizim.

"Peter Fairist öldüğüne göre Mikhail ve kaltağının Balagula Bratva'yı ele geçirmeye çalıştığını duydum."

Çenem düştü.

"Fairist kızı öldürmeye çalıştılar, biliyorsun."

Dişlerim gıcırıyor.

"Ben de aynı söylentileri duydum. Ama onu öldürdüklerine inanıyorum, Boris."

"*Hayır*. Ben öyle duymadım. Benim duyduğum söylentiler, onu haleflikten çıkarmayı başaramadıkları yönünde."

Bir şey duyularımı kazıyor, zihnimi tırmalıyor. Bunun bir söylenti olmasından hiç hoşlanmıyorum.

"O öldü Boris," diye mırıldandım. "Sanırım Jana çoktan Balagula'nın başına getirildi."

Bana hiç açıklanmadı ama Jana dikkatsiz ve okuması kolay biri. Planın, Peter öldüğünde Tatiana'yı öldürerek *Jana*'yı ailenin yeni tacı yapmak olduğunu biliyorum - evlendiği için ve bunu talep edecek hayatta bir varis olmadığı için.

Tahta oturduktan sonra Mikhail'i bir şekilde içeri sokacaktı - muhtemelen onunla evleniyormuş gibi yapacaktı. İkisi de "içeri" girdikten sonra, eminim ki plan konseyi sadık olanlar dışındakilerden temizlemektir. En azından ben öyle yapardım. Ve sonunda Mik, onlarca yıldır peşinde olduğu Bratva'ya sahip olacaktı.

"Hayır, hayır Kristoff. Balagula'yı yöneten konseye yakın kaynaklarım var. Onun öyle olmadığını düşünen muhalif sesler var-"

"Kız öldü, Boris."

Kahretsin.

Kelimeler *çok* hızlı havlıyor. Çok hızlı. Çok açık. Duvarlarımı yıktım ve Boris gibi bir embesil bile bunu görebiliyor. Birkaç saniye duraklıyor, ama zararın büyük olduğunu biliyorum.

"Senin elinle" diye sessizce

dürter. "Hayır. Tabii ki hayır."

"O zaman bu söylentilerin doğru olabileceğini düşünüyorum. Bu durumda, krallığın anahtarları onda Kristoff. Balagula'nın yöntemlerini bilirsin. O kadın varis, bu da tahta çıkmak için evlenmesi gerektiği anlamına geliyor."

Gözlerim kısıldı.

"Düşünsene Kristoff. Bir adam onu bulabilir, evcilleştirebilir, onunla evlenebilir ve *çok çok* güçlü ve zengin olabilir."

"Boris, eminim o çoktan ölmüştür-"

"*Onu bul*," diye aniden kaşlarımı çatmama neden oldu. "Benim için,

Kristoff." Gözlerim kıpkırmızı kesildi.

Boris içimde uyandırdığı öfkeden habersiz kıkırdıyor.

"Tanrım, mal varlığım olmasa bile o kıza *ağza alınmayacak* şeyler yapardım-"

Telefonu o kadar sert tutuyorum ki neredeyse elimde kırılacak. Ama nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Kendimi kontrol ediyorum, çünkü hep öyle yapıyorum.

"Kristoff."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, göle

bakıyorum. "Evet, patron."

"Eğer yaşıyorsa, onu istiyorum."

"Bunların sadece söylenti olduğuna

eminim, Boris." Bir an sessiz kaldı.

"Sadakatinin nerede yattığını unutma Kristoff."

Gözlerim kısıldı.

"Hiç yapmadım."

"Güzel. Bu şekilde kalsın."

Telefonu kapattık ve ben durgun suya bakarken dişlerimi sıktım.

Kahretsin.

Kütüphanenin kapısında bir varlık hissettiğimde irkiliyorum.

Bu noktada, açıkça söylememiş olsa da, evde istediğim yere gitmeme izin var gibi görünüyor. Ofisi olduğundan emin olduğum yerin kapısı kilitli. Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim üçüncü katın tamamı da öyle.

Ama bunun ötesinde, yatak odamdaki hapishanenin kapısının hiçbir zaman kilitli olmadığı konusunda ikimiz de oldukça netiz. Bu da odanın artık bir hapishane olmadığı anlamına geliyor.

Yine de, ışıkla dolu devasa kütüphanenin kapısında belirdiğinde, yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi irkiliyorum.

Yüzüm kızardı.

Yanlış değildi ama... Ayrıca burada sadece kitap da okumuyordum. Pencereden gölün kıyısına doğru bakıyordum, orada bir sandalyeye yayılmış telefonla konuşuyordu. Konuşmanın ilk kısmında gülümsüyordu. Hatta mutlu görünüyordu ve birlikte yaşadığım soğuk, hesapçı adam gibi değildi.

Sonra, sanki telefon görüşmesinin yarısında bir düğmeyi çevirmiş gibi o parçası geri geldi.

Kapı aralığından ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Ne-"

Arkasına uzanıp aniden geri çektiğinde kelimelerim boğuluyor.

Silah tutuyor.

Namlusundan tuttuğunu fark edene kadar yüzüm soluyor.

"Benimle gel."

Kaşlarımı kuşkuyla kaldırırken yutkunarak

kaskatı kesiliyorum. "Peki ben nereye

gidiyorum?"

"Benimle birlikte."

Odadan çıkıyor. Kitabı bırakmadan önce bir an dudağımı çiğniyorum, ayağa kalkıyorum ve muhteşem evin içinden yan kapıya doğru onun ayak izlerini takip ediyorum. Dışarıda ona yetişiyorum, sağına baktığında beni aniden onunla aynı adımda bulunca gülümsememi gizliyorum.

Ormana doğru ilerliyoruz, küçük bir patıkayı takip ederek daha önce sadece bir kısmını görebildiğim bir açıklığa varıyoruz.

Kovalanırken. Isı

içime doluyor.

Balta izleriyle gölgelenmiş bir odun yığınının yanında duruyoruz. Orta büyüklükteki açıklığın karşısında üst üste yığılmış odunlardan oluşan bir duvar var ve bu duvardan sarkan hedefler bize bakıyor. Kristoff bana dönüyor ve silahını tekrar kaldırdığında ürperiyorum.

"Bunu nasıl kullanacağını bilmen gerekiyor."

Kaşları

mı

çattım.

"Neden

?"

"Çünkü dünya tehlikeli bir yer."

Dudaklarım yarı alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Sonsuza kadar burada tutsak kalmayacak mıyım? Sadece seninle bu iğrenç oyunları mı oynuyorum?"

İnce ince gülümsüyor.

"Ahh evet. Sizi güzel kalçalarınızdan aşağı damlayacak kadar ıslatan o iğrenç oyunlar."

Yüzüm sıcaktan yanarken arzu içime

saplanıyor. "O oyunları mı kastediyorsun,

printsessa?"

Gülümsemesinin altında kızarıyorum.

"O gece burada gördüğünüz kadın. Bir dahaki sefere..."

Elini kaldırıyor ve silahı önce kabzasıyla bana verdiğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Tereddüt ediyorum ama o başını sallıyor. Ve yavaşça uzanıp parmağımı ağır metalin etrafına doluyorum.

Daha önce ateş ettiğimi biliyorum. Ya da sanırım çocukken büyükbabam Casmir onunla ava gitmeme izin verirdi. Ama bu yıllar önceydi.

Silahı ondan alıyorum, elini bırakırken ağırlığını kaldırıyorum. Sonra birden ikimiz de güç değişiminin farkına varıyoruz.

Silah tutan benim.

Eğer isteseydim, *bu* benim çıkışım olurdu ve olabilirdi. Kaçışım.
Kayıkhaneden tekneyi alıp gölü geçerken onu uzakta tutabilirdim.

Onu vurabilirim.

Saniyeler geçiyor, etrafımızdaki hava elimdeki silah kadar durgun ve ağır.

Kristoff boğazını temizliyor ve

bana bakıyor. "Hedef orada."

Titriyorum, büyü bozuluyor. Dönüyorum, açıklığın karşısındaki hedeflere bakarken büyüünün kalıntılarını silkeliyorum.

"İkisini de böyle tut."

İkinci elim ağırlığı kaldırmaya yardım etmek için yukarı kalktı ve silahı sabitledi.

"Kollarınızın sıkı olmasını ama kilitlenmemesini istiyorsunuz. Çok fazla değil, ama bu

geri tepme var ve buna hazır olmalısınız. Şimdi, ayakta dur... tam

olarak." Ayaklarım o söylemeden hemen önce genişlemiş, düzensiz

bir duruşa geçiyor. "Güzel," diye sessizce homurdanıyor. "Çok iyi.

Daha önce ateş ettin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Pek sayılmaz. Sadece çocukken büyükbabamla birkaç kez." Yavaşça

başını sallıyor, gözleri duruşumda geziniyor.

"Hedefe doğru bak. Onu geç. Nişangahı ateş etmek istediğin yere ortalama. İşte böyle."

Arkama geçip bedenini bedenime bastırırken sıcaklıktan titriyorum. Elleri kollarımdan aşağı kayıyor, emniyeti kapatıyor ve silahı benimle birlikte kaldırıyor; gözlerimin hizasına getiriyor.

Tanrım, kokusu hoşuma gidiyor. Nasıl hissettirdiğini.

Geri çekildiğinde, beraberinde gelen yokluğa kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi, birkaç atış deneyeceğiz."

Kafama bir çift ağır gürültü önleyici kulaklık takıyor. Nefes veriyorum, nişangâhlardan hedefe bakıyorum.

"İsabet konusunda endişelenme. Sadece bir şeyi işaret edebilmeni ve gerektiğinde biraz hasar verebilmeni istiyorum-"

Sıkıyorum. Silah elimde patlıyor; bir kez, iki kez ve sonra üçüncü kez arka arkaya.

Gök gürültüsünden sonra orman aniden sessizleşti. Silahı indiriyorum, az önce ne yaptığımın aniden farkına varmış gibi gözümü kırpmadan önce başparmağımla emniyeti açıyorum. Kristoff'u birkaç adım ötede, kaşları çatık ve elleri kulaklarının üzerinde görmek için dönüyorum.

Başlığı çıkarırken irkildim.

"*Kahretsin*, özür dilerim, istememiştim-"

Kaşlarımı çatıyorum. Bana bakmıyor. Geçmişime bakıyor. Bakışlarını takip etmek için döndüğümde kaşlarım çatılıyor ve sonra kaskatı kesiliyorum.

Bir an için hedefi tamamen ıskaladığımı, mermilerin arkasındaki ağaçlara yağdığını düşünüyorum. Ta ki odaklanana, gözlerim daralana ve kalbim küt küt atana kadar.

Ne. Ne. Sikeyim.

Hedefin sarı merkezinin tamamı patlamış. Küçük, belki iki inç genişliğindeki bullseye tamamen kayıp.

Kaşlarım havaya kalkarken ağzım açık kalıyor.

"Vay anasını!" Kocaman bir sırtışıla ona doğru dönerek ciyakladım. "Bu harikaydı!"

Kristoff bana bakıyor, kaşları çatılmış.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Hayır mı?" "Bunu

tekrar yap, burada."

Beni dirseğimden tutup iki adım öteye çekiyor, böylece ilkinin yanındaki tahta yığınının asılı hedefe bakıyorum. Bekliyorum, sonra sanki beni tekrar konumlandırmasına hazırmış gibi arkama bakıyorum. Sadece başını sallıyor.

"Sen yap."

Omuz silkiyorum. Tamam, sanırım bugün yıldırım turu olarak öğreniyoruz. Yerimi alıyorum, başlığı takıyorum, ayaklarımı kaydırıyorum, silahı kaldırıyorum ve emniyeti kapatıyorum. Silahtan aşağıya, hedefin ötesine bakıyorum. Ve sıkıyorum, sadece bir kez.

Atış ormanda gürlüyor, yankılanıyor ve kuşların tekrar dağılmasına neden oluyor. Bu kez silahı emniyete alıp başlığı çıkardığımda çenem yine düştü.

Sarının tam ortasında bir delik var.

"Böyle ateş etmeyi nereden öğrendin?"

Döndüm, şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Ben... yapmadım mı?"

"Evet, yaptın."

Kaşlarımı

çattım.

"Hayır, hatırlamıyorum. Sanırım bunu hatırlardım. Acemi şansı mı?"

Uzandı ve silahı elimden aldı.

"Orada yeni başlayanlar' Şans,ve sonra var. meydan okuyan a milyariçin bir olasılık. Bir tane bullseye şans demektir. Dört olasılık ise imkânsızdır."

"Evet, şey..." Hedefleri işaret ediyorum ve tekrar omuz silkiyorum. "Size ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Gerçeğe ne dersin?"

Ona kaşlarımı

çatıyorum.

"Doğru söylüyorum. Daha önce dört kez falan silahla ateş ettim." "Yani sen bir dahisin. Hepsi bu mu?"

Gözlerimi deviriyorum ve sonra ona ters ters bakıyorum. "Tamam, siktir git."

"Anlat bana."

"*Bilmiyorum*, tamam mı?! Ama beni etkilemek istediğin için bu kadar sinirlendiysen ve benim daha iyi bir nişancı olduğum ortaya çıkarsa-"

Çığlık atıyorum, silahını yanına kaldırıp üç el ateş ederken bana bakarken irkiliyorum ve kulaklarımı kapatıyorum.

Üç hedef de yere düşer.

Onları odun yığınının bağlayan küçük kabloları vurdu.

Bakmadan.

Titriyorum, ona bakıyorum. O da bana bakıyor ve şarjörü çıkarıp bir tane daha takıyor, silahın horozunu indiriyor ve bana uzatıyor.

"Tekrar."

On üç yıl önce; yirmi iki yaşında:

"Dövüş gecesini kaçırdığına inanamıyorum, dostum."

Sırıtiyorum. "Bir de iyi tarafından bak Prens. Bu hafta ben olmadan bir şansın olabilir."

Oliver kıkırdar.

"Asıl planım her zaman önce senin Ransom'la yüzleşmeni sağlamaktır, böylece onu alt edebilirsin."

"Seninle savaşmakla ilgilendiğimden emin değilim."

Gülüyor. Sırıtiyorum.

Bu onun açısından oldukça akıllıca bir hareket. Oliver Prince ve Noel Ransom'ın notlar, kızlar, arabalar ya da kelimenin tam anlamıyla kavga edebileceğiniz herhangi bir şey yüzünden sürekli olarak birbirlerine karşı "kanka" gibi görünmelerinin yanı sıra, Noel'in babası merhum ve büyük İngiliz boksör *Colin* Ransom'dı.

Aralarındaki sürekli kavgada Oliver'ın Noel'i alt etmesinin yolları vardır.

Boks bunlardan biri değil.

"Yine de kaçırdığım için üzgünüm," diye iç geçiriyorum, aklım sekizimizin düzenli Cuma gecelerine ve bunun gerektirdiğı geleneklere kayıyor.

"Sadece işle ilgili bir şeyle uğraşmak zorunda kaldım."

Oliver sessizleşiyor. Bu onun benim çalışma alanımı çürütme yöntemi: son birkaç yıldır çalıştığım Bratva bağlantılı oligark Boris Tsavakov için kirli işler yapmak gibi. Ama Oliver *bunu* çürütüyorsa, gerçek beni tanıyıp tanımadığını ancak hayal edebilirim.

Katil.

Kabus.

Bukavac.

Ama o buna izin veriyor. Sekizimizin bir şekilde arkadaş olmasının güzelliğı biraz da bu. Hayatın farklı kesimlerinden gelmemize rağmen, bir şekilde -Noel ve Oliver bile- hepimiz arkadaşız.

Gerçek şu ki, her şeyin kilit noktası arkadaşımız Thomas. Lords College of Business'taki ilk yılımızda hepimizi bir araya getiren kişi oydu, her ne kadar herhangi bir standarda göre sekizimizin arkadaş olmak gibi bir derdi olmasa da.

Oliver gibi üst sosyetedен, ayrıcalıktan ve zenginlikten gelen adamlar var. Thomas da o dünyadan, Braddock McCreed de. Kraliyet ailesinden gelen Lars Ulst  d da şöyle. Ama oradan sonra işler daha da grileşiyor.

Bir de mavi yakalı olarak büyümüş ama Thomas'la aynı dünyanın bir parçası olan Noel var. Babası Colin, Ashford ailesinin kişisel antren  r  yd  , bu da Noel'in Thomas'la birlikte o dünyada büyüdüğü anlamına geliyordu, neredeyse bir

Kardeşi. Aslında Thomas'ın babası Geoffrey Ashford'un cömertliğı ve Noel'e olan sevgisi, onun prestijli ve pahalı Lordlar Koleji'ne girmesini sağlamıştır.

Sonra *benim* gibi adamlara geldiğimizde işler griden siyaha dönüyor. Arkadaşlarım geçmişimin yarısını bile bilmiyor. Ama dünyanın en iyi işletme okullarından birinde yüksek lisans yapmış bir kaptana sahip olmanın kendisine yakışacağına karar veren Boris Tsavakov tarafından finanse edilen Lord's College'da olduğumu biliyorlar.

Gölgelerde benimle birlikte, Cross Ailesi mafyasının yeni taç giymiş lideri Adrian Cross gibi adamlar da var. Ve tabii ki hepimiz için karanlık, gölgeli bir gizem olan Maddox Rook.

Ama yine de hepimiz arkadaşız. Cuma geceleri akşam yemeğı ve birkaç bira içmek için bir araya geliyoruz, ardından en sevdiğimiz barın gizli bir arka odasına geçip dövüş gecesi yapıyoruz - ki bu da temelde eşleşip tek bir kazanan kalana kadar boks yapmamız anlamına geliyor.

Noel neredeyse zamanın yüzde sekseni. Ama doğruyu söylemek gerekirse, kendimi tutmasaydım yüzde elliden fazla olurdu.

Thomas her zaman hepimizin, her birimizin içinde hem kral hem de kötü adam olduğunu söylemeyi sevmiştir. Bu nedenle adımız: Krallar ve Kötüler.

Bu bir kulüp değil. Üyelik kartı falan da yok. Bu sadece bir gün dünyayı ya yönetim kurulu odalarından ya da gölgelerden yönetecek olan bir erkek topluluğı.

"Şey," diye boğazını temizliyor Oliver. "Seni özleyeceğiz."

"Belki merdivenlerden inerken Ransom'a çelme takabilir ve bu gece için onu dosyadan çıkarabilirsin. O zaman beni o kadar özlemezsin."

Kıkırdıyor. "Güvende kal, dostum."

"Sen de. Şu meşhur Ransom sağ kroşesine dikkat et."

Telefonu gülümseyerek kapattım. Bu dostluk ve yoldaşlık hayatta pek beklediğim bir şey değildi. Jackson Havoc ile kötü rock-n-roll çalan bir punk çocuğuyken biraz vardı - yeni grubu Velvet Guillotine hem ABD'de hem de İngiltere'de *platin plak* kazanan Jackson'la aynı Jackson.

Ama bu yıllardır yok. Mikhail'in kabus akademisinde arkadaşlık yoktu. Orada arkadaş edinmezsiniz. Rakipler edinirdiniz. Zirveye çıkmak için kelimenin tam anlamıyla ölümüne savaşırdınız.

Ve dünyanın en korkulan kiralık katili olarak çok fazla kalıcı dostluk kuramazsınız.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve sonra karanlık, kasvetli gri apartmana bakıyorum. Gülümsemem kayboluyor.

Evde olmak iyi değil.

Bu benim "maskemi çıkarmam" değil. Sadece farklı bir maskeye geçiyorum. -Krallar ve Kötüler arkadaşlarımla yanında takındığım maskeyi çıkarıp diğerini takıyorum.

İkisi de altındaki şeytanı saklamak için.

Kaşlarımı çatarak, eskiden içinde cam bir kapı olduğuna inandığım bir kapı çerçevesinden binanın fuayesine doğru ilerliyorum.

Bu civarda.

Grafiti duvarların yanından geçip, çoktan ölmüş asansörü atlıyorum ve merdivenlerden dördüncü kata çıkıyorum. Annemin dairesinin kapısına gelince son bir iç çekip kapıyı çalıyorum.

"Kristoff!"

Altı yaşındaki kız kardeşimin sesini duyunca kaşlarımdaki çatıklık anında uçup gidiyor. Kilitler geri çekilirken sırtıyorum ve sonra aniden kapı açılıyor ve işte orada.

"Hey, Nik-nack."

Kıkırdıyor, kollarıma atılıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Geldin işte! Annem yarına kadar gelmeyeceğini söylemişti!"

Yanağına bir öpücük kondurarak göz kırpıyorum.

"Sürpriz!"

Sırtıyor, beni dairenin kapısından içeri çekerken bir o yana bir bu yana zıplıyor. Kapıyı kapattım, dört kilidi de kilitledim ve onlara göz kulak olması için birini tutmayı kendime not ettim. Bu mahalle her zaman zorluydu ama bugünlerde daha da kötü görünüyor.

"Anne! Kris geldi!"

Annem sobanın üzerindeki soğan kokusundan dönüp bana gülümsüyor. Yeterince hoş bir gülümseme ama az önce Nikita'dan aldığım karşılama gibi değil. Mutfağa geçip ona hafifçe sarılıyorum, ama o sertçe çekilip soğanlarına geri dönüyor.

Hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Acaba bende babamı gördüğü için mi böyle yapıyor diye merak ederdim. Gözlerime baktığında eskiden onu kanatan ve ağlatan hüznün aynısını görüp görmediğini merak ederdim. Ya da belki de ben onun hayatında yapmak zorunda kaldığı seçimlerin sürekli hatırlatıcısıydım.

Rusya'da hiçbir zaman zengin olmadık. Ama benimle birlikte İngiltere'ye çalışma vizesi almak için kaçmak zorunda kaldığında

uzaktan kuzenlerimiz vardı, her şeyi bıraktık. Ve *işte* buradaydı: bir gecekonduda yaşayan, külüstür bir sobanın üzerinde soğan pişiren bir temizlikçi kadın.

Belki de eskiden bana baktığında, onun için kimi ve neyi temsil ettiğimden dolayı gözlerinde o öfke ve korkuyu hissettiği için kızgındım. Ama sonra büyüdüm.

Daha da soğudum ve içime

kapandım. Sonra, bıraktım.

Nikita başka bir şey ama. Mik'in kızı olmasına rağmen, annemle birlikte. Mik çoktan gitmiş olsa da ve annem boşanma evraklarını imzalamayı reddetse de.

O tanıdığım en sevgi dolu şey. Ve o benim ailem.

Bana baktığında, göz alıcı Londra'da yaşayan ve gösterişli bir işletme okuluna giden on dört yaşındaki ağabeyi Kris'i görüyor.

O bir canavar görmüyor.

Bir katil.

Eğitimli bir silah.

Bir kabus onu sardığında yatağının altında yaşayan *bukavak*.

Sadece Kris.

"Bana ne getirdin!"

"*Nikita!*" Annem yemek kaşığını üvey kardeşime doğru sallayarak azarlıyor. Ben sadece sırtıyorum.

"Her biriniz için bir şey getirdim."

Annemin gözleri, ceketimin cebinden kalın bir zarf çıkarmamı izlemek için döndüğünde biraz sertleşiyor.

Anneme para vermek benim için tam bir bilim haline geldi. Ona bir milyon pound verirdim ve bu gece onları bu bok çukurundan taşırdım. Ama gururu bunu yapmasına izin vermez. Aynı gurur, Mikhail'in altı yıldır peşini bırakmadığı boşanma davasını imzalamasına da izin vermiyor.

Ama öte yandan, o bir hayatta kalan. Hayali bir "gurur" çizgisini aşmadığı sürece parayı kabul edecek ve bu çizgi bir gelgit gibi dalgalanıyor. Bu da benim tahmin yürütmem ve çizgiyi aşmadan o mutlak üst rakama olabildiğince yaklaşmaya çalışmam anlamına geliyor, yoksa zarfı reddedecek.

Bugün, yirmi iki bin pound tahmin ettim; nakit.

Zarfı ona uzattığımda gözlerini dikti. Bir an duraksıyor - alışlagelmiş tartma gösterisi. Ama sonra zarfı alıyor, açmadan önce hafifçe kaldırıyor. Başparmağı elli poundluk banknot demetlerinin uçlarında geziniyor ve kaşları çatılıyor.

Zarfin üst kısmını tekrar aşağı katlar ve önlüğünün cebine koyar.

Bu galibiyeti gözle görülür bir şekilde alma

dürtüsüne direniyorum. "Ve *senin* için,

Nik-nack'im..."

Dönüyorum ve ceketimin diğer iç cebinden küçük bir mücevher kutusu çıkarıyorum. Nikita'nın gözleri parlıyor. Annemin gözleri şüpheyle kısıldı.

"Eğer gösterişliyse, dışarıda giyemeyeceğini biliyorsun. Dikkat

çek-" "Gösterişli değil anne."

Kız kardeşime dönüyorum ve kutuyu tutan elimi uzatıyorum.

"Ama bu özel bir şey."

Onu yırtıp açmasını ve yapboz parçasının süslediği küçük yüzüğe bakıp nefes nefese kalmasını gülümseyerek izliyorum.

"*Vay canına!* Anne, bak!"

Annem gösterişsizliğini onaylar gibi başını sallıyor. "Çok güzel,

Rypka."

Başımı sallıyorum ve yüzüğü takarken kız kardeşimin yüzündeki mutluluğu seyretmek için arkamı dönüyorum.

"Kris, bayıldım!"

"*Güzel,*" diyorum o bana şiddetle sarılırken.

"*Rypka,* neden gidip bir dakika televizyon izlemiyorsun? Kardeşinle konuşmam gerek."

Nikita bana bir kez daha kocaman sarılıyor ve oturma odasına doğru koşmadan önce kulaktan kulağa sırtıyor.

"Anne, bu-"

"Çok güzel Kristoff," diyor annem zayıf ama içten bir gülümsemeyle.
"Belki bunu zincirle takabilir, değil mi? Gömleğinin altına."

Başımı sallıyorum, dönüp buzdolabını açıyorum ama pek bir şey bulamıyorum. "Dondurucuda votka var."

Başımı sallıyorum, içeri uzanıp soğutulmuş, ucuz şişeyi çıkarıyorum. "Bir tane mi yoksa iki tane mi doldurayım?"

Başını iki yana sallar. "Benim için değil."

Bir bardağa bir yudum koyuyorum, yavaşça yudumluyorum ve o pişirirken yüzümü buruşturuyorum. "Siz iyi misiniz?"

Sessizce başını sallıyor.

"Benim için sorun olmadığını biliyorsun. Lanet olası kelimeyi söyle ve ben-" "*Bogokhul'stvo*, Kristoff!"

Küfür. İç

çekiyorum.

"Söyleyin, ikinizi de istediğiniz yere götüreyim." "Biz burada iyiyiz."

"Ne haliniz varsa görün. Dışarıdaki mahalle zor görünüyor." "Biz iyiyiz, Kristoff."

"*Anne*, sana söylüyorum, haritada bir yeri işaret et ve bu gerçekleşsin. Bu gece. *Herhangi bir yerde* yaşayabilirsin. Çalışmak zorunda kalmazsın, Nikita hava karardığında içeride kalmak zorunda kalmaz-"

"Mikhail onun akademiye gitmesini istiyor."

Kelimeler bana bir tokat gibi çarptı. Gözlerimi kırıştırdım, birçok yerinde kısa devre yaptım.

-O bok çuvalıyla konuşuyor olması mesela. Ama en büyük kısmı bir ejderha gibi başını kaldırıyor.

"*Ne*," diye

hırladım.

"Mikhail-"

"Lanet olsun ki öyle," diye

çıkışıyorum. Bana ters ters bakarak

dönüyor.

"Babası bunun olacağını düşünüyor-"

"*Babası* sosyopat, manipülatif, şeytanın teki-"

Bu sefer tokat gibi gelen şey *aslında* bir tokattı. Öylece kalakalıyorum, yüzüm annemin avuçlarından sızlıyor. Bana öfkeyle bakıyor.

"Baban hakkında konuşmayacaksın-"

"*Siktir git*, Yulia."

Küfür etmem karşısında dehşete düşmüş görünüyor ama dişlerini sıkıyor. "Mikhail benim babam falan *değil*," diye tükürüyorum.

"O Nikita'nın! Ve o benim kocam-"

"Altı yıldır boşanmak için kapını aşındıran adam! O gitti, anne! Mik *gitti*."

Mutfak sessizliğe gömüldü. Annem ve ben birbirimize ters ters bakarken oturma odasından My Little Pony şarkısının sesi geliyor.

Ve sonunda, yüksek sesle ofladı. Başını salladı ve elimdeki votkayı kaptı.

"Bana ver."

Ağır bir yudum alıyor ve bana tekrar bakmadan önce nefes

veriyor. "Onun gitmesini istiyor."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bu senin kararın değil-"

"Mikhail'in o deliliği bir okul değil," diye homurdanıyorum. "Zalim ve acımasız ve-"

"O okulun ne olduğunu biliyorum," diyor sessizce, soğuk bir şekilde. "Ama bak seni nereye götürdü."

Başımı sallıyorum.

"Zalimce, acımasızca ve merhametsizce ve bunlar askere alınan *erkekler* için. Kızlar-"

Çenem gıcırıyor, keşke yapamasaydım dediğim şeyleri tekrar ederken içimde canlı bir öfke kabarıyor. Mikhail'in kabus akademisinde gördüğüm ve duyduğum şeyler.

Kuğu programı gibi; genç kızlar hem katil hem de baştan çıkarıcı olmak üzere eğitiliyordu.

Elim tezgahı öyle sert kavırıyor ki neredeyse kırılacak. "O yere gitmeyecek."

"Kristoff, bu senin değil-"

"Nikita!" Kükreyerek oturma odasına giden koridora doğru dönüyorum.

"Düşündüğün gibi değil!" Annem çılgılık atarak önüme atlıyor ve başını sallıyor.

"Orada neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kızımı *oraya* göndereceğimi mi sanıyorsun?" Boğuluyor.

Çenemi gıcırdatıyorum.

"Düşündüğünüzü bildiğim şeyi yapmayacak. Mikhail diyor ki-" "Mikhail tamamen yalan konuşuyor."

"O onun *kızı*, Kristoff," diye tersliyor. "Ondan pek hoşlanmadığımı biliyorum-"

"Bunu söylemenin bir yolu da-"

"Ama kızını böyle bir programa sokacağını düşünemezsin." Ona ters ters baktım.

"Okula gidecek ve evet, size öğretilen bazı şeyleri öğrenecek," diye iç geçiriyor annem. "Ama birkaç yıl sonra Mikhail onu hızlandırılmış bir eğitim programına sokmak ve hızlı bir şekilde üniversiteye yönlendirmek istiyor. Belki Lord's College'a bile gidebilirmiş."

Başka tarafa bakıyorum.

"*Lütfen*, Kristoff."

Eli tekrar yanağıma dokunuyor - bu sefer yumuşakça.

"*Lütfen*. Söylediklerimi dinle ve bana güven, *tamam mı?*"

"Kris?"

Gözlerimi kırpıştırıp döndüğümde Nikita'nın mutfağın kapısında durduğunu ve yeni yüzüğünü parmağında döndürdüğünü görüyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Genişçe gülümsüyorum ve çömelerek ona sıkıca

sarılıyorum. "Her şey yolunda Nik-nack. Hepimiz iyiyiz."

"*Baba*," diyor annem elini sıkıp gülümseyerek. "Şimdi yemek yiyeceğiz, değil mi?"

Her şey yoluna girecek.

Ama öyle değil. Çünkü bir yıl sonra annem öldü ve Mikhail ile Hayalet Sendikası küçük kız kardeşimi *yuttu*.

HİDROLİK bir vınlama sesi uyarı vermeden makineden çıkar. Ve sonra aniden, bir skeet diski gölün üzerinden gökyüzüne yükselir.

Ama bu sefer hazırım.

Kayıkhanenin yanındaki rıhtımın kenarında durup gözlerimi ve tüfeğin namlusunu gökyüzüne çeviriyorum.

Ateş et.

Parmağım tetiği geri çekiyor ve silah omzuma doğru geri tepiyor. Kil skeet toza dönüşüyor ve rüzgarla göle dağılan parçalara ayrılıyor.

Kendimi beğenmiş bir şekilde ona bakacaktım ki makinenin tekrar tıkırdadığını duydum... ve hemen ardından ikinci kez.

Kahretsin.

Nefes alıyorum, izini sürdüğüm ilk diski takip etmek için tekrar dönüyorum. Parmağım çekiyor, buharlaşıyor ama ben ikinciye takip etmek için dönmeye başladım bile. Gidiyor, gidiyor... düşmek ve suyun gri tonlarında kaybolmak üzere.

Tetik çeker.

İki numaralı disk gölün durgun yüzeyinde paramparça olup toza dönüşüyor. Bu sefer kendime o kendini beğenmiş sırtış için izin veriyorum.

"Bu etkileyiciydi."

Dönüp onu kil skeet makinesinin yanındaki rıhtım direklerinden birine yaslanmış halde gördüğümde hâlâ sırtıyorum. Kot pantolon ve tişört giymiş, kollarındaki dövme mürekkebi göğsünün üzerinde dalgalanıyor.

"Öyle

mi?"

Başını

sallıyor.

"Pekala, burada kal, belki sana birkaç hareket öğretirim."

Kristoff sırtıyor.

"Kendini beğenmişlik yapma."

Ama yapmamak zor. Açıklıktaki o ilk seferden bu yana geçen bir haftalık atış pratiğinde iyiye gidiyorum. Gerçekten, gerçekten iyi, aslında. Ürkütücü bir şekilde.

Aslında birçok şeyde daha iyiye gidiyorum. Ondan kaçmakta. Ağaçların arasından beni şaşırttığında kaçmakta. Evden "kaçtığımda" işleri ilginç kılmak için değişiklik yapmakta.

Onu öperken.

Onun için gelmekte.

Onun gelmesini

sağlayarak.

Tüfeği emniyete almak için arkamı döndüğümde yüzüm alev alev yanıyor. Bu oyunlarda ya da bu yeni gerçekliğimde kalbimi çarptıran ve derimi karıncalandıran şeyin ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyor ya da anlamıyorum.

Ama öğrenmek için devam etmeye hazırım.

Öğleden sonra akşama doğru ilerliyor. Kristoff tüfeği alıyor, bir taşıma çantasına yerleştiriyor ve omuzluyor. Biz dönüp rıhtımdan kıyıya doğru yürürken o da ekstra disklerin olduğu çantayı kaldırıyor.

Kıyıda eve doğru yarı yolda, çanta elinde kayar ve kil disklerden üçü yuvarlanır.

"Ben hallederim."

Eğilerek onları topluyorum. Ayağa kalktığımda titriyorum, bana baktığını fark ettiğimde yüzüm ısınıyor.

Göğsümde.

Yutkunuyorum ve yüzük kolyemin gömleğimden düştüğünü görmek için aşağı bakıyorum. Buraya ilk geldiğimde çıkarıp odamdaki komodini çekmecelerinden birine koymuştum. Beni kovalarken kaybetmekten ya da bir dala takılıp kendimi boğmaktan korkuyordum. Ama son zamanlarda gömleğimin altına tekrar takmaya başladım.

"Eski hayatımı özlediğimden" falan değil. Ama gardırobum temelde onun elden düşme kıyafetlerinden oluştuğu, makyaj yapmadığım ve saçım için bir iki lastik kullandığım için, kolyeyle birazcık da olsa "giyinmek" istedim.

Kristoff'un şu anda sertleşmiş gözlerle baktığı, beni kaçırdığı gün yaptığı gibi.

Yutkunuyorum, dudağımı

çiğniyorum. "Ne?"

Buz gibi gözleri benimkilere kayıyor.

"O yüzüğü nereden aldın?"

"Neden?"

"Çünkü bir zamanlar tanıdığım birinin giydiğine benziyor." Kaşlarım çatıldı.

"Özür dilerim, beni çalmakla mı suçluyorsunuz?"

Elimden kil diskleri alarak alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Hayır, sadece merak ediyorum."

Dudaklarımı büzüyorum.

"On altı yaşımdayken, yaz kampında geçirdiğim bir kazadan hemen sonra aldım." Gözleri bana dikilmiş, merakla beni delip geçiyor ve biraz ürpermeme neden oluyor.

"İlginç," diye düşünüyor. "Yaz kampı."

"Öyle mi?"

"Ne tür bir yaz kampı?"

Kaşlarımı çattım. "Ben... bilmiyorum? Normal yaz kampı mı? Kaza yüzünden pek hatırlamıyorum."

"Kaza neydi?"

Ne zaman o günü hatırlamaya çalışsam omurgamdan yukarıya doğru süzülen o soğuk his geri geliyor. Omuz silkiyorum.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Ama bana tekneyle ilgili bir şey olduğu söylendi. Suyu düştüm ve bir şey tarafından tutuldum ve neredeyse boğuluyordum."

Yavaşça başını sallıyor, silah taşıyıcısını omzundan indiriyor ve bana dönmeden önce onu ve disk torbasını yere bırakıyor.

"Ateş etmeyi ve boğmayı öğrendiğin yaz kampı mı?"

Kaşlarım çatıldı.

"Ne-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden üzerime atılıyor, yumruğu yüzüme doğru acımasızca uçuyor.

Otomatik pilotta oluyor. Sola doğru kaçıyorum, bileğini büküp yakalıyorum ve çekiyorum, kalçam ona çelme takmak için dışarı çıkarken onu kendi yumruğuna doğru çekiyorum. Kristoff homurdanıyor, darbeyi alıyor ama sonra yuvarlanıyor. Tekrar ayağa kalkıp bana doğru dönmeden önce yere yuvarlanıyor.

"Ne oluyor *lan!*?" Çığlık atarak ondan uzaklaşıyorum. Yüzüm soluyor ve sinirlerim ani şiddet patlamasıyla korku içinde çığlık atıyor.

Ama bana doğru ilerlemiyor. Sadece kollarını göğsünde kavuşturarak merakla bana bakıyor.

"Sen *kafayı* mı yedin?!"

Sırıttıyor.

"Zengin kızların yaz kampında sana jiu-jitsu mu

öğrettiler?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"*Hayır* mı?"

Sırıttışı kayboluyor.

"O zaman nasıl dövüşüleceğini nereden

biliyorsun?" Ben de ona ters ters baktım.

"Ben *kavga* etmiyordum. Bana vurmaya çalıştın ve ben de vurulmak istemedim."

"Ve bu hareket... sana *geldi*."

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Ben...

Bilmiyorum." "Tekrar yap."

"Ne dedin? Hayır, ben-"

Yumruklarını havaya kaldırıp bana saldırdığında çığlık atıyorum. Bu sefer ön kolumu ileri savuruyorum ve bacağıma karateci çocukmuşum gibi tekme atmadan önce aşağı savuruşunu engelliyorum. Onu da engelliyor ama ben çoktan ileri atıldım, ona çarparken dizlerim ve dirseklerim havada uçuşuyor.

İkimiz de yere yuvarlanıyoruz; ben üstte, onun kaşları merakla kalkık. Ben kıpırdanıp çırpınırken o ağırlığını değiştirip bizi ters çevirerek aniden vücuduyla beni yere sabitlediğinde nefesim kesiliyor. Bacaklarım onun etrafında kilitleniyor, vücudum adrenalin, korku, kafa karışıklığı ve birbirimizi gıcırdatma şeklimizdeki yasak ateşin karışımıyla çığlık atıyor.

Kristoff sırtıyor ve beni tutuşunu gevşetiyor. Aniden karşı hamle yaptığımda üzerimden kalkmaya başladı. Dizim orta kısmına çarpıyor, onu itip geriye doğru bir takla atarken ve ayağa kalkarken homurdanmasına neden oluyor.

Aramızda birkaç adım mesafe varken birbirimize bakarken hava durgun; içimde alevlenen saldırganlık ve şehvetin aynı girdaplı, ateşli karışımı.

"Tekrar."

Bu sefer aynı anda birbirimize saldırıyoruz. Ani bir hareketle yana doğru eğilerek ciddi bir yumruktan kaçıyorum ve dizim onun solar pleksusuna çarpıyor. Acı içinde tıslıyor ama ön kolu bana çarpıp beni geriye savurduğunda galibiyetim paramparça oluyor. Dönerek bir sonraki darbesinden kaçıyorum ve yumruğumu öfke ve isabetle ileri atarak ödümü koparıyorum.

İsabet ediyor ve Kristoff homurdanarak geri çekiliyor. Nefes nefese ondan uzaklaşıyorum, nabzımın kulaklarımda uğuldadığını ve sırtımın terle kaplandığını hissediyorum.

Bana bakıyor ve ağzının kenarından damlayan kanı görünce keskin bir nefes alıyorum. Titriyorum, içimde korku kabarıyor.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım.

"İsteyerek yapmadım-" "Evet, yaptın."

Aşağı uzanıyor ve tişörtünü sıyırıp gülünç derecede keskin, keskin, muhteşem vücudunu ortaya çıkarırken kızarıyorum - tüm kaslar, oluklar ve dövme mürekkebi. Tişörtü bir kenara fırlatıp tekrar gözlerimin içine baktığında kalın bir şekilde yutkunuyorum. Ayaklarını bir tür dövüşçü duruşuna getiriyor ve sanki bir kung-fu filmindeymişiz gibi yumruklarını kaldırıyor.

"Bekle, ne-"

"Tekrar."

Bana doğru geliyor ve bu sefer sanki başka bir versiyonum devreye giriyor. Kaçıyorum, ilk saldırısını kendiminkiyle engelliyorum. Ön kolum yumruklarından birini kenara savuruyor, ama sonra bacağı benimkini altımdan çekerken nefes nefese kalıyorum.

Çimenlere yayılıyorum, gömleğimin yakası onun elini ya da başka bir şeyini yakalıyor ve düşerken gürültüyle yırtılıyor. Hamle yapıyor ama son anda yuvarlanıp yolumdan çekiliyorum ve beni şaşırtan bir maharetle ayağa kalkıyorum.

Aşağı bakıyorum, tişörtümün yarısının yırtılmış olduğunu fark ettiğimde yüzüm kızarıyor, önü göğsümün arasından neredeyse göbeğime kadar yırtılmış. Ama bunu umursayacak zamanım yok.

Tekrar üzerime geliyor ve bacaklarım onunkileri süpürmeden önce boğuşarak birbirimize çarpıyoruz. Nefes nefese yere yığılıyoruz, boğuşurken bedenlerimiz birbirine çarpıyor.

Ve eziyet.

Ve birbirlerine dolanırlar.

Ta ki aniden ikimiz de hareket etmeyi bırakana kadar. Nefes nefese kalmıştık, beni çimlere yapıştırırken ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Tıslıyorum, sanki onu atmak istercesine vücudumu kamburlaştırıyorum ama o kıpırdamıyor. Sadece daha sert bastırıyor, kalçaları benimkilere sürtünürken içimde bir alev tutuşturuyor.

Kalçalarım açılıyor ve kaslı belinin etrafında kilitleniyor. Ellerimle çırpınıyorum ama dişlerini gıcırdatıyor ve onları tekrar aşağı indiriyor, üzerimde belirirken bileklerimi iki yana sabitliyor.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Tüm vücudum titriyor, sarsılıyor ve sıcaklık, şehvet ve enerjiyle karıncalanıyor. Ve gözleri benimkilere kilitlenip içime işlediğinde titriyorum.

Sonra birden beni öpmeye başladı.

Bu cezalandırıcı, acımasız bir öpücük. Ruhuma işleyen ve dudaklarımı morartan bir öpücük. Beni alevler içinde boğmakla tehdit eden bir ateş fırtınasının içine çeken bir öpücük.

Dudakları dudaklarımı açmamı isterken beni sertçe yere yapıştırıyor. Ben ona karşı kıvranırken ve dudaklarına doğru inerken dili içeri dalıyor ve benimkini büyülüyor. Çıplak teninin ve dalgalanan kaslarının sıcaklığı, yanlara doğru yırtılmış gömleğiyle benimkine çarpıyor. Ve göğüs uçlarımla onun göğsüne elektriksel olarak sürtünürken sertleştiğini ve acıdığını hissedebiliyorum.

Geri çekiliyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. İkimiz de sıcaklık ve ihtiyaçla zonkluyoruz. İkimiz de birbirimize sıkıca yapışmıştık. İkimiz de bir sınırdı olduğumuzun farkındayız.

tam şu anda bir yol ayrımında.

Beni düzinelerce kez boşalttı ve tersi de oldu. Ama bunun ötesine geçmedi. Tüm ahlaksız kovalamacalarımızda ve beni yakalayıp ikimizin de almasını istediğimiz şeyi almak için beni yere yapıştırdığı tüm çarpık, berbat oyunlarımızda, beni becermedi.

Kimse yapmadı.

Aletin zonklayan, kalın, devasa çıkıntısının kot pantolonunu zorladığını hissederken titriyorum; bol şortumun içinden göbeğime doğru titreşiyor. Ve sonra aniden, ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor ve sanki duvarlar sonunda yıkılmış gibi hissediyorum.

Yol ayrımları bir kenara bırakıldı.

Geri dönüş yok.

Ağzı çenemden ve çenemden aşağıya doğru inerken inlemelerimi boğarak nefes alıyorum. Dudakları ve dişleri boynumda ziyafet çekiyor, ısırıkça beni ağlatıyor, aşağıya doğru sürükledikçe izler bırakıyor. Ağzının ıslak sıcaklığını aşağıya, göğsümün üzerine indirirken büyük elleri benimkileri yanlara sabitliyor. Bir meme ucunu ağzına alırken inliyor, sırtım hevesle yükselirken beni ciyaklatacak kadar ısırıyor.

Sonra alçalıyor: durmadan. Boyun eğmez. Bana sahip olmak için avından vazgeçmiyor.

Parmakları şortuma giriyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. Onları ayağımdan iterken titriyorum, inliyorum ve sonra uyluklarımdan arkasını kavırıyorum. Dizlerimi geriye doğru itip, aniden kalçalarımdan arasına dalmadan önce vahşi, aç bakışları için beni müstehcen bir şekilde açtığında yüzüm kızarıyor.

Aman Tanrım.

Ağız yarığımın üzerinde cennet gibi. İçime doğru iniyor, ben zevkle ciyaklarken dilini dudaklarımın arasına daldırıyor. Artık serbest olan ellerim saçlarına dolanıyor ve o amımı dillerken umutsuzca ona yapışıyor.

Ucunu klitorisime doğru sürüklüyor, dili üzerinde dönerken ağrıyan tomurcuğu dudaklarının arasında emiyor. Haykırıyorum, sırtım kamburlaşıyor ve o benden zevk alırken bedenim titriyor. Yukarı uzanıyor, gömleğimin yırtık pırtık kalıntılarını yakalayıp yırtarken nefesimi kesiyor. Elleri göğüslerimi avuçlamak ve sıkmak için daha yukarılara uzanırken vücudumdan düşüyor.

İki parmağı içime dalıyor, içimdeki o noktaya doğru kıvrılırken beni inletiyor ve kıvrandırıyor. Parmağını sokup çıkarırken ağız klitorisimin üzerinde mırıldanıyor -emiyor, yalıyor, alay ediyor.

Ağzım açık kalıyor, sırtım çimenlerin üzerinde yükselirken gözlerim geri kayıyor. Ve aniden, onun diline karşı patlıyorum.

Anında, bacaklarımın arasından vücuduma doğru yükseliyor.

Kot pantolonu çoktan gitmişti. Çıplak teni benimkine sürtünüyor ve çıplak, kalın, kaya gibi sert sikinin alt tarafının kaygan amıma sürtündüğünü hissettiğimde bir iniltiyle boğuluyorum. Ağız benimkine yapışıyor, dili benimkiyle düello ederken onu yakalıyor.

Ve beni geride tutan her şeyi bıraktım.

Bacaklarım kaslı kalçalarının etrafını sarıyor. Şişmiş sikinin başının elektriklenmiş klitorisimin üzerinden kayarak dudaklarımın arasına girdiğini hissediyorum.

Sonra birden içime girmeye başladı.

Vücudumdaki her sinir patlıyor. Derimin her santimi titriyor ve zonkluyor. Devasa cüssesi içime girerken acıdan ırkiliyorum ve tırnaklarım sırtına saplanırken haykırıyorum. Yüzümü omzuna gömüyorum,

Kalın siki içimde esnerken homurdanmasına neden olacak kadar sert ısıyorum.

"Beklediğin şey bu muydu, *printsessa*?" diye karanlık bir şekilde kulağıma hırlıyor.

Kalçalarını geri çekiyor ve çimdiklenme coşkuya **d ö n ü ş ü r k e n** kaşlarım zevkten çatılıyor.

"Kovalanmak, yakalanmak ve kısıtılmak. *Becerilmek* için."

Bana sertçe çarpıyor. Acı ve zevkin acelesi beni sarhoş ediyor, hevesle inlerken içimde kabarıyor. Aleti tekrar dışarı kayıyor, sadece kalın kabzasına kadar geri dalmak için. Elleri vücudumda yukarı doğru kayıyor, meme uçlarımla kabaca oynuyor ve içimde dalgalanan zevk dalgaları gönderiyor. Güçlü parmakları boğazımı sarmak için daha yukarı kayıyor ve içim ihtiyaçla sıkılıyor.

Daha fazlası için.

Tam olarak bunu yapması için - beni sıkıştırması, bana hükmetmesi ve *beni becermesi* için.

Tekrar içime giriyor, eli boğazıma daha sıkı sarılıyor. Tırnaklarım sırtını tırmıklıyor, topuklarım kıcını kazıyor, o da sikini içine sokuyor.

"*Seni sikmem için bana yalvar*," diye karanlık bir şekilde kulağıma tırmalıyor. "Sikim için *yalvar*." "*Lütfen...*" İnledim.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"*Lütfen!*" Çılgılık atıyorum, ecstasy'nin tatlı ıstırapı bir uyuşturucu gibi içimde dönüyor. "Lütfen sik beni!"

"*Daha fazla.*"

"Lütfen! Lütfen! Lütfen sikini istiyorum-!"

İçime girerken ciyaklıyorum, çekilmeden önce klitorisime sürtünüyör, sadece tekrar yapmak için. Ve sonra tekrar. Serbest eli meme ucumu sıkarken dişleri kulak mememi sıkıyor, içimde karanlık ve çarpık bir şey kıvılcımlanıyor.

Bu acı, zevk, boyun eğme ve güç karışımını yiyip bitiren bir şey.

Ağız boynuma doğru sürükleniyor, elinin beni kavramadığı derimi ısıırıyor. Vücudum onun etrafında titreyip dalgalanırken siki içime giriyor, beni sert ve derin bir şekilde beceriyor. Islaklığımın onu kapladığını ve ağız nihayet ağzımı almak için yukarı sürüklenirken uyluklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum.

Ona yapışıyorum, tüm bunların içinde kayboluyorum ve coşku içinde boğuluyorum. Sırtım yerden yükseliyor, o sikini tekrar tekrar içime sokarken kalçalarım onu zorluyor. Eli boğazımı kavırıyor, diğeri altımdan kayarak kıcıımı sahiplenici bir şekilde kavırıyor, birlikte öğütürken beni ona doğru çekiyor.

Dünya bulanıklaşmaya başladı ve ben çökmeye başladım.

"Gelmene izin vermem için bana yalvar," diye kulağıma karşı derinden hırlıyor. *"Sana ihtiyacın olanı vermem için yalvar."*

Vücudum kıvranmaya ve sıkışmaya başladığında haykırıyorum.

"Lütfen gelmeme izin ver!" O içimde sallanırken nefes nefese kalıyorum. Eli kalçamı kavırıyor, başparmağı klitorisimin üzerinde yuvarlanmak için uzanıyor. Boğazımdaki kavrama sıkılaşıyor ve aniden tek bildiğim beyaz ısı ve kör edici ışık oluyor.

Yüksek sesle haykırıyorum, orgazm çekirdeğimin derinliklerinde patlarken tüm vücudum spazm geçiriyor ve yerden yükseliyor. Tırnaklarım derisinin derinliklerine batıyor, sikini olabildiğince derine sokarken kasları sıkılıyor ve bana karşı dalgalanıyor. İnliyor, siki daha da sertleşiyor ve sonra aniden hissedebiliyorum.

Benimle geldiğini hissedebiliyorum.

Ona sarıldığımda dölleri içime akıyor, kayboluyor ve doruk noktası vücudumun her bir parçasıyla dalga geçerken boşlukta süzülüyorum. Ben sıkıca tutunurken ağzı benimkine yapışıyor.

Akıntıya kapıldım.

Bulunmak istediğimden de emin değilim.

BİRİ ÇIĞLIK ATIYOR.

İrkildim, görmeye çalışmak için döndüm. Ama bir şey beni durdurdu. Bir şey ellerim suya değene kadar beni aşağı itiyor. Ürperiyorum, onları geri çekmeye çalışıyorum ama güç üzerime bastırıyor, ellerimi daha da derine batırıyor.

Suyun buz gibi soğuğu tenimi iğneliyor, omuzlarıma kadar uzanan titreme dalları gönderiyor. Direniyorum, tekrar tekrar geri çekilmeye çalışıyorum. Ama bana izin vermiyor.

Ağırılık. Güç. Soğuk ve umursamaz bir şey; hareketsiz ve gözü kara.

Su etrafımda şiddetle çırpınıyor, bir girdaba dönüşüyor. Yüzüm dalgalı yüzeye bir santim kalana kadar aniden beni daha derine çeken dalgalar üzerime çarpmak için yükseldikçe spre ve dalgalarla boğuşuyorum.

Ve sonra, batıyorum.

Sessizce çığlık atıyorum, ciğerlerimden çıkan hava geniş, dehşete düşmüş gözlerimin önünden kabarcıklar halinde dalgalanıyor. Korku boğazımdan aşağı akıyor, ciğerlerimi dolduruyor.

Bunu istemiyorum. Lütfen. Bunu istemiyorum.

Ama güç dinlemiyor. Ya da umursamıyor. Güç beni daha fazla itiyor, beni aşağıya zorluyor. Beni aşağıya zorluyor.

Ellerim soğuk, nemli bir tene dokunuyor. Parmaklarım bitkin, yalvaran, sessiz bir yardım ılığıyla titreşen bir boğazı sararken koyu soğuk suya doğru çığlık atıyorum.

Işık soluyor. Kötü niyetli güç talep ediyor. Su berraklaşıyor, ta ki aniden soğuk, dehşete düşmüş gözler bana bakana kadar.

Gözlerim, boğulmamam için yalvarıyor. Bırakmam için yalvarıyor. Ama yapamıyorum. Karanlık ağırlık bana izin vermiyor.

Gözlerim önümde şişiyor, kendi yüzüm acı içinde dönüyor ve çığlık atıyor, sonra aniden duruyor.

Hala gidiyorum.

Gözlerimdeki ışık sönüyor. Ve
ılık atıyorum.

GAZ ÇIKARIRKEN BOĞULUYORUM, yataktan fırlayıp yere düşüyorum.
Uykudan soğuk gerçekliğe göz kırparken bir ılığı yutarak debeleniyorum.
İçimi bir titreme kaplıyor, kendime sıkıca sarıldığımda tüylerim diken diken oluyor.

Bu rüyalardan *nefret* ediyorum.

Kazadan sonra bu kabusları sürekli görüyordum -kendimi boğduğumu ve başka bir beni uçurumun derinliklerine ittiğimi gösteren canlı, korkunç görüntüler. Ailemin beni götürdüğü bir terapist bunu "travmatik deneyimime" ve neredeyse boğulurken yaşadığım hipoksik şoka atfedilebilecek gece terörü olarak geçiştirdi.

Evet, hiç de bile.

Bana neler olduğı milyonlarca kez anlatıldı: gittiğim bir yaz kampında, iskeleden ayrılmak üzere olan bir teknedeyken ayağım kaydı ve suya düştüm. Dalgalar teknenin gövdesini önce başıma, sonra da iskeleye çarptı ve biri atlayıp beni çıkarana kadar teknenin altında sıkışıp kaldım.

Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Yaz kampını bile hatırlamıyorum. Orada burada parlayan görüntüler dışında neredeyse hiçbirini. Görünüşe göre, bu olabiliyor - beyin bir travmayı çevreleyen her şeyi siliyor, özellikle de beynin kendisi etkilendiğinde.

Ancak bu fenomenle ilgili okuduğum her şey hafızanın bir ya da birkaç gün içinde kendini sildiğinden bahsediyor.

Bir aylık yaz kampını hiç hatırlamıyorum. Gitmeden önceki birkaç ay bile artık bulanık.

Daha kötü olabileceğimi biliyorum. Ölmüş olabilirdim. Ancak, her ne kadar geçmişte bırakmaya ve olanları "atlatmaya" çalışsam da, hala görmezden gelmek zor. Artık daha nadir görüyorum ama yine de kendimi boğduğum rüyalar görüyorum.

Nefesimi içime çekiyorum, karanlıkta yatak odasının zemininde titriyorum. Derimin üzerinde bir ter tabakası parlıyor, nabzım hala hızlı atıyor. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.

Yavaş yavaş nabzım yavaşlıyor. Ciğerlerim gevşiyor. Rüya olduğu gibi kayboluyor. Ama kâbus uzaklaşıp gerçeklik geri geldiğinde, bu gerçekliğin gerçekliği beni kızgın bir sifon gibi çarpıyor. Akşamın erken saatlerinde yaşananlar tekrar gözümün önüne gelirken dudağımı dişlerimin arasında emiyorum.

Kavga. Onunla boğuşma. Beni yere yapıştırdığında yere yuvarlanmam ve sonra barajın yıkılması.

Onu öpmek. Ona yalvarmak. Onun için gelmek.

Beni daha önce hiç olmadığım gibi almasını arzuluyorum. Ve sonra onunla dolmanın çığlık atan coşkusu.

Beni nasıl kavradığını ve içine aldığını hatırladıkça bedenim sıcaktan zonkluyor. Sertçe itişini, eli boğazımdayken beni yerin dibine sokuşunu ve unutuşunu.

Bu "hassas bir ilk sefer" değildi.

Bu *sikilmekti*.

Ve her saniyesini istedim.

Karanlıkta, bu gerçeğin tenime sızmasına izin verdim. Bugün bekâretimi, beni evimden kaçırıp bir adada bir odaya kilitleyen adama kaybettim. Sırf beni yakalamak, yere yatırmak ve kıyafetlerimi yırtmak için ormanda beni kovalayan bir adama.

Beni parmaklarıyla ya da ağzıyla boşaltmadan önce sormayan bir adam. Spermlerini dilimin üzerine dökene kadar ağzımı kabaca sikiyle alan bir adam.

Ben onunla yarı dövüşürken beni ilk kez kabaca siken bir adam. Sikini içime gömerken bileğimi çimlere sabitleyen bir adam.

Ama en kötüsü, tüm bunların her saniyesinden ve her parçasından nefret etmiyorum.

Canım çekiyor. Ve odamın karanlığında, bunun beni ne hale getirdiğini merak etmeye başlıyorum.

Bozuk. Yanlış bağlanmış. Sapkın.

Ahlaksız.

Derin nefes alıyorum, ayağa kalkıp yatağın kenarına otururken hâlâ titriyorum. Dönüp pencereden gölün üzerinde parıldayan alçak aya bakıyorum.

Yatak odasının kapısı arkamdan küçük bir gıcırtyla açılıyor. Kaskatı kesiliyorum, dönüyorum ve onun içeri girmesini bekliyorum. Ama girmiyor. Kapı öylece duruyor, yarı açık, çağırıyor. Bekliyorum.

İçimde bir sıcaklık birikiyor, korku ve endişeyle karışıyor. Yutkunuyorum, yataktan kalkıyorum ve bir çift eşofman altı ve bol bir tişörtle yalınayak yavaşça kapıya doğru ilerliyorum.

"Kristoff?"

Cevap yok. Kapıya uzanıp biraz daha iterek açarken ürperiyorum. Başımı uzatıyorum, gözlerim umutsuzca odamdan *çok* daha karanlık olan koridora alışmaya çalışıyor.

"Kristoff?"

Sadece sessizlik cevap verir.

Titreyerek zifiri karanlık koridora çıkıyorum. Odam dik açılı bir koridorun köşesinde yer alıyor. Önümde birkaç misafir odasına ve alt kata inen merdivenlere giden koridor uzanıyor. Koridorun sonundaki tek bir pencere loş, gri-beyaz ay ışığıyla dolup taşıyor.

Sağ tarafımda ise koridor zifiri karanlıkta kayboluyor. Bu yol birkaç yatak odasına, bir başka çalışma odasına ve kilitli üçüncü kata çıkan merdivenlere çıkıyor.

Parmak uçlarımda karanlığa doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyor. "*Kristoff?*" Boğuk bir sesle fısıldıyorum.

Karanlıkta duyduğum bir gıcırtyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Koridorun aşağısındaki zifiri karanlığı umutsuzca delmeye çalışırken gözlerim irileşiyor, yüzüm bembeyaz oluyor.

"*Kris-*"

"*Koş.*"

Ses bir kâbustan geliyor. Törpülenmiş, ağır, kurşuni bir ses. Hırıltılı bir talep. Ve üzerimdeki etkisi hem dehşet verici hem de heyecan verici.

Meme uçlarım tişörtüme degecek kadar sertleşirken vücudum titriyor, bacaklarımın arasında ısı birikiyor. Tenim kızarıyor, kılcal damarlarım savaş ya da kaç beklentisiyle açılıyor.

Ama donup kaldım. Orada öylece duruyorum, karanlığın içine ürkütücü bir şekilde bakarken sıkılmış boğazımdan umutsuzca bir nefes çekmeye çalışıyorum.

Odama geri dönebileceğimi biliyorum. Bu oyunu oynamak zorunda değilim. Ama oynamak istiyorum.

Karanlığın içinden gelen alçak, gürleyen bir hırıltı nabzımı hızlandırıyor.

"*Kaçın!*"

Kaçıyorum amına koyayım.

Bir saniye bile tereddüt etmeden dönüyorum ve koridordan merdivenlere doğru hızla ilerliyorum. Ve şimdiden arkamdan vurduğunu duyabiliyorum.

Adrenalin ve ilkel korku duyularımda patlıyor, kalp atışlarımın gümbürtüsüyle beni sağır ediyor. Tenim elektrikleniyor, kaslarım çığlık atıyor, merdivenlerden aşağı yarı düşerken onun peşimden geldiğini duyuyorum.

Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Kristoff olduğunu *biliyorum*, lanet bir seri katil ya da eve zorla giren bir yabancı değil.

Ancak savaş ya da kaç tepkisi gerçektir. Vücut milyonlarca yıllık evrimi öylece bırakamaz.

Tehlike çığlığı içimde patlıyor, beni sersemletiyor ve büyük, karanlık eve çarpıyor. Oturma odasına doğru koşuyorum, fuayeye çıktığını bildiğim bir kapıya doğru koşuyorum ama sonra iki kat geri dönüp kanepenin üzerinden atlıyorum. Çevre birimlerimin arasından tamamen siyahlar içinde bir adam görüyorum ve beynimdeki kimyasallar çılgına dönerken göbeğim sıkıca kenetleniyor.

Vay anasını.

Bana doğru hamle yaparken hırlıyor. Çığlık atıyorum, yönümü değiştiriyorum ve köşeyi dönüp mutfığa giriyorum. Bunu yaparken kalçam kapının pervazına çarpıyor ve acı içinde haykırıyorum. Ama ilerliyorum, karanlığın içinde beni bir av gibi avlayan siyahlı adamdan uzaklaşıyorum.

Arkamda nefesinin sert sesini duyarak mutfığa doğru kayıyorum. Beynim çığlık atıyor, koridordan kütüphaneye doğru ilerlerken ciğerlerim yanıyor. Oradan, kütüphanedeki ikinci kapıdan oturma odasına ulaşabilirim. Oradan da ön kapıya ulaşacağım.

Onu yavaşlatmak için kapıyı arkamdan çarparak kütüphaneye daldım. Diğer kapıya doğru fırladım-

Ta ki ondan çıkana kadar.

Çılgılık boğazımdan kopuyor, bana doğru hışımla gelirken gerçek bir korku ve şok içinde boğuluyorum. Sendeleyerek geri çekildim, ayağım takıldı ve boğulacak gibi oldum ve tüylü suni kürk halının üzerine düştüm. Üzerime doğru hışımla gelirken ondan tekmeyele uzaklaşıyorum, yerde bana doğru ilerlerken gömleğini yırtıp atıyor.

"Lütfen!"

Bir şekilde fanteziye kapılıyorum. Kendimi ahlaksız rol yapma oyununa bırakıyorum.

Ondan kaçarken omzum kanepenin ön tarafına çarpınca sarsılıyorum. Sıkışmış bir halde inlerken bana doğru hışımla yaklaşıyor ve başımın arkasındaki saçlarımı avuçluyor. Eşofmanını indirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açılıyor; kalın, şişmiş siki önümde havada ağır ağır sallanmaya başlıyor.

"Aç şu lanet ağzını."

Eriyorum. Yani onun kaba ve vahşi sözleri karşısında saf sıvı ateşe dönüşüyorum. Dudaklarım aralanıyor ve şişmiş sikin başı dudaklarımın arasından geçip ağzımın derinliklerine kayınca inliyorum. İnliyor, zevkle başını geriye atıyor. Her iki eli de saçlarıma dolanıyor, kalçalarını ileri doğru iterken kırmızı buklelerime dolanıyor.

O kadar ıslağım ki kalçalarımın aşağı damlıyor.

Ellerim bacaklarımın arasına düşüyor, hevesle eşofmanımın içine giriyor. Klitorisimi ovmaya başladığımda onun etrafında inliyorum, ateş içinde titriyorum.

"Ne pis bir küçük kız," diye homurdanıyor kalın kalın. "Benim küçük güzel oyuncağım, ben bu ağzı sikerken senin açgözlü aınla oynuyor."

Gözlerim geri yuvarlanıyor. Vücudum titriyor ve titriyor, siki ağzıma girip çıkarken parmaklarım daha hızlı sürtünüyor. Prekumu her yere sızıyor

Dilim, tükürüğüm ağzımın kenarlarından onun şaftına damlıyor, çünkü o çok sert bir şekilde şişiyor.

Ve sonra aniden, benden uzaklaşıyor. Sonra ellerimi eşofmanlarımdan çekip çıkarıyor, karanlık bir şekilde kıkırdarken inletiyor beni.

"O amcığınla oynama hakkını *kazanmalısın*," diye karanlık bir şekilde geveliyor, başımı saçlarımdan geriye doğru çekerken eğiliyor.

"Çünkü o amcık artık *bana* ait."

Beni aniden döndürüp halının üzerine kabaca iterken beynim çığlık atıyor. Kalçalarımdan tutup kıcıımı yukarı kaldırıyor, böylece yüzüm halının yumuşak tüylerine gelecek şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum. Eşofmanımın arkasından tutup uyluğumun ortasına kadar yırttığında inliyorum.

Arkama geçip kocaman sikini şişmiş, kaygan amıma bastırırken nabzım güm güm atıyor, nefesim kesiliyor.

"Şimdi iyi bir kız ol ve benim için *inle*."

Sertçe giriyor, sikinin her santimini içime daldırıyor. Ağzımdan bir zevk çığlığı halıya çarpıyor, yüzüm coşkuyla çöküyor. Bugün erken saatlerden beri hâlâ ağrım var. Ama yine de bunu arzuluyorum.

Buna ihtiyacım var.

Sanki arka planda sürekli uğuldayan bir beyaz gürültü var ve ancak beni aldığı anda kayboluyor.

Kristoff'un kaslı kalçaları beni sert ve derin bir şekilde sikerken kıcıma çarpıyor. Tek yapabildiğim halıya yapışmak, zevk beni altına çekerken tekrar tekrar inlemek.

Ellerinden biri kalçamı sahiplenici bir şekilde kavramaya devam ediyor. Diğer omurgamdan yukarı kayıyor, gömleğimi de beraberinde yukarı itiyor. Elini altımdan geçirip

Göğüslerimi ve meme uçlarımdan birini bükerek beni lanet yörüngeye gönderiyor. Eli kayıyor, kalınlığını istekli amıma sokarken saçlarımdan bir tutam almak için hareket ediyor.

"Geriye uzan," diye gürlüyor kalın bir sesle, kendini derinlere gömüyor. "Geri uzanmanı ve o güzel delikleri benim için açmanı istiyorum."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Birinin benimle böyle konuştuğunu hayal bile etmemiştim. Hiç sert, dom-köpek pornosu falan izlemedim.

Ama benimle o iğrenç, ahlaksız, sapıkça konuşma şekli vücudumu titretiyor ve patlamak için can atıyor. Onun yanında sırılsıklam oluyorum, ne kadar ateşli olduğunu anlamakta bile zorlanıyorum.

Bir avucunu kıcıma sertçe indirirken, "*Şimdi sikiyorum, printsessa,*" diye karanlık bir şekilde törpülüyor.

Zevkle inliyor ve hevesle başımı sallıyorum. Kıcımı tutup dediğini yaparken nefes nefese halıya uzanıyorum. Kendimi yayıyorum, bunun iffetsizliği yüzüme ısı ve içime bir zonklama getiriyor.

"Aferin kızıma."

Aleti daha derine giriyor, içimdeki acıyan zonklama arttıkça gözlerim geri dönüyor. Kalçaları kıcıma çarpıyor, eli saçlarımı çekiyor. Üzerime eğiliyor, diğer eli boğazımı sararken sertçe itiyor.

Tanrım, evet.

Duvarlar çöküyor. Dünya patlıyor. Büyük, muhteşem siki her bir doğru yere çarparak içime giriyor. Kalınlığı her itişte beni sınırlarıma kadar dolduruyor, meme uçlarım halının üzerine sürtünecek şekilde beni öne doğru zorluyor.

Bu onun katıksız gücü. Üzerimde kurduğu hakimiyet. İsteyerek, hevesle verdiğim teslimiyet.

Bırakmamı istediği gibi. Ve

bırakıyorum.

Kulaklarımda titreşen sesin kendi orgazm çılgılığını olduğunu fark etmiyorum, ta ki beni derinlere çekene kadar. Parmaklarım kıcıma saplanıyor, bedenim kasılırken ve kenetlenirken yüzüm halıya çarpıyor. Orgazm içimde patlıyor, beni sarsıyor ve ciğerlerimdeki havayı emiyor.

İçimden çıkarken inlediğini hissediyorum. Dölünün sıcak spreyinin kıcıma ve amıma sıçradığını hissettiğimde nefesim kesiliyor, başını ortalayıp tekrar içeri itmeden önce dudaklarımdan aşağı damlıyor.

Eli boğazımdan kayıyor. Tekrar çekilmeden önce kendini bir kez daha içime sokuyor. Yerde titriyorum - canım yandığı için değil, gerçi canım çok yanıyor. Ama zar zor nefes alabildiğim ya da düşünebildiğim için.

Aklımı başımdan aldı.

Beni ayağa kaldırıp kollarına aldığının belli belirsiz farkındayım. Beni kaldırıyor ve ben mırıldanıyorum, beni kollarına alırken ona dönüyorum. Ağzı aşağı iniyor, beni yavaşça ve derinden öpüyor, ahlaksız rol oyunumuzun çılgınlığını solumama izin veriyor.

Dönüyor, beni karanlık evin içinde nazikçe taşıyor, odama varana kadar merdivenleri tırmanıyor. Doğruca banyoya gidiyor ve ben kollarındayken küvetin kenarına oturuyor.

Kaskatı kesildim.

"Ben banyo yapmam-"

"Güven bana."

Yutkunuyorum, küvet sıcak su ve köpüklerle dolarken ona sarılıyorum. Ve o sadece bana sarılıyor.

Sahiplenici ama yine de yumuşak bir kucaklaşma.

Suyu kapatıyor ve içeri giriyor, hâlâ beni kucaklıyor. Acıyan, hassas cinsel organıma değen sıcak sudan irkiliyorum. Ama yavaş yavaş eriyip gidiyor. Yavaşça ona yaslanıyorum, kolları ve buharlı sıcak su beni sararken yüzümü onun sert göğsüne yaslıyorum.

Kötü niyetli bir güç yok. Karanlık bir ağırlık yok. Boğulmuyorum, en azından daha önce olduğum gibi değil.

Bu sefer, sadece onun içinde boğuluyorum.

"BU İŞLER *ZAMAN* ALIR, KRISTOFF."

Gözlerim kısıldı. Daha önce de zincirime vurulmuştum. Örneğin canavar olduğum günlerde özel müşterilerim. Şaşırtıcı bir nedenden ötürü, düşmanlarını yok etmesi için tuttukları şeytana ödeme yapmamalarının sorun olmayacağını düşünen müşteriler.

Ve bu saçmalık gibi kokuyor.

"Haftaların vardı Jana," diye tıslıyorum, sesime tehlikeli bir ton karışıyor. "Kanıtın var. Bana lanet olası bilgilerimi ver."

Ağır ağır, kayıtsızca iç çekiyor. Ses tonumdaki uyarı tonunu görmezden gelmesinin nedeni aptallık değil; o bir aptal değil. Bu da kibir olduğu anlamına geliyor ki bu da aynı derecede tehlikeli.

"Kristoff, sana söyledim, üzerinde çalışıyorum. Nikita'nın kalıntılarının yerini yakında öğreneceksin, söz veriyorum."

"Sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Elim telefonu sıkıca kavradı.

"Beni kafanı aşır Mik'e gitmeye zorlama."

Keskin nefes alışını duyabiliyorum. Teknik olarak onu *çoktan* aştığımı bilmesine gerek yok. Ama bunun onun baskı noktası gibi görünmesi hoşuma gidiyor.

"Bana iki hafta ver."

"Ne diye ikiye ihtiyacın olsun ki-"

"Çünkü *bende* yok, tamam mı?"

Onu Mikhail'le tehdit etmek onu küçük atından düşürdü. Bir şekilde anlıyorum. Eskiden insanlar üzerinde sahip olduğu gücü anlardım. Ondan nefret ediyor olabilirim ve o sosyopat bir sadist olabilir. Ama insanları nasıl kullanacağını biliyor. İnsanları kendi ihtiyaçları ve amaçları doğrultusunda kullanmak ve şekillendirmek onun hayatının kariyeri oldu ve bu konuda çok da iyi.

Jana onun öz yeğeni, Tanrı aşkına, iki numarasından bahsetmiyorum bile. Ve o bile onun intikamından korkuyor.

"Mikhail?"

Bir an sessiz kaldı.

"Tanrı yardımcım olsun, Jana, ona gideceğim-"

"*Lütfen*," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Lütfen, bırak bu işi ben halledeyim, Kristoff. Sana istediğini getireceğim, tamam mı?"

"Oyun oynamayı bırakana kadar iki haftan var."

Kaşlarımı çatarak telefonu kapatıyorum ve suyun üzerinde yavaş yavaş batan güneşe bakıyorum. Yaklaşık on metre açıkta, kıyıya paralel bir şekilde ileri geri yüzen yalnız bir figürü izlerken yüzümde yavaşça bir gülümseme belirliyor.

Tatiana.

Çıplak yüzdüğünü bildiğim biri.

Banyo yapmaktan ya da yüzmekten hoşlanmazken birdenbire gölü *sevmeye* başlamasından kendime pay çıkarmak isterdim. Ama kim bilir.

Bu hafta yaklaşık yüzüncü kez, burada kalacaksa ona kıyafet almanın iyi bir şey olabileceğini not ediyorum... süresiz olarak, sanırım.

Bu düşünceyi hemen ikinci bir düşünce takip ediyor - yine bu hafta yüzüncü kez: Neden onu gözlerimden saklamak için daha fazla şey kullanayım ki?

Kıyıda ki sandalyede dişlerimi sıkarak oturuyorum ve onu izlerken nabzımın attığını hissediyorum.

Bağımlıları bilirim. Gençliğimde, nerede ve ne zaman büyüdüm? *Herkes* bir keş tanırdı. Eroinin Liverpool'un kenar mahallelerini kasıp kavurduğu zamanlarda çoğu insanın ailesinde bir eroinman vardı.

Yıllar boyunca, insanların kendilerini düzeltmek için korkunç, aşağılık şeyler yaptıklarını gördüm. Arzuladıkları o vuruş için. Bir içki daha içmek için.

Ben de resmen onlardan biriyim. Ve tercih ettiğim ilaç Tatiana.

Teninin kokusu. Kaslarının hareket edişi, parmaklarımın altında yuvarlanması. Kalbinde ve ruhunda kabilen o meydan okuyan alevle eşleşen saçlarının ateş kırmızısı. Gözlerinin yeşilimsi kahverengisi, altınla beneklenmiş.

İnleme şekli. Çılgılık atması. Beni diken üstünde tutması.

Aminin tadı. *Tanrım*, onun tadı. Onunla yaşayabilirdim. Orada, kalçalarının arasında kalabilir, dilimi günlerce, haftalarca, sonsuza dek onun üzerinde gezdirebilirdim.

Bu asla planın bir parçası değildi.

Tabii ki Jana, Mikhail ve onların Balagula Bratva ailesiyle ilgili tüm planlarını içeren plan değil. Ama hayatım için yaptığım planı da kastetmiyorum. Ve şimdi, bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim.

Belli bir noktada, kendi gerçekliğime geri dönmem gerekecek. Belli bir noktada, Boris'in onun için çalışmama olan ihtiyacı, bana işe geri dönmemi söyleme konusundaki yüzeysel korkusundan daha ağır basacak.

Belli bir noktada, burada yarattığımız fantezinin dışına çıkmam gerekecek. Ama o nokta bugün değil.

Ayağa kalkıyorum, önce telefonumu, sonra gömleğimi, ardından da kot pantolonumu çim sandalyenin üzerine bırakıyorum. Sonra dönüp kıyıya doğru koşuyorum ve gizlice suya dalıyorum.

Onu arkadan yakalayana kadar orada olduğumu bilmiyor. Çılgılığı damarlarıma hücum ettiriyor. Vücudu benimkine karşı kıvranıyor ve ben olduğumu anladığında inleyerek verdiği nefesi saniyeler içinde sikimi taş gibi sertleştiriyor.

Bacaklarını belime dolayıp içine girerken çıkardığı iniltiye duymam gereken tek şey.

On iki buçuk yıl önce; yirmi iki yaşında:

ADAM başını boynunu kavradığım yerden yukarı doğru savuruyor ve baş burnuma sertçe çarpınca homurdanıyorum. Yüzümde ve gözlerimin arkasında kör edici bir acı patlıyor ve ağızımdan aşağı kan akıyor.

Bakırımsı kayganlık beni boğuyor ama acıyı ve darbenin baş döndürücü karmaşasını üzerimden atıyorum. Dönüyorum, hırlayarak ön kolumu onun boğazına sertçe çarpıyorum, o da saldırıyor. Ama adam tam bir canavar; iki metre boyunda ve benim iki katım kadar yapılı.

Kolumun boğazına çarparken çıkardığı sesi duyuyorum ama bu onu zar zor durduruyor. Hâlâ kaçak bir tren gibi bana çarpıyor ve beni sertçe geriye itiyor. Sırtım zaten kırık olan lavaboya çarpıyor, fayanslı duvarı parçalıyor ve tavana ve ikimize doğru fişkiran bir su spreyi gönderiyor.

Hırlıyorum, dirseğimi boynunun arkasına ve kürek kemiklerine tekrar tekrar indiriyorum, ta ki beni tutuşu biraz gevşeyene kadar.

İçimde hiç tereddüt yok.

Dizlerim yüzüne çarpıyor ve dişlerini kırıyor. Kükrüyor ve iri yumruklarından biri yan tarafımı yumruklarken irkiliyorum. Tekrar vuruyor ve bir kaburgamın çatlama sesini duyduğumda yıldızları görüyorum.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ve ben *böyle* çalışmıyorum.

İlk hata Londra'da iş yapmamam oldu. Burası benim evim, Lords College'da Oligarklara bağlı olmasa da saygın bir işletme öğrencisi olarak okula gittiğim yer. Mikhail'in şeytani *bukavacı* olarak insanlara suikast düzenlediğim yer değil.

Burası takım elbise ve smokin giydiğim ve şehrin önde gelen finans kodamanlarının katıldığı lüks partilere ve bağış toplama etkinliklerine katıldığım yer.

Şu anda içinde bulunduğum gibi bağış toplama etkinlikleri. Şu anda giydiğim sıırıslık, yırtık ve kanlı smokin gibi smokinler.

Yine de Mikhail ısrar etti. Bu "tek seferlik bir istekti." Yakın bir ortağına "özel bir iyilik". Hedef, Salvatore Rosso, İtalya'nın mafyatik Calabrian 'Ndrangheta'sında büyük bir oyuncu; İngiltere'ye para akıtmanın yollarını bulmaktan sorumlu bir adam.

Bu yüzden burada açgözlü hedge fonu yöneticileri ve satın alınabilir politikacılarla omuz omuza.

Konum bir yana, ben de işleri bir çırpıda yapmam. Kötü, hızlı ya da özensiz istihbarat, bu iş kolunda nasıl öleceğinizi gösterir. Ben acele etmem. Bir hedefin işini bitirmeden önce sahip olduğu her karanlık sırrı bilirim.

Mikhail *iki saat* önce beni Sal'a verdi.

Bu iki numaralı hata. Üçüncüsü, Kocaayak avladığımı fark etmememdi.

Hyde Park'taki Mandarin Oriental Hotel'e gelirken *gerçek* bilgi yerine yaptığım hızlı Google aramasından büyük olduğunu biliyordum. Onu balo salonundan çıkıp merdivenlerden aşağıya, kapalı alt kata ve erkekler tuvaletine kadar takip edene kadar ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim.

Dört numaralı hata, iki numaralı hatanın istihbarat eksikliğine bağlanabilir. Bu, işlemek için pisuvara yaklaştığında, o orospu çocuğunun smokininin altında lanet olası bir vücut zırhı giydiğini fark etmeden onu sırtından vurmak olurdu.

Ve şimdi, işte buradayız.

Kaburgamın acısını yutuyorum, gücümü topluyorum ve Sal'ı kendimden uzaklaştırıyorum. Ama o bir boğa gibi saldırıyor, beni çatlak banyo fayanslarına çarparken nefesimi kesiyor, sırtım bir zamanlar lavabonun olduğu yerdeki yaldızlı aynayı paramparça ediyor.

Onu tekrar geriye itiyorum ve bu sefer, o bana tekrar çarpmadan önce yolumdan çekilmek için bir saniyem var. Yerde yatan silahıma doğru hamle yaparak uzaklaşıyorum. Ama Sal hızlıydı. Ayağımı tutup geri çekmeden önce topuğuma vuruyor ve içimde acı patlamasına neden oluyor.

İri yarı orospu çocuğu üzerime atılıyor, ama ayağını yakalıyorum, silaha doğru giderken benimle birlikte onu da yere düşürüyorum. Pantolonundan bir yumruk yakalayıp onu geri çekiyorum, gücümü onunkine karşı koyarken dişlerim gıcırıyor.

Ama tutuşum kayıyor ve parmakları neredeyse silahımın susturucusuna değiyor.

Sikerim böyle işi.

Tek bir hareketle bırakıyorum, dönüyorum ve kanlı gömleğimin cebini yırtıyorum. Yerden kırık bir ayna parçası kaparken onu elime doluyorum. Bir bulanıklık içinde ona dönüyorum, tam bana ateş etmek için döndüğünde ona doğru fırlıyorum.

Geriye doğru devrilir, bir pisuara çarpar ve duvarı bir başka su püskürmesiyle parçalar. Silah ıslak parmaklarının arasından kayar ve dönerek kaygan ıslak zeminde onu aramaya çalışır.

Başaramayacak.

Sırtına atıldım, saçlarından bir tutam aldım ve başını geriye doğru çektim. Yırtık cam parçasını tutan gömleğime sarılı elimi sertçe indirip boğazını şahdamarından kestim.

Sıkışmış bir domuz gibi kükrüyor. Ama hiçbir yere gitmiyor. Ben de gitmiyorum. Onu sıkıca tutuyorum, başını kaldırıyorum ve gevşeyene kadar kan kaybından ölmesine izin veriyorum.

Ben de öyle.

Anne. Sikeyim.

İnliyorum, kırılan kaburgamı, ezilen burnumu, şişen ayak bileğimi ve diğer tüm darbeleri aniden bilincimde hissediyorum. Bunun bu kadar özensiz olmasından nefret ediyorum. Çünkü ben böyle çalışmıyorum.

Cam parçasını bir kenara atıp silaha uzanıyorum. Ayağa kalkarken mermiyi kontrol ediyorum.

Banyo kapısı arkamdan açıldı. "*Oh*

Tanrım-"

Dönüyorum, silahı *Oliver Prince'in* suratına doğrulturken *çenem* geriliyor.

Hava durgunlaşıyor. İnançsızlıkla ona bakıyorum. O da bana dehşet içinde bakıyor.

"*Ne yaptın lan sen?*" Arkadaşım boğuk ve ağır bir sesle mırıldanıyor.

Gözleri kan ve pembe sudan oluşan devasa havuzun içinde duran cesede kayıyor. Yüzü bembeyaz oluyor ve gözleri tekrar bana kayarken gözlerini kırptırıyor.

"Kristoff-" *"Lanet*

olsun, Prens."

Dişlerim gıcırdıyor, elim yüzüne doğrulttuğum silahın etrafında sıkışıyor.

O neden burada? Ne sikime burada?

"Üst kattaki erkekler tuvaletinde sıra vardı," diye kısık sesle nefes

alıyor. Gözleri önce cesede, sonra da benimkilere kayıyor.

"Lanet olsun, Zima..."

Gözlerimi kapatıyorum. Kolum seğirirken dudaklarım inceliyor. Bunun soğuk ve hesaplı bir şekilde halledildiğini biliyorum. Ben böyle eğitildim. Dört yaşında, lanet olası bir gençken gece gündüz bana öğretilen şekilde.

İçimde bir şeyleri kıran ve beni diğer şeytanların korktuğu şeytana dönüştüren eğitim.

Ama tam orada, bir kan birikintisinin içinde dururken ve sahip olduğum en iyi arkadaşlardan birine silah doğrultulmuşken, içimde bir şeyler kıpırdadı.

Bu eğitimi reddediyorum.

Silahı tutan elimi indiriyorum. Gözlerim kapalı olsa bile Oliver'ın yavaşça nefes verdiğini duyuyorum. Silahı pantolonumun arkasına, ceketimin paçasının altına sokuyorum. Sonra yavaşça gözlerim açılıyor. İkimiz birbirimize bakıyoruz, ta ki Oliver başını sallayıp başka tarafa bakana kadar.

"Arabamda yedek kıyafetlerim var. Şoförüm arabayı arka sokağa çekecek. Koridorun biraz aşağısında bir servis girişi var."

Sesi sakın ve dengeli. Hâlâ neye uğradığını anlamaya çalıştığını biliyorum. Ama bu, onu bir gün iş dünyasının kralı yapacak bir özelliği: bir gerçeği kabul etme, yeniden ayarlama ve ilerleme yeteneği.

Başka bir hayatta Oliver çok iyi bir *bukavak* olabilirdi. "Prens-"

Telefonu kulağına giderken bir parmağını kaldırıyor. Bir şeyler mırıldanıyor, başını sallıyor ve sonra telefonu kapatıyor.

"Üç dakika içinde dönecek." Ona

soğukkanlılıkla bakarken çenem

geriliyor.

"Keşke bunu görmeseydin. Bilmiyordum-"

"Moorebrook ve Westerly bu tür hayır işlerine her zaman totem direğinin daha altında yer alan birini gönderir."

Kıdemli bir tüccar olduğu hedge fonu.

Boğazını temizliyor, soğukkanlılığını koruyor ama ayaklarımın dibinde kanlar içinde yüzüstü yatan adama bakmaktan kaçınıyor.

"Tsavakov işi mi?"

Sesindeki sakinlik ve mağrurluk bir amiral

edası taşıyor. Yanılıyor olsa da başımı

sallıyorum.

"Evet."

Arkadaşımı *gerçekte* ne iş yaptığımla ilgili tavşan deliğine sürüklemektense bu daha iyi. Bakışları tekrar bana dönmeden önce boğazını temizleyerek başını sallıyor, ağzı inceliyor.

"İyi misin?"

Homurdanıyorum, kaşlarımı kaldırıp halime bakıyorum. "Çok iyi."

Oliver'ın dudakları telefonuna bakmadan önce hafifçe kıvrılıyor. "O burada. Hadi, gidelim."

Ben sendeleyerek koridora çıkarken kapıyı benim için açık tutuyor ve sonra kaşlarını çatıyor.

"Kahretsin, henüz yapamam."

Oliver kaşlarını çatır. "Kris, seni oradan *çıkarmamız* gerek-"

"Ana sunucu odasını bulmam ve güvenlik kayıtlarını silmem gerekiyor." Ona bakarken dudaklarım inceliyor. "Benim onu takip ettiğim, sonra senin geldiğin, sonra da ikimizin ayrıldığı görüntüler olacak."

Oliver'ın gözü seğiriyor. Ama çenesini sıkar ve telefonunu çıkarır. Cebine sokmadan önce telefonuna bir şeyler mırıldanarak arkasını dönüyor.

"Üzerinde çalışan biri var."

Arkadaşıma yeni bir gözle bakarak alaycı bir

şekilde gülümsüyorum. "Teşekkür ederim,

Oliv-"

"İkimize de bir iyilik yapalım Kris ve bir daha *asla* bunlardan bahsetmeyelim. Olur mu?"

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Sırıttıyor, yüzüne biraz renk geliyor.

"Gel hadi. Seni bir doktora götürelim."

"HEPSİ ORADA."

İki devasa siyah valizi Marko'nun elinden alıp Range Rover'ımın açık bagajına doğru yürümeye başladım.

"Hepsini aldın

mı?" Kıs kıs

gülüyor.

"Ayrıntılara kadar."

"Teşekkür ederim."

Marko iç geçirir. "Bak kardeşim, burada neler olup bittiğini bana anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?"

"Hayır."

Bagajı bir klik sesiyle kapatıyorum ve omuz silkmek için dönüyorum.

Bu buluşma bir haftadır hazırlanıyordu. Ve şimdi, Tatiana evde bir kitabın içinde kaybolurken, ben tekneyi kıyıya götürdüm ve mallar için Marko ile buluşmaya gittim.

Kıyafet alışverişı onun yeteneklerinin *biraz* altında. Ama güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. Tsavakov yapısı içindeki astlarımdan birinden, birkaç soruyu gündeme getirmeden benim için bir gardırop dolusu kadın kıyafeti almasını isteyemezdim.

Bana bakıyor, başını sallıyor.

"Anladım. Yani artık kadınsı yönünü keşfetmeyi seviyorsun. Öyle mi?"

"Bunu yaptığın için sana gerçekten minnettarım dostum."

Marko ile paylaşabileceğim çok şey var. Bu onlardan biri değil. Ona güvenmediğimden değil, güveniyorum, hem de dolaylı olarak. Sadece yanlış gidebilecek çok fazla şey var.

Dış dünya Tatiana Fairist'in hayatta olduğunu ve benimle birlikte adadaki evimde yaşadığını bilemez.

Birlikte
yaşıyoruz.

Birlikte
uyumak.

Karışmak.

"Tamam, kardeşim. Crossdressing'in tadını çıkar."

Gözlerimi devirip sırtarak arabama geri dönüyorum.

"Yani, evinde kalan kız için değilse tabii." Kıpırdamadan
duruyorum.

"Kris, bana bir uçurumdan zoom dürbünüyle tüm gölü davetsiz misafirlere karşı tarattırdın."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum.

"Tam olarak ne gördün?"

İç geçirdi. "Orada yaşayan hatunu gördüm, ya da orada her ne yapıyorsa. Her kimse artık."

Dişlerimi

emiyorum. "O hiç

kimse değil."

"Sıradan mı?" Sırıttıyor. "Öyle bir

şey değil."

Kaşlarını çatıyor ve bana hiç inanmıyormuş gibi başını sallıyor.

"Anladım, anladım."

Tekrar arkamı dönmeye başladım.

"Yani o üstünü değiştirirken onu izlememin bir sakıncası yok."

Kırmızı görüşümü bulandırıyor.

"Ve demek istediğim, lanet olsun, kardeşim. Bunlar *harika* memeler-"

Ona doğru dönerken içimde ilkel bir öfke dalgası patlıyor. Hırlayarak yakasından tuttum ve onu cipin yan tarafına doğru ittim.

Marko sırtıyor.

"Bu arada şaka yapıyordum."

"Hangi kısmı?"

İç çekiyor. "*Rahatla*, Kris. Senin kızı çıplak görmedim."

"O değil-"

"Doğru, doğru. Hiç kimse, değil mi?" Omuz silkiyor. "En eski, en iyi arkadaşlarından biri memelerinden bahsettiğinde suratını dağıtmak istemene neden olan türden bir hiç mi?"

Öfkem azalıyor. Ama ellerim yakasını kavramaya devam ediyor. "En iyisi sen..."

"Neye benzediğini bile unuttum." Bana bakıyor. "Bu benim ilk rodeom değil, Kris."

Ellerim yakasından düşüyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bir bok için özür dilemene gerek yok dostum." Ben uzaklaşırken sırtıyor.

"Kimseye dönmene izin vermeyeceğim. Hani şu iç çamaşırına yirmi bin dolar verdiğin hiç kimse. Tabii bu gerçekten senin için değilse."

Dönüp cipin kapısını açarken gözlerimi deviriyorum.

"Yakında temasa geçeceğim. Ve teşekkürler, Marko.

Sana borçluyum." "Hesabına ekliyorum."

Benim oturduğum kanepenin karşısındaki kanepeye tünemiş olan Tatiana meraklı bir şekilde kaşlarını çatıyor. Akşam oldu, yemekten sonra çalışma odamdayız. Büyük siyah bir alışveriş poşetini sehpanın üzerinden ona doğru kaydırırken gülümsememi bastırıyorum.

Marko'ya aldıklarımdan büyük çoğunluğu zaten odasında duruyor.

-O çay yaparken benim yaptığım gizli bir hareket. Ama poşetin içinde seçme bir şey var.

Çantayı kendine doğru çekerken merakla gülümsüyor ve sonra içine bakıyor. Gözleri kocaman açılıyor.

"Aman *Tanrım!*"

Ellerini içeri sokup Versace elbiseler, Chanel etekler, Louis Vuitton üstler ve Louboutin ayakkabılar çıkarırken nefesi kesiliyor. İçinde rahat kıyafetler de var - kendi bedeninde tasarımcı kotları, birkaç Burberry fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ve az sayıda rahat tişört. *Onun* bedeninde.

"Sen-"

Gözleri benimkilere kayıyor, yüzü kızarıyor.

"Bu benim için mi?"

"Bu ve diğer on çanta zaten odanızda duruyor." Ağzı açık kaldı.

"Ben..." diye başını sallıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum?" Omuz silkiyorum, sırtıyorum.

"Onlar giysi, *printsessa*. Uzun zamandır göz ardı ettiğim bir temel gibi görünüyor."

Çünkü onu neredeyse hiçbir şey olmadan kovalamaktan çok hoşlanıyorum. Ya da hiçbir şey giymeden. Ama kıyafete ihtiyacı var. Özellikle de burada bir süre kalacaksa.

Nabzım güm güm atıyor.

Kim bilir ne kadar zamandır.

Bir süre.

Çantadan giysilerini çıkarırken sessizce gülümseyerek onu izliyorum. Ta ki aniden gözleri açılana ve yüzü pembeleşene kadar.

Bulduğu şeyi çantanın dibine koymamın bir sebebi var.

Dantel, ipek ve incilerle süslü tanga ve sütyenini utangaç bir tavırla çıkarırken yüzü sıcaktan zonkluyor.

Marko abartmıyordu. Üst katta bunun gibi ya da çok daha seksi, yaramaz ve cılız yirmi bin pound değerinde iç çamaşırı daha vardı. Ama bu onun ilk tadı olacak.

Ve benimkini.

Onu bol bir şort ve tişörtle, sütyensiz ve pantolonsuz ormanda kovalamaktan ne kadar keyif alsam da, bunu onun transparan dantellere bürünmüş haliyle yapma fikri içimdeki şeytanı kükretiyor.

Onu bu evin gece yarısı gölgeleri arasında avlamak, yakalamak ve dişlerimle amcığından küçük bir tanga koparmak fikri... sarhoş edici bir fikir.

Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşuyor ve yanakları gözlerinin altında kızarıyor. "I..."

"Onları denemeni istiyorum."

Yutkunuyor ve dönüp giysi yığınınına bakıyor. "Hangi-"

"Elinizdeki şey gayet iyi çalışacaktır."

Titriyor, dudağını ısıyor.

"Şimdi olsa daha iyi olur," diye usulca homurdanıyorum.

Kızarıklığın göğsüne doğru inişini izliyorum. Bundan utanmıyor. Ertelenmiş ya da gergin değil.

Tahrik oldu.

"Kıyafetlerini çıkar ve dene Tatiana."

Dudağını emiyor, ayağa kalkmadan önce kalın kalın yutkunuyor. "Sen... Yani-"

"Daha önce görmediğim bir şey değil." Kaşlarım çatıldı. "Birkaç, birkaç kez."

Dudağını biraz daha sert ısıyor, gözleri benimkilere takılırken yüzündeki sıcaklıkla titreşiyor. Yavaşça aşağı uzanıyor ve tişörtünü çıplak, muhteşem memelerinden sıyrıyor. Eşofmanını indiriyor ve bakışlarım tembelce meme uçlarından aşağı, karnının üzerinden, kalçalarının arasına yuvalanmış küçük amına doğru kayıyor.

Buradan bile ıslak olduğunu söyleyebilirim.

Küçük, dantelli beyaz tangaın içine girdiğinde şiddetle kızarıyor, köşebentine oturan inci dizisiyle. Sırada sütyen var, tabii buna sütyen denebilirse. Meme uçlarını bile örtmüyor, onun yerine göğüslerinin alt tarafını sanki bana sunuyormuş gibi kavıyor.

Bazı ayrıntılar verdim. Ama Marko'nun iyi bir zevki var.

İşi bittiğinde kızarıyor, dönerken biraz kıkırdıyor. Sikim bacaklarımın arasında çelik gibi.

Onu kovalamak ve içine dalarken o yeni külotu vücudundan parçalamak istedim. Elim boğazındayken onu arkadan daha sert sikmem için yalvarırken dizlerine dolanıp yırtılmalarını istiyordum.

Ama şu anda, onu böyle gördüğümde, tek bir şüphe duymadan bildiğim bir şey var: Şu anda bir kovalamacayı bekleyecek özdenetimim yok.

Ayağa kalkıp sehpanın etrafından dolanırken derinden homurdanıyorum. Ben eğilip uzun kızıl saçlarını avuçlarken ve başını geriye doğru çekerken inliyor. Dudaklarıma doğru inlerken ağzım aşağı iniyor ve kabaca onunkini yalıyor.

Diğer elim göğüslerine kayıyor, baş ve işaret parmaklarımla meme uçlarıyla alay ederek bana karşı hevesle inlemesini sağlıyor. Dilimi derinlere itiyorum, o benim için kıvranırken ağzının her yerini tadıyor ve keşfediyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Geri çekiliyorum ve dizlerimin üzerine çöküp külotuna uzandığımda Tatiana beklentiyle inliyor.

"Başka bir gün ve *yakında*," diye törpüledim. "Sadece bunları giyerek benden kaçarken çığlık atmanı istiyorum. Ve sonra, aletim çoktan bu güzel küçük amcığın derinliklerine gömülmüşken onları vücudundan koparacağım."

Bir iniltiyle boğuluyor, kapüşonlu gözleri benimkilerle kilitlenirken başını sallıyor. "Ama şu anda en çok ihtiyacım olan şey seni yiyip bitirmek."

Külotunu indirip bir kenara fırlatıyorum. Sonra bacaklarının arasına dalmadan önce bacaklarını kabaca ayırıyorum.

"Aman Tanrım, Kristoff..."

Dilim kıvrımlarına doğru ilerlerken kıvranıyor ve inliyor. Dilimi yarığından

yukarı sürüklüyorum, klitorisinin üzerinde yavaşça dönmeden önce onun istekli kayganlığını tadıyorum. Nabzım kükrüyor, kulaklarımda bir helikopter gibi gümbürdüyor-

Orospu çocuğu.

Bu benim nabzım değil. Bu gerçek bir helikopter, evin bir tarafına inmek için tasarlanmış düz çimlerin üzerinde geziniyor.

Ve buraya kimseyi davet etmediğimi *biliyorum*.

Ondan uzaklaşıyorum, gözlerimiz kilitlenirken yukarı bakıyorum. Yüzü soluklaşırken korku onu sarıyor.

"Kim-"

"Bilmiyorum."

Ayağa fırladım ve onu da yukarı çekmek için aşağı uzandım. Elim saçlarına dolanırken inliyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırırken onu kendime çekiyorum.

"Ama ğreneceğim. Bunu yaparken de..." "st katta mı?" diye ciyaklıyor.

Acımasızca başımı salladım. "Bu taraftan."

Kıyafet yığınının alışveriş çantasına tikiştirip elini tutuyorum. Evin içinde, merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı ve sonra da merdivenlerden yukarı çıkıp odama gidiyoruz.

Buraya hiç gelmedi.

Büyük ana sitin tadını çıkarırken gözlerinin nasıl açıldığını takdir etmek için bir saniye ayırıyorum. Sonra onu gömme dolabıma çekiyorum. Arka tarafta saatlerle dolu bir çekmeceyi açıp Cartier marka bir saati çıkarıyorum ve altındaki tuş takımına bir kod giriyorum. Arka duvar kayarak açılıyor, rahat ve iyi stoklanmış bir panik odası ortaya çıkıyor.

Tatiana titriyor.

"I-"

"Bunun icabına bakacağım," diye homurdandım soğuk bir şekilde.

Dönüp başka bir çekmeceyi açıyorum ve bir Glock çıkarıyorum, ona vermeden önce kontrol ediyorum.

"Buraya benim dışımda biri girmeye çalışırsa, öldürün."

Gözlerimiz kilitlendi. Onun gözlerindeki korkuyu görebiliyorum ama bunun ötesinde, o yeşilimsi kahverengi, altın benekli gözlerinde görmeyi sevdiğim kararlılığı görüyorum.

Ateşi ve cesareti görüyorum.

Ağzım sertçe onunkine çarpıyor. Sonra onu panik odasına götürüyorum, dışarı çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Sonra bir silah kaptım, çenemi sıktım ve kaçışımı kimin işgal ettiğini görmek için döndüm.

"Seni öldürebilirdim, Prens."

Oliver sırtıyor, biz ön kapıdan geçip eve girerken omuz silkiyor.

"Sana sürpriz yapayım dedim."

Görev tamamlandı. Tanrım.

"Aramalıydın."

"O zaman bu bir sürpriz olmazdı, değil mi?"

Evden çalışma odama doğru yürürken gözlerimi deviriyorum. On dakika önce dilimi Tatiana'nın küçük tatlı amcığının üzerinde gezdiriyordum. Şimdi ise, kendi helikopterini adamıza indirmeye karar verdiğiğinde ve lanet bir aptal gibi helikopterden atladığında neredeyse arkadaşımın kafasını uçuracaktım.

Oliver bir tehdit değil tabii ki. Ama o bile kızın burada olduğunu bilmemeli. Bundan yayılabilecek çok fazla dalga var. Tatiana'nın hayatta olduğunu öğrenmek isteyecek çok fazla insan var.

Eski dostumu görmekten memnun olmadığımdan değil. Ama şu an ziyaret için pek uygun bir zaman değil.

Ofisimde dönüp masama yaslandım ve ona baktım.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Oliver i  çekerek elini şekillendirilmiş sarı saçlarının arasından geçiriyor. şu anda ona ne kadar kızsam da, giydiği kusursuz gece mavisi takım elbiseyi nereden bulduğunu daha sonra öğrenmek için bir not alıyorum.

"Hatırlamadın, değil mi?"

Kaşlarımı  attım. "Neyi

hatırlamadım?"

"Randevu, Kristoff."

Düşündükçe kaşlarım daha da  atılıyor. Sonra aklıma geldi ve gerçekten unuttuğumu fark ederek irkildim.

Lords College Kings and Villains'in lideri, yakın dostumuz Thomas'ın vefatının beşinci yild n m .

"*Siktir.*"

"  kileri ben mi koyayım, sen mi?"

Başımı sallıyorum, cevap vermeden dönüyorum ve bar arabasına doğru yürüyorum. İkimize de birer kadeh viski dolduruyorum - Thomas'ın en sevdiği marka, bunca yıl sonra bile hâlâ evde bulunduruyorum. Oliver elimden kendi kadehini alıyor ve ciddiyle kadehleri tokuşturuyoruz.

"Thomas'a," diye homurdanıyor sessizce. "En

iyimize." "Burada tartışma yok."

Sessizce ama hızlıca içiyoruz. Bardaklar boşaldığında, kanepelere geri çekilip karşılıklı oturmadan önce bize bir tane daha dolduruyorum.

"Sonunda pilot lisansını almışsın."

"İşe aldıklarımın çok yavaş gitmesinden bıktım."

Başımı sallayarak sırtıyorum.

"Londra'da Noel'le birlikte Thomas'a kadeh kaldırmak istemediniz mi?"

Oliver'ın yüzü kararıyor. Sinirlerine dokunduğumu biliyorum ama bunu kaldırıbilir. Hepimiz gençken, Lords Koleji'ndeyken, iki ezeli rakip arasında her zaman bir bariyer görevi görürdüm.

Bugünlerde onlardan biriyle birlikteyken ortalığı karıştırmaktan yarı yarıya zevk aldığımı inkar etmeyeceğim.

"Çok komik," diye homurdanıyor Oliver. "Ve hayır, Kristoff. O hıyarla kadeh kaldırmaya hiç niyetim yok."

İç çekiyorum. İkisi de aralarındaki bu Soğuk Savaş tek taraflıymış gibi davranmayı seviyor. "Onun karısını çaldın Oliver."

"Onun *eski* karısını çaldım."

"Evet, onu eski karısına *dönüştüren* kişi olman dışında."

Sessizce sırtıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Benimle bir şeyler içmek için buraya kadar gelmenizden onur duydum."

Oliver kıkırdar. "O narsist yelkenlerini suya indirmek istemem ama ben zaten iş için Stockholm'deydim."

Viskisini yudumluyor, bana bakarken kanepede arkasına yaslanıyor.

"Tanrı aşkına, çıkar ağzındaki baklayı, Prince. Çarkların döndüğünü buradan görebiliyorum."

"Bir şeyler dönüyor."

Gülme isteğime direniyorum. Bugünlerde ikimiz de kendi çapımızda zengin ve güçlü adamlarız. Ama geldiğimiz yerdeki keskin fark bazen tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Prince'in Winston Churchill ya da Sherlock Holmes gibi "bir şeyler dönüyor" demesi gibi.

"Tam olarak ne var, dostum?" Gözleri

kısıldı.

"Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Oda biraz durgunlaşıyor. Viskimi yudumluyorum, ona soğukkanlılıkla bakıyorum.

"Neden lafı dolandırmadığımız kısma geçmiyoruz Oliver?"

İç çekiyor. "Madem ısrar ediyorsun. D e m e k istediğim, bizim gibi adamlar değişmez, Kristoff."

Gözlerim kısıldı.

"Yaptım."

"Kısmen, evet. Ama sen yaptın mı?"

"Lafı dolandırmayacağımızı sanıyordum," diye homurdanıyorum sessizce. Başka tarafa bakıyor.

"Bir keresinde, Mandarin Oriental'de, ben-"

"Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağımızı sanıyordum."

Bakışlarını bana yöneltmek için geri dönüyor.

"Kristoff, bir zamanlar bunun Boris Tsavakov için çalışmanla bir ilgisi olduğuna inanacak kadar saf ve genç olabilirdim."

Kaşlarımı

kaldırıyorum.

"Peki ya

şimdi?"

"Ve şimdi, bundan çok daha fazlası olduğuna eminim."

"Bence Thomas'a içki içmeye geri dönmeliyiz Oliver," diyorum sessizce.

"Hayalet Sendikası'nın farkındayım Kris."

Kafamın içinde bir şeyler kıpırdıyor, ama hiçbir şey göstermiyorum - bunun ne olduğunu kabul ettiğime dair bir işaret bile yok.

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Oliver?"

İçkisinden ağır bir yudum alır ve derin bir iç çeker.

"Balagula Bratva ailesinin varisi Tatiana Fairist birkaç hafta önce kayboldu." Omuz silkiyor. "Kayıp ve öldüğü varsayılıyor, babasını öldüren aynı darbede."

"Söylentileri duydum."

Ama ben buyum ve içinde bulunduğum karanlık, gölgeli dünya da bu. Yüksek finans dünyasından gelen ve çoğunlukla kurallara göre oynayan *Oliver*'ın ne halt ettiğini merak etmekten daha fazlasını yapıyorum.

"Görünüşe göre başka söylentiler de var. Mesela hiç ölmemiş."

Bakışlarını kayıtsızca tutuyorum.

"Bratva ailelerinin iç siyasetini takip etmek, hisse senedi alım satımı ve satın almalarla ilgili iş tanımının biraz dışında görünüyor, Oliver."

Etrafındaki gösterişli eve bakıyor. Sonra dönüyor ve gözünü kırpmadan bakışlarımı tutuyor.

"Sanırım ikimiz de seninki gibi organizasyonlarda ne kadar çok finans işi olduğunun farkındayız Kristoff. Ya da Boris gibi adamların ortak olduğu daha da suçluların."

Bir konu bulmuş. Nasıl bilmiyorum ama buldu. Ve şimdi Oliver Prince'in tarzıyla ipi çekiyor.

Çekmeyi bırakması lazım.

"Bunun benimle tam olarak ne ilgisi var?"

"Bak Kris, Volkov ve Kashenko Bratvas gibi kuruluşlardan gelen kamuya açık bilgilere dayanarak işlem yaptığımı biliyorsun. Geçmişte Boris'le bazı işler yaptığımı da biliyorsun."

"Burada olduğumu sana kim

söyledi?" Dudağı köşede

kıvrılıyor.

"Boris'i sarhoş edersen ondan çok şey öğrenebilirsin, biliyorsun."

Gözlerim kısıldı.

"Benim işlerime burnunu sokmaya hakkın yok-"

"Sen benim *arkadaşımsın*, Kristoff. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?" Bardağımı yere bıraktım ve parmaklarımı dikleştirdim.

"Neden buraya ne söylemeye geldiyse onu söylemiyorsun

Oliver?" Başını sallıyor.

"Peter Fairist'in kızının evinden kaybolmasının ve öldüğünün sanılmasının hemen ardından küçük bir kişisel tatil mi?"

Dikkatli ol, eski dostum.

"Gezegende yedi nokta altı milyar insan var Oliver."

"Evet ve onlardan sadece biri *sensin*." Gözleri kısıldı. "Ve dediğim gibi, bizim gibi adamlar değişmez."

Bakışlarımız tehlikeli bir şekilde kilitlendi.

"Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin Oliver." "Evet, ama ikimiz de senin sırlarını biliyoruz-"

"İşte bu yüzden," diye homurdanıyorum ölçülü bir ses tonuyla. "Senden son bir kez bu düşünce tarzına son *vermeni* istiyorum. Şimdi."

Bakışlarımı birkaç saniye daha kırpmadan tutuyor. Sonra iç geçiriyor, koltuğa geri oturuyor ve kadehini kaldırıyor.

"Özür dilerim. Sadece boyundan büyük işlere kalkışmandan endişe ediyorum."

"Benimleyken bu konuda endişelenmenize gerek olmadığını en iyi sizin bilmeniz gerekir, Prens."

Bir yudum alarak alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Bak, geçmişte yaptığım şeyler geçmişte kaldı Oliver. Senin yaptıkların da öyle, Ransom'ın karısını çalmak gibi."

İç çekiyorum.

"Ama yıllar önce o gece gördüğün şey... Balagula tahtının varisini kaçırmak ve onu lanet olası evimde tutmak için gizli bir planın parçası olduğum anlamına gelmez."

Omuz silkiyor, başını sallıyor.

"Hayır, haklısın. Bu çok doğru, Kristoff."

İç çekiyor.

"Sanırım öyle değil."

"Teşekkür ederim."

"Ancak, koltuğunuzun altındaki dantelli beyaz ipek ve inci tanga, bu konuda birkaç sorudan daha fazlasını soruyor."

Sikeyim.

"Tabii ilginç yeni hobiler geliştirmediyseñiz?"

Bana boktan bir sırtışıla gülümsüyor. Sanki bu büyük bir "yakalama" ve ben de ona her şeyi anlatacakmışım gibi.

Ben değilim.

"Bana eşlik etmene izin var Oliver," diyorum ince bir sesle.

İç çekiyor, ona istediğini vermeyeceğini anlayınca başını sallıyor.

"Aynen öyle. Gerçekten de öylesin."

Viskisinin son damlasını da içtikten sonra gözlerini bana diyor. "Şu anda burada mı?"

"Misafirimden mi yoksa Tatiana Fairist'ten mi bahsediyoruz?" Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"İkisi de."

Gözlerim kısıldı.

"*Misafirim* gerçekten de hâlâ burada."

"O zaman sanırım ben çıkışımı yapacağım."

Hiçbir şey söylemiyorum, viskimin geri kalanını yudumlarken onunla birlikte duruyorum. Dışarıda, evle helikopteri arasındaki yolun yarısında, kaşları çatılmış bir halde bana döndüğünde duraklıyoruz.

"Gerçekten de senin için endişeleniyorum

Kris." Elimi omzuna vurdum.

"Ben *iyiyim*, Oliver."

"Hakkında fısıltılar duyduğunuz Hayalet Sendikası'nı yöneten adamı araştırmaları için birilerini gönderdim. Ve o bir-"

"Bana bir iyilik yap," diyorum ince bir sesle. "Ve insanlara bunu yaptırmayı *bırak*."

Başını sallıyor ve bana yıllar önce Hyde Park Mandarin Oriental'in alt katındaki erkekler tuvaletinde attığı bakışın aynısını atıyor.

"Ben sen değilim Kris," diye homurdanıyor. "Ama kaynaklarım var. Bir şeye ya da yardıma ihtiyacın olursa-"

"Minnettarım."

Gece gökyüzüne bakarken iç geçirerek başını

sallıyor. "Onu hâlâ özlüyorum."

Bakışlarım yükseliyor, onunkini

yıldızlara doğru takip ediyorum. "Ben de

öyle."

"Biz genciz, Kristoff."

Bana dönüp elini omzuma koydu. "Bir başka iyi

arkadaşımı daha bu kadar erken kaybetmek

istemem."

"Artık karılarını çalmamak iyi bir başlangıç olabilir, Prens."

O gülüyor. Ben de gülüyorum.

İyi hissettiriyor.

Eski dostumun elini sıkıyorum ve helikopteri gece gökyüzünde kaybolana kadar bekliyorum.

Kafatasımın arkasındaki karıncalanma hissini görmezden geliyorum. *Oliver* gibi piyasa yatırımlarının ötesinde Bratva'nın, Mikhail'in, Hayalet Sendikası'nın ve benim gibi canavarların dünyasıyla hiçbir ilgisi olmayan birinin bile Balagula ve Tatiana'nın durumundan haberdar olduğunu öğrendiğimden beri uğuldayan bir his bu.

Tekrar gökyüzüne bakıyorum. Hava açık ama bir fırtınanın yaklaştığını biliyorum. Bir savaş.

Bir hesaplaşma.

Bu küçük ahlaksız fantezi kaçışımıza sonsuza kadar tutunamayacağımı biliyorum. Sorulmaya devam edecek sorular var. Taşları devirmeyi ve avlanmayı bırakmayacak insanlar var.

Ama bir avcılar var, bir de *ben* varım.

Eğer bir hesaplaşma ve bu sorulara cevap istiyorlarsa?

Gelip onları bulabilirler, onları koyacağım aynı deliğin dibinde onları bekleyebilirler.

Dönüyorum ve eve geri gidiyorum.

Ona geri dönüyorum.

Şimdi gerçekten istediğim şeye dönelim.

Elimi tembelce karın kaslarının üzerinde kaydırırken yanağım göğsüne yaslanıyor. İkimiz de hâlâ terden sıırılsıklamız ve kovalamacadan dolayı hafifçe nefes nefese kalmışız.

Ve sonunda beni yakaladığında *çok* sert bir seks oldu.

Kristoff'un eli aşağı kayarak çıplak kıcımı kavırıyor ve kayıkhanenin iç duvarına yaslanırken beni kendisine doğru daha sıkı çekiyor. Suyun iç rıhtıma demirlemiş tekneyi kucaklayışını izliyoruz. Güneş kayıkhanenin açık kapısından yavaşça batıyor ve bizi turuncu bir parıltıyla yıkıyor.

Siktir, bu çok ateşliydi. Biraz acı verici -tamam *çok* acı verici- ama çok çok iyi. Ve asla kötü bir acı değildir. Daha çok tatlıyı daha tatlı yapan bir ekşi gibi. Hepsi oynadığımız boktan oyunların bir parçası.

Bu durumda, akşam yemeğinden hemen önce kaçan bendim. Onun mutfakta olduğunu biliyordum ve bu kez kayıkhaneye "ulaşma" hedefiyle ön kapıdan kaçtım - tüm bunlar ahlaksız rol yapma oyunumuzun bir parçasıydı, sanki planım tekneyi çalıp kıyıya ulaşmakmış gibi.

Ben yapmadım.

Yaklaştım ama sonra nefes nefese kalışı ve ayak sesleri beni yakaladı. Güçlü elinin elbisemi avuçladığını ve beni kabaca yere doğru çektiğini, bu sırada elbiseyi neredeyse vücudumdan tamamen söktüğünü hatırlayarak ürperdim.

Beni nasıl tutup kayıkhaneye ve şu anda karşısında oturduğumuz duvara doğru çektiğini tekrar hatırlıyorum. Yüzümü duvara çevirip bileklerimi ağır bir denizcilik ipiyle duvarın üstündeki kancaya nasıl bağladığını.

Elbisemin daha fazlasını nasıl yırttığını ve sonra külotumu kesmek için bir bıçak kullandığını. Kaçmaya çalıştığım için ne kadar kötü bir kız olduğumu söyleyerek kıcıma nasıl kırmızı bir şaplak attı. Sonra kabaca bacaklarımı ayırdı ve sikini kabzasına kadar içime gömdü.

Ve bu sadece başlangıçtı.

Kendimizi kozaladığımız bu tuhaf dünyada artık durum böyle. İkimiz de *aslında* kaçmayacağımın farkındayız. Dışarıda bir tehlike olduğunu ve "ölü" olup burada onunla kalmamın daha güvenli olduğunu biliyorum.

Bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllar mı?

Sonsuza kadar mı? Titriyorum, ama sonra ona yaklaşıyorum.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de sonsuza kadar burada kalmak aslında çok da kötü bir düşünce değil. Birincisi, hiçbir şey istemiyorum. Adada, evde, yemek ve içmek istediğim her şeyde özgürüm. Hatta artık kıyafetlerim, makyaj malzemelerim, saç ürünlerim ve eski hayatımda sahip olduğum diğer her türlü konforum bile var.

Ama o eski hayat ve onunla birlikte gelen tüm yük, politika, kontrol ve tehlike *olmadan*.

Şimdi, hayat daha özgür hissettiriyor.

Kristoff ve benim "ahlaksızlığımız" söz konusu olduğunda, bu asla *sadece* seks değildir. Bazen, kovalamaca ile gizlenir. Diğer zamanlarda, "eğitim" ile. Tartışırız, kaçarız, o kovalar. Her zaman onun kalın siki beni anlamsızca döverken onun adını haykırmamla biter. Vücudumu karanlık bir ihtiyaçla kıvrandırıyor ve bunu yaparken kulaklarıma en berbat, en pis şeyleri hırıldayarak söylüyor.

Onun kadar iyi bir avcıdan kaçmanın heyecanını seviyorum. Ama kaybetmenin daha büyük heyecanını *seviyorum*.

Elim kalçasının üzerinden kayarak parmaklarımı onunkilere doluyor. Kelimelerimi çiğniyorum, ama sonunda çıkıyorlar.

"Beni öldürmene ne engel oldu?" Kristoff

hareketsiz kalır.

"İstedğin için miydi... bilirsin işte." "Tatiana-"

"Beni kovalamak mı? Beni becermek mi?"

"Bıraktım çünkü yapamadım."

"Ama emir almıştın."

Sessiz.

"Üvey annemden."

Kristoff kıpırdamıyor ve ben de başımı çevirip onun delici, kısık mavi gözlerine bakıyorum.

"*Printsessa*-"

"Birkaç hafta önce arkadaşınla telefonda konuşurken kulak misafiri oldum..." Kaşlarımı çattım. "Ona Boris mi dedin?"

İç çekiyor, beni kendine doğru çekiyor.

"Jana'nın artık Balagula Bratva *olduğu* hakkında bir şeyler söylemiştin." Başını sallıyor, çenesi gerilmiş.

"Tatiana, bu onun-" "Ben aptal değilim."

"Bunu biliyorum."

Onaylamayarak beni korumaya çalışsa da bunun doğru olduğunu bilerek başka tarafa bakıyorum.

"Alabilir," diye acı acı tükürdüm. "Gerçekten. O hayatı hiç istemedim."

"Seni aldığım gün, bunu i s t e y i p istemediğine karar vermen için sana bir seçenek sunmadığım için zaman zaman endişeleniyorum."

Başımı sallıyorum, alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Benim için kendim yapamayacağım bir seçim yaptın."

"O gün gelmemiş olsaydım, kendi çıkış yolunu bulacaktın."

Dudağımı çiğniyorum.

"Seni tanıyorum Tatiana. İçindeki mücadeleyi ve ateşi gördüm. Bir çıkış yolu bulurdun."

Gözlerimi tekrar onunkilere dikerken alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sana ödeme yaptı mı?"

Yontulmuş, muhteşem yüzü kararıyor.

"Paraya ihtiyacım yok."

"Yani, kızları iyilik için mi öldürüyorsun? Eğlenmek için mi?"

Kristoff'un gözleri kısılıyor, başka tarafa bakmadan önce dudağı kıvrılıyor. Bunun ne kadar soğuk bir ifade olduğunu fark ederek irkildim.

"Kahretsin, özür dilerim. Öyle demek istememiştim-"

"Hayır, istemiyorum," diye gürlüyor sessizce. Kolu bana daha sıkı sarılıyor.

"Bu benim geçmişimin ve eskiden olduğum kişinin karmaşık bir parçası. Konu sana geldiğinde ve o gün..."

Başını sallıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Şekerlemeye ihtiyacım yok. Babamın ne olduğunu ve ailemin ne olduğunu biliyorum Kristoff."

"O zaman ne olduğunu *biliyorsun*."

"Peki ben neyim?"

Bana dönüp kaşlarını çatı.

"Balagula tahtı için sıradaki kişi."

Titriyorum.

"Hayır." Başım sert ve hızlı bir şekilde sallanıyor. "Hayır, bunu istemiyorum." "Peki, sen öldün."

Küçük bir tebessüm ediyorum, yüzüne bakarken dudaklarım

bükülüyor. "O zaman sen bir suikastçısın?"

Kaşlarını çatıyor.

"Öyleydim. Şimdi bir Rus işadımı için çalışıyorum - Bratva bağlantıları olan bir Oligark. Ama üvey annenin iktidarı ele geçirmeye ve seni öldürtmeye çalıştığı bu olayla hiçbir ilgisi olmayan bir organizasyon."

Titriyorum ve sonra aniden korkunç bir düşünce boynumdan kafatasımın tabanına doğru süzülüyor ve beni ürpertiyor. Yüzümdeki renk solarken Kristoff kaşlarını çatıyor.

"Ne-"

"Sen..." Boğuluyorum, korkunç bir şekilde geriliyorum. "Benim... benim babam-"

"*Hayır*," diye kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Hayır, *printsessa*. Bu benim yapmam gereken bir iş değil. Ama ben..."

Başka tarafa bakıyor. Elim onun elini sıkıca

kavırıyor. "*Lütfen*," diye fısıldıyorum.

Kristoff yavaş ve ağır bir nefes alır.

"Babanın ölümünün bir kaza olduğunu sanmıyorum."

Kelimeler bir tokat gibi çarpıyor ama aynı zamanda her zaman bildiğim bir gerçeğe bakıyor gibiyim. Her nasılsa, ifadenin şoku, ilk kez duyduğum bir şey olmasından değil, *başka birinin* de bunu düşünüyor olmasından kaynaklanıyor.

"Araba kazası olduğunu söylediler," diyorum ince bir sesle, sesim kendi bedenimin çok dışında hissediliyor.

"Duydum."

Yere bakıyorum, kalbim güm

güm atıyor. "Jana'ydı, değil

mi?"

Kristoff derin derin nefes alıyor, kocaman elinin başparmağı benim çok daha küçük elimin sırtını okşuyor.

"Jana, Mikhail Arakas adında bir adam için ve onunla birlikte çalışıyor. Hayalet Sendikası adında bir örgütü yönetiyor ve o..." yüzü kararıyor.

"Bir süredir gözünü ailenizin imparatorluğuna dikmiş durumda. Eğer tahmin edersem-"

"Aile reisinin, tek varisini öldürmek üzere kiralık katil gönderilmesinden birkaç hafta önce bir kaza geçirmesi ve ikinci karısına tüm imparatorluğun kontrolünü bırakmasının zamanlaması..." Başımı sallıyorum, ağzım küçük.

Kristoff o derin sesiyle sessizce, "Her şeyi sonuna kadar düşünüyorsun," diyor. "Sana acı verse bile."

Elimi dudaklarına götürüyor, küçük bir öpücükle arkasını okşuyor. Yine de içime güçlü ve sıcak bir şey gönderiyor, bana güç veriyor.

"Bu Hayalet Sendika ve şu Mikhail denen adam..." Kaşlarımı çattım. "Onlar Bratva mı?"

"İstiyor," diye homurdanıyor Kristoff. "Mik'in bu kadar uzun zamandır ailenizin peşinde olmasının nedeni bu. Bu yüzden Jana'nın buraya taşınmasını ve babanı tuzağa düşürmesini sağladı."

Yüzüm kızarıyor, kalbim yerinden

çıkacak gibi oluyor. "Bu doğru mu?"

"Evet."

Cevap çok hızlı geliyor. Titriyorum, gözlerim onunkilere kilitlenirken içimi saran soğuk bir korkuyla dönüp duruyorum.

"Sen-"

"Öyleydim." Çenesi gerilirken dudakları inceliyor. "O örgütün bir parçasıydım. Beni olduğum kişi olmam için onlar eğitti. Ama artık değilim ve babanın ölümüyle bir ilgim yok Tatiana."

Ona yaklaşıyorum, eğilip ağzını usulca öpüyorum. İçine gömülüyorum ve sanki geçmişimin bir parçası daha gidiyor, daha çok burada olmama izin veriyor.

Onunla birlikte. Yarattığımız bu çarpık ama mükemmel fantezi dünyasında.

Yavaşça geri çekiliyorum, yanağımı tekrar onun sert ve güçlü göğsüne

koyuyorum. "Neden beni kovalamaktan hoşlanıyorsun?"

Alçak sesle kıkırdamasının kaslarında yarattığı gümbürtüyü

hissedebiliyorum. "Neden koşmayı seviyorsun?"

Sırıtiyorum, dudaklarım dişlerimin arasında bükülüyor.

"Sanırım bana bir şeyleri hatırlıyormuşum gibi hissettirdiği için." Omuz silkiyorum. "Sana bahsettiğim şu tekne kazası? Kamptayken?"

Başını sallıyor.

"Bu olayla ilgili bir tür hafıza kaybı yaşadım. Sanki beynim kısa devre yaptı ve tekneye düşüp altında kaldığım olayları sildi, bu yüzden anılarla yeniden yaşamak zorunda kalmıyorum."

"Beyin ilginç şekillerde çalışır. Aslında travmada bu çok olur."

"Evet," diye omuz silkiyorum. "Ama benimki kampta olduğum süre boyunca ve diğer zamanlarda da silindi."

Sessizleşti. Kafamı kaldırdığımda kaşları çatılmıştı.

"Kampa gittiğini hiç hatırlamıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Kazadan önce ne kadar süredir oradaydınız?" "Beş hafta, sanırım?"

Kaşları çatıldı. Omuz silerken alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "*Evet*, oldukça berbat, değil mi?"

"Alışılmadık bir durum, bunu söyleyebilirim." Kaşları tekrar çatıldı. "Başka zamanlarda da silindiğini söylemiştin?"

Başımı salladım.

"Sanırım kovalamaca ile ilgili sevdiğim şey bu. Nedenini gerçekten bilmiyorum ama bu şekilde kaçmak ve kovalarken kaçmaya çalışmak... Sanki boğulmak üzereyken silinen çocukluğumun ve ilk gençlik yıllarımda tüm bu parçalarının gömülü iplerini çekiyor."

Bir elini kaldırıp yanağımı onun gibi bir adamdan beklenmeyecek bir nezaketle kavıyor. Sert ve soğuk bir adam. Delici, buz mavisi gözleri olan bir adam.

Bir katil.

Bir adam kaçıran.

"O anıların sana geri dönmesini diliyorum."

Sırıtiyorum. "Ben de. Belki bir gün. O..." Yüzüm kızardı. "Oynadığımız *oyunlar*... yardımcı oluyorlar."

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor.

"Biliyorsun, eğer hiç yardımcı olmazlarsa ya da artık oynamak istediğın bir oyun olmaktan çıkarlarsa-"

"Böyle bir şey olmayacak."

Gözleri, içime sıcak bir heyecan gönderen hınzır bir şeyle parlıyor. Alt dudağımı çiğniyorum.

"Eğer senden gerçekten kovalamacaları durdurmanı

isteseydım... yapar mıydın?" "*Hayır.*"

Arzu içimde birikiyor.

İsteyebileceğim en iyi cevap buydu.

"BİZ GİDİYORUZ."

Okuduğum kitaptan başımı kaldırdığımda kütüphanenin kapısından gelen sesine şaşırarak göz kırpıyorum.

Kaşlarım çatıldı.

"Ne?"

"Neredeyse üç aydır buradasın." Kaşlarını çattı. "Adadan gitmen gerek."

İrkildim, az önce söylediği şeyi anlamaya çalışıyordum. Üç ay mı? Cidden o kadar uzun süredir burada mıyım? Bunu yüksek sesle duymak çok tuhaf. Ama yine de kötü anlamda şok edici değil.

Burada olmak beni değiştirdi.

Sanki hayat sıfırlanıyor ve yeni bir anlam kazanıyor. Daha önce hiç nefes almadığım gibi nefes alabiliyorum, ailemin bana her zaman baskı yaptığı şeylerin ağırlığıyla. Göl, ada havası ve orman... ama aynı zamanda o.

Beni değiştirdi. Parmaklıkların, kuralların ve onun için planlanmış bir hayatın ardında kilitli olan içimdeki beni kırıp geçirdi.

gerçek versiyonumu özgür bıraktı. İçimde bir şeyi ateşledi. Ve belki de o şey karanlıktır. Belki sapkınca ve biraz da ahlaksızca.

Ama benim.

Utanmadan. Korkusuz. Zincirsiz.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir top."

Dudaklarımın kenarlarında bir sırtış belirirken kaşlarım

çatılıyor. "Balolara mı gidiyorsun?"

Kristoff sırtarak kapı çerçevesine yaslanıyor.

"İstediğim zaman sofistike bir adam olabilirim." "Ormanda kız

kovalamadığın zaman demek istiyorsun." Gözleri parlıyor.

"İkisini de kolayca

yapabilirim." Sifonu

çektim.

"Peki ya..." Boğazımı temizliyorum. "Yani, ben ölüyüm, unuttun

mu?" Kapının pervazını iterek tekrar dik durdu.

"Bu maskeli bir balo. Ve üç saat içinde

ayrılıyorz." Benim çenem yere düşerken o gitmek

için dönüyor.

"Bekle, *ne*?"

Bana dönüyor ve odayı iki adımda geçerken nefesimi kesiyor. Eğiliyor, çenemi avuçlarının içine alırken tenim karıncalanıyor.

sağlam bir el.

"Neredeyse üç aydır bu adadasınız. Bu yüzden bir gala balosuna gidiyoruz, böylece toplumun ne olduğunu görebilir, içinde olabilir ve hatırlayabilirsiniz. Çünkü ben endişeliyim."

Kaşlarım çatıldı.

"Ne hakkında?"

"Sakal bırakman ve burada daha fazla kalırsan lanet bir münzeviye dönüşmen hakkında."

Ağzı benimkine sertçe çarpmadan önce kıkırdıyorum, ciğerlerimdeki havayı öpüyor ve beni jöleye çeviriyor.

"Elbiselerinden birini üst kattaki yatağının üzerine serdim." Boğazını temizleyerek geri çekiliyor.

"Banyonuzda bir de saç boyama seti var." Ağzım açık kaldı.

"Bekle, *ne*?"

Yüzümü yapıyorum. Saçımı *seviyorum*. Hem de çok *severim*. Ve bir kez bile boyamak istemedim.

"Basit bir yıkama türü. Bir duş ve gitti. Ama bu etkinliğe kendim olarak davet edildim. Ve kolumda kayıp Bratva prensesinin eşkaline uyan kızıl saçlı genç bir kadınla gelmemin bazı sorulara yol açabileceğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

İnledim. "*Güzel*. Ne renk?"

"Neon yeşili."

Bakışlarım dehşetle onunkilere dönüyor, ancak onun sırttığını, açıkça benimle dalga geçtiğini görüyorum.

"Pislik."

"Sanırım buna 'sonbahar kestanesi' deniyor." Başımı sallıyorum ve o da gitmek için dönüyor.

"Üç saat, *printsessa*. Sonra da yaşayanlar arasında hayalet olmayı nasıl sevdiğini göreceğiz."

Bir TEKNE, bir araba ve ardından özel bir jet yolculuğundan sonra Kristoff beni uçaktan merdivenlerden dikkatlice indirerek bekleyen arabaya götürüyor. Hafifçe sallanıyorum, çünkü üç ay boyunca çıplak ayakla ya da spor ayakkabıyla *gezdikten* sonra topuklu ayakkabı giymek bisiklete binmeye benzemiyor.

Ama o orada, elimi tutuyor ve ben gerçekten düşmeden önce belimi sarmak için bir kolunu uzatıyor. Ve *harika* görünüyor.

Benim adadan tanıdığım Kristoff koyu renk kot pantolon ve beyaz tişört giyer. Çok yalınayak gezer. Sık sık gömleksiz. Merdivenlerden inerken bana eşlik eden adam mı?

Dior reklamından fırlamış gibi görünüyor.

Smokin ona mükemmel bir şekilde uyuyor. Saçları geriye doğru taranmış ve şık bir şekilde ayrılmış; bu da ona son derece sofistike, eski paralı bir görünüm veriyor. Kristoff haklıydı: her ikisini de kolayca yapabiliyor.

Ormanda beni avlayan vahşi ve bir gala balosunda bana eşlik eden şık giyimli, yıkıcı yakışıklı smokinli beyefendi...

Her n e r e d e y s e k , ç ü n k ü b a n a n e r e y e g i t t i ğ i m i z i s ö y l e m e d i .

"*Guten Abend, mein Herr. Frau. Uçağınız nasıldı?*"

Merdivenin dibinde, Rolls Royce marka bir şehir arabasının yanında duran adam bizi Almanca selamlarken kaşlarım çatılıyor. Kristoff'a bakıyorum.

"Almanya'da mıyız?"

"Avusturya," diye gülümsüyor adama, başını sallayarak. "Akşamki şoförümüz de uçuşunuzun nasıl geçtiğini soruyordu."

"Oh! Uh..." Dönüp adama telaşlı ve şaşkın bir gülümseme gönderiyorum. "İyi, teşekkürler?"

"*Gut, danke,*" diye başını sallıyor Kristoff.

Arkaya kayıyoruz, araba gecenin içine kayıyor ve sonra baloya gidiyoruz.

Üç ay toplumdan uzak kalmak için uzun bir süre. Ve bunun da ötesinde, ölmüş olmam gerekiyor. Tüm dünyam haline getirdiğim ada sığınağından ayrılmanın ve yeniden dünyanın içine itilmenin yarattığı endişeyi uzak tutmaya çalışıyordum. Ama uçaktan iner inmez alevlenmeye başladı. Eski Viyana'daki savaş öncesi dönemden kalma çarpıcı binanın önüne geldiğimizde ve dışarıda dolaşan insanları gördüğümde, kulaklarımda çınlayan siren sesi sağır edici bir hal alıyor.

Ama sonra Kristoff, üzerimdeki aynı renklerdeki göz alıcı elbiseye uyan payetli siyah ve kırmızı maskeyi yüzüme geçiriyor. Sonra

Arabadan inmeme yardım ediyor ve koluyla belimi sararken sert bir elini kalçamın üzerinde gezdiriyor.

Kafamın içinde çalan siren sesi kesildi.

"Bu gece," diye kulağıma doğru homurdanıyor ve artık kestane rengine dönmüş saçlarımdan bir tutamı -ki aslında nefret etmiyorum- kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sen Tatiana Fairist değilsin."

"O zaman ben kimim?"

Kaşlarını kaldırırken gözleri maskesinin ardında parlıyor.

"Kim olmak isterdin?"

Düşünerek sırtıyorum.

"Sophie Neveu," diye cevap

veriyorum sonunda. Kristoff

kıkırdıyor ve ben kızarıyorum.

"Çok mu belli oluyor?"

"Hiç okumadım bile ama *Da Vinci Şifresi*'ndeki kadın başrolün o olduğunu biliyorum."

İç çekiyorum. "Tamam, tamam,

peki ya..." "Serena Kingsly."

Homurdanıyorum ama daha bitirmedi.

"*Leydi* Serena Kingsly, Derbyshire Kingsly'lerden."

Bir kahkaha attım.

"Bu kulağa çok saçma geliyor."

"Çok kötü, bu gece senin adın bu."

Tam itiraz edecektim ki koyu renk takım elbiseli, elinde tablet olan gülümseyen bir adam yanımıza yaklaştı.

"İyi akşamlar, bayım. İsminiz?" "Evet,

Zima'nın altında."

Elinde tablet olan adam gülümser.

"Ah, evet, elbette, Herr Zima. Peki ya bu akşamki sevgili eşiniz?" "Leydi

Serena Kingsly, Derbyshire Kingsly'lerden."

Sıcaktan yüzüm kızarıırken inliyorum. Ama bizi karşılayan adam tabletinde bir şeye dokunup başını sallarken sadece gülümsüyor.

"*Danke*. İyi akşamlar."

Ön kapılar açılıp içeri girdiğimizde Kristoff'un kolu heyecan verici bir sahiplenmeyle tekrar belimi sarıyor.

Şimdi sadece üç ay önce değil de bir ömür gibi gelen "eski hayatımda" bunlardan yüzlercesine gittim. Göz kamaştırıcı, paralı insanlarla dolu büyük, gösterişli, cömert galalar. Annem beni götürürdü, çünkü babam insan içine pek çıkmazdı. Ama annem ve ben giderdik, tabii ki ağır bir eskortla. Birlikte dans ederdik ve aslında ikimizin de orada olmak istemediği açık olsa da, bizden "beklenen" bu olsa da, eğlenmeye kararlıydık.

Yine de buna adım atmak farklı hissettiriyor.

Birincisi, çünkü burada bir amaç yok. En azından benim bir rol oynamam gerekmiyor. Annem ve benim gülümseyip poz vermemiz gereken ya da ailemin kimliğinden dolayı ayaklarımızı öpmek için yere kapanan hükümet yetkilileri yok.

Sadece gösterişli bir parti ve maske bile takabiliyorum. Ayrıca, koluna girdiğim adam buraya gelmekten duyduğum endişenin her bir damlasını benden uzaklaştırıyor gibi görünüyor.

Bu farklı hissettiriyor, çünkü "eğlenmeye kararlı" olma ihtiyacı hissetmiyorum.

Eminim ki burada onunla olmak bile bunu yapacağım anlamına geliyor.

Bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle vals yaparak yanımızdan geçiyor ve Kristoff her birimiz için birer tane alıyor.

"Bu gala tam olarak ne için?"

"Çatışma Çocukları Mülteci Vakfı." "Vay canına,

kulağa inanılmaz geliyor-"

"Bu tamamen çeşitli suç örgütleri ve hükümet partileri arasında para taşımak için yapılan bir paravan operasyon."

Ona döndüğümde yüzümü

buruşturuyorum. "Bu çok iç

karartıcı."

Omuz silkerek kıkırdıyor.

"Neyse o. Maskeler bu yüzden ve bu gece artık kızıl saçlı olmamanızın nedeni de bu."

Titriyorum.

"Çünkü bu iş kolundaki insanlar beni tanıyabilir."

Kafamın içindeki sirenin yeniden inlemeye başladığını hissedebiliyorum. Solgunlaşmaya başladığımda soğuk bir his beni iliklerime kadar sıkıyor. Ama sonra bir anda, sert bir el

Beni kendine yaklaştırıp kulağıma eğilirken tanıdık bir koku beni içine çekiyor.

"Böyle bir şey olmayacak."

Gerginlik tekrar içimden taşıyor. Yutkunuyorum, kükreyen sesin kafamın içinde bir kez daha dağıldığını hissediyorum. Hızla bir yudum şampanya alıyorum.

"Öte yandan ben," diye homurdanıyor, yüzü ekşiyor. "Acıma ortak olmak isterseniz, gidip birilerini memnun etmem gerekiyor."

Sırıtiyorum. "Şampanya gelmeye devam etsin, ben de seninim." "Ama, *printsessa...*"

Eli kalçamı sert ve sahiplenici bir şekilde kavrarken, ağzı kulağıma kışkırtıcı bir şekilde okşarken ürperiyorum.

"*Sen zaten benimsin.*"

Dişleri kulağımanın yumuşak lobunu ısıırıyor, omurgamdan aşağı bir sıcaklık titremesiyle yüksek sesle nefes almamı sağlayacak kadar. Dönüp bizi lüks balo salonuna doğru yönlendirmeye başlarken kolu belimde sarılı kalıyor.

"Kristoff?"

Kristoff anında geriliyor ve yüzüne baktığımda, arkamızdaki adamın derin sesi karşısında çenesini nasıl sıktığını görebiliyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor nefesinin altından. Ama sonra doğruldu ve bize dönerken gülümsedi.

Uzun boylu, yakışıklı, koyu renk saçlı, şakaklarına gümüş rengi vuran, maskesinin ardında masmavi gözleri olan bir adamla yüz yüze geldiğimizde gözlerimi kırıştırıyorum. Adamın kolu, çilek sarısı saçları ve maskeli olmasına rağmen yeşil gözlerindeki tanıdıklıkla göz kamaştıran genç bir kadının beline dolanmış.

"Bay Volkov."

Kristoff diğerk adamın elini sıkmak için elini uzatırken ben buza dönüyorum.

Volkov, *Yuri* Volkov gibi, Volkov Bratva imparatorluğunun başı. Ailemi ve büyükbabamı *kesinlikle* tanıyan ve benim kim olduğumu *kesinlikle* bilen bir adam, çünkü yıllar önce ben çocukken evimize akşam yemeğine gelmişti.

"Seni görmek güzel, Zima," diye gürlüyor Yuri derin, aksanlı bir baritonla. "Boris'in katılacağından haberim yoktu."

"O değil."

"Ahh," diye sırtıyor yaşlı adam gözlerini devirerek. "Şanslısın, çünkü bu şeyler çok eğlenceli," diye alaycı bir tonda konuştuktan sonra gülümseyerek kolundaki kadına döndü.

"Karım River'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Bu neredeyse gülünç bir retorik soru. Yuri Volkov'un eşi River Finn, dünyanın en çarpıcı ve tanınmış modellerinden biriydi ve hala da öyle.

Ama Kristoff onun elini tutarken kayıtsızca gülümsüyor. "Elbette. Seni tekrar görmek güzel, River."

Yuri'nin derin mavi gözleri bana dönüyor ve bir tanıma titreşimiyle kaşlarını çatığında geriliyorum. Ya da belki de bunu sadece uyduruyorum çünkü aniden birazcık korkmaya başladım.

"Ve senin randevun..."

Toparlan.

"Serena," diye geveliyorum. Nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum ve korkunun içimden eriyip gitmesine izin veriyorum. "Serena Kingsly."

Yuri elimi sıkıca tutuyor, gözleri merakla gözlerime dalarken yavaşça sallıyor.

"Anlıyorum," diyor sonunda küçük bir gülümsemeyle. "Elbette. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Kingsly."

"River, merhaba," diyor karısı kolayca, elimi tutarken sırtarak. Güzelliğiyle dünyaca ünlü bir kadın. Ama aynı zamanda son derece gerçekçi ve gerçekten iyi, egosuz bir insan olduğu da söyleniyor. Ve onunla tanıştığımdan beri geçen on saniye içinde bu söylentilerin doğru olduğuna emin oldum.

"Hey, Serena."

"Elbisene bayıldım bu arada," diyor içtenlikle, gözleri kırmızı-siyah elbisemin üzerinde geziniyor.

"Oh, teşekkürler!"

Kristoff boğazını temizler. "İşler nasıl, Yuri?"

Yaşlı adam omuz silkiyor. "Oh, iyi. Bugünlerde işler istikrarlı ve az dramatik, bu da her zaman bir artıdır. Boris bugünlerde nasıl?"

Kristoff çok diplomatik bir tonda, "O hâlâ... Boris," diyor. Yuri kıkırdar.

"Bir gün gelip benimle çalışma teklifimi kabul edeceksin."

Kristoff sırtıyor ama başını sallıyor. "Olduğum yerde iyiyim, ama her zamanki gibi teşekkür ederim."

"Eh, Misha'yı terk etmeyeceğini biliyorum."

Kristoff bana döndüğünde kaşlarımı kaldırıyorum. "Patronumun oğlu," diye açıklıyor.

Yuri, "Kim bu adamdan en sevdiği amcası ya da ağabeyiymiş gibi bahsediyor?" diye ekliyor.

"Misha'dan bahsetmişken..."

Kristoff'un eli tembel tembel belimde dolaşıyor, Yuri'ye dönerken hafif ipeğin arasından tenimi okşuyor.

"Oxford Hills Akademisi'ndeki çocuklar için kurduğunuz evin oldukça etkileyici olduğunu duydum."

River gözlerini deviriyor.

"Bu çok *saçma*. Zaten orada Bratva varisleri olarak kendini beğenmiş eski paralı tipler arasında öne çıkacaklar. Siz de gidip onları kampüsteki o gösterişli malikanede baş tacı ettiniz."

Yuri sırtıyor, omuz silkiyor.

"Nasıl olsa göze çarpacaklardı. Bari kampüsteki en büyük, en havalı konutla öne çıkmalarını sağlayalım."

Kristoff kıkırdar. "Tamam, aslında haklısın." River

iç çekerek bana dönüyor ve gözlerini tekrar deviriyor.

"Yemin ederim, onlar gibi erkeklerle her şey bir sik ölçme yarışması."

Yuri kemerine uzanırken dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Madem ısrar ediyorsun, canım
-"

"*Ushu dur!*" Kız kıkırdıyor, adam onu kendine çekip usulca öpmeden önce

eline vuruyor.

Yuri karısından uzaklaştığında, "Etrafı dolaşmalıyız," diye homurdanıyor.

"Aynen, aslında. Yine de ikinizi de görmek güzeldi."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum... *Serena*," diye ekliyor Yuri bana uzun uzun bakarak.

"Bu gece Viyana'da mı kalıyorsunuz?" River gülümseyerek bana döndü. "Bu uyuklama festivalinden sonra hep birlikte bir şeyler içmeye gidebiliriz."

"Oh, ben..."

"Ne yazık ki, balkabağına dönüşmeden önce bunu İngiltere'ye geri götürmem gerekiyor."

River bana gülümsüyor. "Peki, bir gün, o zaman?" "Bunu çok isterim."

Yuri ve Kristoff el sıkışırken bana hızlıca sarılıyor. Sonra onlar kalabalığa karıştı, biz de öyle.

"Balkabağına dönüşmeden önce, hmm?"

"Cam terliklerini düşürmeni istemem."

Eli tekrar sırtımın alt kısmına geldiğinde sırtıyorum. Gala boyunca dolanıyoruz, ara sıra birinin elini sıkması ya da tekrar yola koyulmadan önce bir süre konuşması için duruyoruz. Ta ki aniden bir figür önümüze geçene kadar.

"Sen olduğunu *biliyordum*, Kris."

Sesi mükemmel, zarif dudaklarından ipek gibi mırıldanıyor. Uzun boylu, ince yapılı, çok sarışın, benim yaşlarımda ve maskesi takılıyken bile kesinlikle büyüleyici bir güzelliğe sahip.

Ve yatak odasındaki gözlerini yanımdaki adama diktiğinde, içimden bir şey *öfkelen*di.

Kristoff hafifçe kaşlarını çatıyor, eli sıkıca sırtımın alt kısmında.

"Anastasia," diye ince ince homurdanıyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Ahh, geçen sefer beni küçümsediğin konusunda ne öğrenmiştik?"

Sesi çok flörtöz. Ona bakıyor ve gözlerini korkunç derecede samimi bir şekilde ona diyor. Ve bu beni kıskançlık ve öfkeyle kaynatıyor.

Kristoff boğazını temizler.

"Anastasia Javanović, bu Serena Kingsly-"

"*Büyü*lendim," diye çabucak kestirip atıyor ve beni tamamen görmezden gelmeden önce bana dünyanın en hızlı, en ısırgan bakışını atıyor.

"Kris, çok uzun zaman oldu."

"Pekala, aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim."

Hafifçe gülüyor.

"Tanrım, tam bir pisliksin."

İçimde saf, zehirli bir öfke hissediyorum. Ona vurmak istiyorum. Bir şeyleri kırmak istiyorum. Onun gibi bir şeyi.

"Kris, gerçekten uzun zaman oldu. Daha önce teklifime hiç cevap vermediğini biliyorsun."

Kırılma noktasındayım. Daha önce hiç bu seviyedeki saf yeşil kıskançlığa yakın bir şey hissetmemiştim. Ama o noktadayım. Ve bu kaltakla tüm nezaketi bir kenara bırakmanın eşiğindeyim.

"Bunun size cevabımı vereceğinden oldukça eminim. Şimdi bize izin verirsiniz, biz-"

"Dinle, yarın akşam Paris'teki evimde küçük bir buluşma düzenliyorum. Sen de gelmelisin."

"Üzgünüm, gelemeyeceğiz."

Kelimeler dudaklarımdan buzdan bıçaklar gibi kayıyor. Anastasia kaşlarını çatıyor ve dönüp bana ince bir gülümsemeyle bakıyor.

"Özür dilerim *tatlım* ama aslında seni davet etmiyordum."

Kaşlarım abartılı bir şekilde çatıldı. "Oh, şey, *bu* garip..." "*Serena*," diye sessizce homurdanıyor Kristoff, eli sırtımda sertleşiyor. "Garip olan tam olarak ne?"

Ona gülümsedim. "Davetli olması çok garip." Kaşlarını çattı. "Emin değilim-"

"Sadece amcıklara özel bir parti gibi görünüyordu."

Anastasia yarı eğlence, yarı soğuk bir öfkeyle bana bakıyor.

"Kris, buradaki randevundan hoşlandığımdan emin değilim."

"Sorun değil, senden hoşlanmadığıma eminim," diye tatlı tatlı gülümsüyorum, sonra birden Kristoff kolumdan tutup beni uzaklaştırıyor.

"Babana selamlarımı ilet, Anastasia."

Beni huysuz bir çocuk gibi çekip balo salonunda sürükleyerek yan koridora açılan kemerli bir kapıya getirdiğinde gülümsemem öfkeye dönüşüyor.

"Bırakın beni!"

"Bu da neydi böyle?" Bizi döndürüp beni duvara yapıştırarak üzerime çullandı.

Ona ters ters

baktım.

"*Hiçbir şey.*"

Gözleri

dönüyor.

"Tatiana-"

"*Oh! Kristoff! Beni asla hafife almamalısın. Oh Kristoff, çok seksisin.*"

Gözleri benimkileri

soğukkanlılıkla tutuyor.

"Bitirdin mi?"

"Siktir git."

Sırıttıyor ve öfke daha sert bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Üzgünüm, senin tipinden ne kadar uzakta olduğumu fark etmemiştim."

"Ben... benim *tipim* mi?"

"Sarışın mı?" Şak diye söyledim. "Uzun boylu, güzel, amcık gibi." Başını sallıyor, gözleri kısılıyor.

"Tatiana, Anastasia ve ben-"

"*Umurumda* değil Kristoff," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, başka tarafa bakarak. Birkaç saniye sessiz kalıyor, hâlâ bedeniyle beni duvara yapıştırıyor. "Kıskanıyor musun, *printsessa*?"

Ağzımı öfkeyle kapatıyorum.

"Tatiana, ikimiz de yetişkiniz-"

"Öyle mi? O zaman git Anastasia'yla biraz yetişkin zamanı geçir-"

"Dediğim gibi, ikimiz de yetişkiniz. *Eminim* geçmişinde erkek arkadaşların vardır-" "Evet, bunu düşünmeye devam et."

Kolunu itiyorum, dönüyorum ve galadan uzaklaşmak için koridora doğru fırlıyorum.

Şimdiye kadar, ondan kaçtığımda neler olacağını çok iyi bildiğimi düşünürdünüz. Beni kovalayan ayak seslerini duyduğumda şaşırmayacağımı düşünürsünüz. Ama duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Daha hızlı fırlıyorum, başka bir koridordan aşağı dönüyorum ve ayakkabılarımda topuklarının izin verdiği kadar hızlı koşuyorum. Bu hiç de hızlı değil, çünkü bir saniye içinde eli koluma kenetlendiğinde çığlık atıyorum.

Beni kendine doğru çekip döndürdükten sonra karanlık, boş koridorun koridoruna geri çarparken nefes nefese kalıyorum. Meydan okurcasına ona bakıyorum, bana doğru daralan gözlerindeki o sert, delici bakışı görüyorum.

"Geçmişinden erkekler var mı?" diye homurdanıyor sessizce, yoğun bir şekilde. Başka tarafa bakıyorum.

"*Cevap ver bana.*"

Dudaklarım birbirine yapıştı. "Tatiana-"

"*Hayır, tamam mı?!*" Şak diye söyledim. "Hayır, yok. Daha önce hiç olmadı-" Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor ve ondan uzaklaşıyorum.

Kıpırdamıyor, üst kollarımdaki tutuşu hafifçe sıkılaşıyor. Arkama dönüp baktığımda, gözleri benimkileri yakarken yüzünde perili bir ifade var.

"İlk seferinde," diye sessizce homurdanıyor. "Seni kovaladığım zaman. Kavga ettiğimizde ve seni yere yatırıp ilk kez becerdiğimde..."

Aşağı bakarken yüzüm yanıyor.

"Bakire miydin lan sen?"

Ellerini silkeleyip onu kenara itiyorum ve galaya geri dönmek için koridorda fırıl fırıl dönüyorum.

"Tatiana."

Koridorun köşesinde durakladım, titriyordum. Yarı yoldan geri dönüyorum, ağzım onunkine kilitleniyor.

"Evet."

Dönüyorum, köşeden kaçıyorum ve galaya doğru koşuyorum.

Ve ilk defa, ben koşarken o beni kovalamıyor.

BİR BAKİRE. Onu yere yatırıp pantolonunu indirdiğimde ve elimle boğazını sıkıp sertçe siktiğimde *bakireydi*.

Az önce köşesinde kaybolduğu karanlık koridora bakıyorum. Nabzım kulaklarımda uğulduyor, çenem gıcırıyor.

Sikiyim.

Bilseydim...

Sessizce

homurdanırdı

m.

Bu düşünceyi "Onu sikmezdim" diye bitirmek yalan olur. Ama bunun onun ilk seferi olduğunu bilseydim, o şekilde yapmayabilirdim.

Kabaca.

Acıması

zca.

Sikimin her santimini tatlı küçük amının derinliklerine sokarken onu boğuyordum.

Onunla ilk kez birlikte olduğumda bakire olup olmaması umurumda değil.

Tüm "ilk sefer" kavramı ya da herhangi bir kutsallık

hiçbir zaman eğlenmediğim bir şey olmadı.

Benim eğitimimle değil. Sendika'da bize seksin bir sevgi ifadesi değil de bir araç ya da silah olduğu aşılarmışken olmaz.

Mikhail beni yaşımdın iki katı bir kadınla bir odaya kilitlediğinde ve bana "yara bandını çıkarmamı" söylediğinde on dört yaşımdaydım.

Onu hatırlamıyorum. Neye benzediğini, nasıl olduğunu ya da ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Çünkü tek hatırladığım bunu istemediğim.

Gerçekten ama gerçekten istemiyordum.

Bir dahaki sefere de istemedim. Ya da ondan sonrakini. Mikhail'in çılgın "şartlandırmasının" bir parçası olarak eğitim sınıfımın geri kalanı bakarken bunu yapmaya zorlandığımda da istemedim.

Yirmi kişinin sizi en mahrem anınızda izlemesi gibi bir şartlanma. Kafanıza silah dayamış biriyle sevişmeye çalışmak gibi bir şartlanma. Ya da su tahtası üzerindeyken.

Mikhail'in programda başarısız olanlar için başka planları olduğu açık bir sırdır. Mik'in acımasızlığına dayanamayan ama baştan çıkarıcı ve baştan çıkarıcı olmak üzere eğitilmiş genç, güzel, müstakbel suikastçılar, casuslar ve sabotajcılar. Daha iyi bir kelime bulamadıkları için seks robotu olmaya şartlanmış olanlar?

Başka amaçlar için sessizce gönderildiler. Boris Tsavakov ve onun gibiler gibi zengin, insanlık dışı pisliklerin oyuncağı olmak için hiç düşünmemeye çalıştığım karanlık yerlere gittiler.

Yoksa programda kalırdınız. İstemediğiniz bir yakınlık söz konusu olduğunda kendi kafanızdan çıkmayı öğrendiniz, tıpkı acımasız bir fiziksel kondisyon koşusunda ya da boğulmayı simüle eden egzersizlerde kapandığınız gibi.

Yani, hayır. Benim gerçekliğimde seksin hiçbir kutsallığı yoktur. Ve bekareti bir meta ya da bir kaide üzerine yerleştirilecek bir şey olarak görmüyorum.

Nabzım uğuldarken gözlerim kapanıyor.

Ve yine de... neden şimdi sahip *olduğum* bilgi, onun ilk ben *olduğum*, kanımı ateşe çeviriyor. Neden sadece ve sadece benim ona böyle dokunduğumu, onun tadına baktığımı ve onun altımda kıvranıp inlediğini, her şeyimi aldığını ve daha fazlası için yalvardığını bilmek sikimi taş a çeviriyor?

Ve neden hala burada duruyorsun?

Homurdanıyorum, kendime geliyorum ve aniden onun peşinden koridora fırlıyorum. Köşeyi dönüyorum, gölgelerin arasından çıkıp kalabalık galaya doğru ilerliyorum. Eğitimli gözlerim önce çıkışları tarıyor. Benden birkaç dakika öndeydi. Şimdiye kadar binayı terk etmiş olabilirdi.

Ama balo salonunu bir kez daha taradığımda, gözlerim kırmızı ve siyahın parıltısına takıldığında çenem gıcırıyor. Gözlerimin ve ellerimin her yerden tanıyabileceği bir boynun pürüzsüz kıvrımında duruyorlar ve bakışlarım daralıyor.

Barın yanında. Ve yalnız değil.

Tatiana'nın gülüşünü, ona yakın duran iki iyi giyimli, sarkıntılık eden genç adamdan birinin az önce söylediği bir şeye kıkırdamak için başını geriye atışını gördüğümde içimde erimiş lavlar kabarıyor.

Lanet olsun. İşte bu.

Kalabalığı bir köpekbalığının açık suda ilerlemesi gibi yarıyorum, aniden onun yanına gelene kadar kimi yoldan ittiğime aldırmadan.

Kahkahası anında kesiliyor ve bana dönerken yüzü soluyor. "Benimle gel."

Tatiana dudaklarını

büzüyor. "*Şimdi*."

"Şimdi bekle, dostum."

Bakışlarımı yavaşça ondan sohbet ettiği iki puşta doğru çekerken gözlerim kısılıyor. Biri gözlerinde dehşet ve tanıma duygusuyla bana bakıyor, yavaşça geri çekilirken yüzü soluyor. Arkadaşı onun hayatta kalma içgüdüsünü paylaşmıyor gibi görünüyor.

Tatiana'ya dönüyorum ve koluna

giriyorum. "Hadi gidelim-"

"Bekle dedim."

Çenem gıcırıyor ve göğsümden alçak bir gümbürtü yükseliyor. Yavaşça ikisinden daha aptal olana dönüyorum.

"Bence çekip gitmelisin."

Homurdanıyor.

"Siktir git, dostum. Sen içeri dalmadan önce Serena'yla güzel bir sohbet ediyorduk-"

Dehşete kapılmış görünen arkadaş eğiliyor ve geri zekalının kulağına ismimin fısıldandığını duyuyorum. Yüzü soluyor ve gözleri dehşet içinde açılıyor.

"Oh *lanet*-"

"Çekil. Ve bir daha asla onunla konuştuğunu, yanına yaklaştığını ya da o na baktığını görmeyeyim. Kulağa nasıl geliyor?"

Otuz beş yaşındayım. Bir hayat yaşadım ve daha önce birkaç geçici, hiç ciddi olmayan ilişkim oldu. Ama daha önce hiç sahiplenme duygusu hissetmemiştim.

Bunun gibi. Hiçbir kadınla, asla.

Ama Tatiana söz konusu olduğunda, onu bu ikisiyle konuşurken görmek bile içimde şiddetli bir öfkeye neden oluyor. Canavarımı kafese çarpıyor, bu smokinden, görgü kurallarından ve nezaketten kurtulmayı çok istiyorum.

Onu tamamen kendime saklamak için çırılçıplak soyunmak ve karanlıkta körü körüne peşinden gitmek istiyorum.

Bana bakan iki genç adam hızla başlarını sallıyorlar.

"Kulağa hoş geliyor efendim," diye geveliyor ikisinden biraz daha hızlı olanı. "En içten özürlerimizi sunarız. Sizinle birlikte olduğunu bilmiyorduk."

"*Git.*"

Kalabalığın arasından kaçarken neredeyse takılıp düşüyorlardı. Tatiana homurdanıyor.

"Ne tür bir maço saçmalığı-"

Ben dönerken nefesi kesiliyor, onu kabaca ve sahiplenici bir şekilde kalçasından tutup kendime doğru çekiyorum.

"Birkaç şeyi kesinlikle açıklığa kavuşturalım," diye tıslıyorum karanlık bir şekilde. "Anastasia Javanović ve ben bir çift *değiliz* ve *hiçbir zaman* da olmadık ya da düşündüğünüz şekilde bir yakınlığımız olmadı. Babası Branko Javanović, bir gün ona miras kalacak olan Javanović Bratva'nın başı. Onu bu şekilde tanıyorum ve bu konuda birlikte çalıştık."

Tatiana dudaklarını çiğneyerek

yutkunuyor. "Anlaşıldı mı?"

Çabucak başını sallıyor.

"Harika. Ve ikinci kısıml..."

Elim sıkılaştıkça inliyor, diğeri çenesini kavramak için yukarı çıkıyor. Yüzünü kendime doğru eğiyorum, içimdeki canavar parmaklıklarda kükrerken, adım haykırana kadar onu sikebilmek için elbisesini tam burada yırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"İkinci kısım ise, sen *benimsin*."

Titriyor ama gözleri o meydan okuyan ateşle parlıyor.

"Bana *sahip* değilsin-"

Ben dönerken nefesi kesiliyor, bileğini kavıyor ve onu kabaca peşimden sürüklüyorum. Ben balo salonunun bu tarafındaki kemerli başka bir kapıya doğru fırlarken kalabalık etrafımızda dağılıyor. Kapıdan geçip başka bir karanlık koridora giriyoruz ve ben durup dönerek onu duvara çarpmadan önce başka bir karanlık köşeyi dönüyoruz.

"Seni kendi oyuncağım olarak lanet olası özel bir adaya kilitledim," diye törpülüyorum, ağzından birkaç santim uzakta ve bana karşı titremesinin tadını çıkarıyorum. "Hem *de* çok."

Ve sonra, bir kurşun gibi, beni vurdu. Benden önce "dokunulmamış" olması değil onu daha çok istememe neden olan. İlk ben olduğum için değil.

Ben onun sonuncusu olacağım.

Elim çenesini kavıyor, kendi ağzımı ağzına bastırmadan hemen önce o baştan çıkarıcı ağzını kaldırıyor. Onu vahşice öpüyorum; cezalandırırcasına. Sanki bana aitmiş gibi öpüyorum onu ve benim olanı, onun hassas dudaklarında morluklarla damgalamam gerekiyor.

İçimde eriyor, dilim ağzına girerken hevesle inliyor. Ağzını ele geçirirken onu arkasındaki duvara sabitliyorum. Benim

kan kulaklarımda kükrüyor. Ona sahip olma ve tamamen benim olduğunu ona hatırlatma ihtiyacı neredeyse ezici.

Bu sahiplenme duygusu bana yabancı bir duygu - onun sadece ve sadece bana ait olduğunu anladığından emin olma ihtiyacı. Tıpkı benim tamamen ona ait olduğumu bilmesini sağlama ihtiyacı gibi.

Ama hoşuma gitti. Hem de çok.

Elim kalçasından uyluğuna doğru kayarken dudaklarına doğru inliyorum. Elbisesini bir avuç tutuyorum ve ben cesurca elbisesini kalçasına kadar çekerken o sarsılıyor, keskin bir şekilde ağzıma nefes veriyor.

"Bekle," diye mırıldanıyor ve öpücüğümünden uzaklaşıyor. "Sen ne-"

Elim külotunun üzerinden geçip üst kısmından içeri giriyor ve sonra bacaklarının arasından aşağı kayıyor. Parmağım kaygan küçük amının derinliklerine batıyor.

"*Kristoff!*" Nefesi kesiliyor. "Nesin sen-! İnsanlar-!"

Tam bir parmağımı daha yarığına sokarken, çenesindeki elim aniden yukarı kalkıp ağzını kabaca kapatıyor. Ve gözleri *kocaman* oldu.

Vücudu tekrar benimkine doğru kabarıyor ve avuçlarımdan arasında zevkle inlediğini hissediyorum. Parmaklarım derinlere kıvrılıyor, başparmağım zonklayan klitorisinin üzerinde yavaş, basınçlı daireler çiziyor. Tatiana bana sıkıca yapışıyor, vücudu titrerken gözleri kocaman oluyor.

"Sen *benimsin, printsessa,*" diye törpüledim, ağzımı kulağına götürdüm ve lobunu ısırdım. "Seni ben buldum. Seni aldım. Ve artık sadece ve sadece bana aitsin. Ve bu konuda bana karşı çıkmaya çalışma, çünkü bunun seni daha önce hiç olmadığı kadar ıslattığını çok iyi biliyorum. Benim esirim olmaktan *hoşlandığını* biliyorum. Oyuncağım. Benim *oyuncağım.*"

Elime karşı vahşı, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor, elime doğru sarkarken gözleri zevkle geri dönüyor.

Parmaklarımı amından çekiyorum ama sadece külotunu tutup yana doğru çekebilmek için. Gözleri daha da açılıyor ve kemerimi çekip pantolonumun fermuarını indirdiğimde nefesi kesiliyor. Ağır, kaya gibi sert horozumu dışarı çekiyorum ve başını iç uyluğunun üzerinde sürüklüyorum.

Burada neler olduğunu aniden anlamış gibi görünüyor. Çırpınıyor, eli benimkini ağzından ve kızarmış yanaklarından uzaklaştırmak için geliyor.

"*Kristoff!* İnsanlar duyabilir-"

Elim tekrar ağzını kapattığında inliyor ve benimki tekrar kulağını buluyor.

"*O zaman sessiz olsan iyi edersin.*"

Dizim kalçalarını ayırıyor. Şişmiş başım kaygan dudaklarının arasına batıyor. Kalçasını kavriyorum ve tek bir hamleyle zonklayan sert sikimin her santimini içine gömüyorum.

Tatiana elime doğru *çığlık atıyor*.

Homurdanıyorum, sikimi yavaşça dışarı çekerken kalçalarım esniyor, bana ağgözlülükle yapışan ipeksi ıslaklığının her bir milimetresinin tadını çıkarıyorum. Parlayan horoz kafam klitorisini ovmak için dışarı kayıyor, ben ona sertçe geri batmadan önce onu ciyaklatıyor.

Derin.

Acımasızca.

Onu sikerken kalçasını sıkıca kavriyorum, her güçlü itişte onu sırtından duvara sabitliyorum. Avuçlarımın altında haykırıyor ve dişlerinin elimin topuğuna doğru ısırıldığını hissettiğimde inliyorum.

Ama itmeye devam ediyorum, acımadan içine girmeye devam ediyorum. Elime doğru daha yüksek sesle inliyor ve ciyaklıyor, yapışkan kaygan uyarılmasının taşaklarından aşağı damladığını hissettiğimde bana karşı titriyor ve titriyor.

"*Sessiz olsan iyi olur*," diye kulağına hırladım. "Yoksa bu köşeden biri gelip seni pis bir sürtük gibi becerilirken görür. Etrafta dolaşıp kötü şakalar yapan bu süslü insanlar varken benim sikim için yalvarırsın."

Gözleri geri dönerken şişiyor, nefesi elime geliyor. Parmakları ateşli bir enerjiyle gömleğimi kavırıyor, beni daha yakına çekiyor, daha derine inmemi istiyor.

"Açgözlü küçük bir kız gibi sikimi sağdığını, döllerimin o küçük amcığını doldurup kalçalarından aşağı damlamasına ne kadar hevesli olduğunu görseler ne kadar rezil olurlardı bir düşün."

Tatiana titremeye başlıyor, bacakları titremeye başlarken amcığı şaftımda aşağı yukarı dalgalanıyor. İnlemeleri ahlaksızca ve vahşice büyüyor, ağzını kapatan elime karşı yüksek sesle. Kaslarım esniyor, ona vurdukça içimdeki ateş bir cehenneme dönüşüyor. Dişlerim boynunu buluyor, oradaki hassas deriyi tırmıklıyor ve ısırarak izler bırakıyor.

Tıpkı içine boşalırken yaptığım gibi teninde izler bırakacağım.

Vücudu geriliyor ve kenetleniyor. Ve aniden, kabzasına kadar sertçe girip boynunun köprücük kemiğine kıvrıldığı noktayı sertçe ısırduğımda, benim için patlıyor.

Tatiana elime doğru çığlık atıyor, kıvranıyor ve bana karşı titriyor. Sıkışıyor ve sonra gevşiyor, vücudu etrafımda eriyor, ta ki ben kendimi tutamayana kadar.

Ona karşı asla kendimi tutmayacağım.

Derinlere dalarken homurdanıyorum, taşaklarım dölleri onun içine boşaltırken ağzımı aç bir şekilde boynuna gömüyorum.

Elim ağzından kayıyor. Ama o daha nefes bile alamadan dudaklarım onunkilere yapışıyor. Elleri göğsümü itiyor, ben onu içime çekerken kolları boynumu çevreliyor.

"*Hadi eve gidelim,*" diye sessizce homurdandım.

"Evime" değil. "Adaya" değil. Sadece

eve.

Çünkü ne kadar dengesiz olursa olsun, evim, sığınağım ve adam ilk kez gerçekten tekmiş gibi hissediyor.

Bir ev.

Onunla
birlikte.

OLDUĞUNDA, çoğu insan ticari bir uçuşun sıkışık tuvaletinde mil yüksekliğindeki kulübe katılır.

Baltık Denizi'nin kırk bir bin fit yukarısında, tik ağacından bir konferans masasının üzerine eğilmiş, Kristoff'un yumruğu saçlarıma dolanmış bir üye oldum.

Oyun oynama şeklimizde hayvani bir vahşet var. Parmaklarının boynumda gezinmesi. Dolambaçlı ya da dengesiz görünmesi gerektiğini bildiğim yöntemleri kullanarak beni hem ikna ediyor hem de benden zevk talep ediyor gibi görünüyor. Seksin aramızda sert, tam bir mücadele sporu olması - benim teslimiyetime karşı onun baskınlığı.

Her zaman içinde yaşadığını bildiğim karanlık, sinsî şeytanının korkunç ve aynı zamanda karanlık bir şekilde bağımlılık yapıcı bir şekilde yüzeye kükrüyor gibi görünmesi.

Ve yine de sonrasında, şimdi olduğu gibi, sanki baskı azalıyor. Kükreyen, sinsî sinsî dolaşan, kana susamış canavar kafesin parmaklıklarına çarpıp gölgeye çekiliyor. Oradadır, her zaman oradadır. Ama doyduktan sonra, arka planda kalmaya devam eder. Ve işte o zaman bir tür sahiplenici şefkat onun yerini alır.

Göğsüne kıvrılıyorum, kucağında çıplak oturuyorum, jet partiden Finlandiya'ya geri dönerken battaniyeyle örtülüyorum.

Finlandiya. Son üç aydır orada yaşıyorum, yeni öğrendim.

Ben onun kokusunu içime çekip boynunun derisine doğru nefes verirken parmakları omzumda ve ensemdede küçük, narin izler bırakıyor.

"Neden o gün yapmadın?"

Parmağı tembelce çizerken durdu. Başımı kaldırıp gözlerimi onunkilere dikerken yutkunuyorum.

"Yani-"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Buz mavisi gözleri beni bütünüyle yutarken dudağımı çiğniyorum.

Neden beni öldürmedi?

"Sana söyledi,

yapamadım." "Evet, ama...

neden?"

Diğer eli aramıza girmeden önce yavaş bir nefes alıyor. Parmak eklemleri, peşinde olduğu şeyi bulmadan önce dişleri ve parmakları yüzünden hâlâ hassas olan bir meme ucuna değdiğinde ürperiyorum. Boynumdaki küçük zincirdeki yüzüğü ikimiz de ona bakacak şekilde yukarı çekerken yutkunuyorum.

"Yüzüğüm mü?"

"Aynısı olmadığını biliyorum," diyor sessizce. "Ama bir zamanlar birine hediye olarak aldığım bir taneye çok benziyor."

Beklemediğim bu ani acı karşısında kalbim sıkışıyor.

Ona başka bir kızı hatırlattığım için beni öldürmedi.

Bakışlarımı indirmeye başlıyorum ama boynumdaki eli birden kayarak yanağımı ve çenemi kavlıyor, gözlerimi onunkilere dikeyor. Başını sallıyor.

"Bir zamanlar kız kardeşime aldığım bir hediyeeydi."

İçime bir rahatlama doluyor ve bu rahatlamayla birlikte gittiğim yere teslim olduğum için kendime gözlerimi devirmek istiyorum.

"Bir kız kardeşin olduğunu

bilmiyordum." "Biliyordum."

Dudaklarının köşeleri biraz kıvrılıyor. Ama o yarım gülümsemede, dudaklarıma sormayacağım sorular getiren bir hüzün var.

"Genç yaşta öldü."

Yer değiştiriyor, omzunu bana doğru çeviriyor ve oradaki dövme girdabının bir parçası olarak fark ettiğim kırmızı bir gülü işaret ediyor. Altında, bir hayatın kitap ayracı gibi iki yıl.

Gençti.

Kalbim sıkışıyor. Elimi göğsünden parmaklarına doğru kaydırıp benimkini onunkine doluyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Kristoff pencereden dışarı, gecenin karanlığına bakar.

"Çok fakir büyüdüm. Rusya'dayken biraz paramız vardı ama annem ve ben ayrıldığımızda İngiltere'ye hiçbir şeyimiz olmadan geldik. Liverpool'da bir bok çukurunda yaşıyorduk ve annem şehrin diğer tarafındaki büyük evleri temizliyordu. Sana bahsettiğim adam, Mikhail, hayatımıza girdiğinde on dört yaşındaydım."

Başını sallıyor, gözlerine bir karanlık çöküyor. "Tek yapmak istediğim kavga etmek, takılmaktı. Ama sonra Mik-" İç çekiyor.

"Ama sonra Mik hayatımıza girdi ve her şey değişti. Annemle çıkmaya başladı, bu her zaman garipti çünkü bir ton parası vardı. Ama olan oldu. Hızlı bir şekilde evlendiler, ben Hayalet Sendikası için onun eğitim akademisine yeni başlamıştım."

Gözlerim ona kaydı. Hiçbir şey söylemedi. Ama beni öldürmesi için onu gönderen adamın *üvey babası* olduğu gerçeğini yuttuğumu gördüğünü görebiliyorum.

"Evlendikten kısa bir süre sonra kız kardeşimi doğurdular." Yutkunuyorum, göğsünü öpmek için eğiliyorum.

"Adı neydi?"

"Adı Nikita'ydı," diyor sessizce. "Benim Nik-nack'im."

Ona daha sıkı sarılıyorum, parmaklarım onunkilere dolanırken acısını kendi kalbimde hissediyorum - bu acıyı sadece ondan emmek için bile olsa *istiyorum*.

"Mikhail ve annem ancak iki yıl dayanabildiler. Ama ben yirmili yaşlarımın başındayken *annem* için geldi."

Gözlerimiz

kilitlendiğinde

ürperiyorum. "Kız

kardeşin."

Başını sallıyor.

"Karşı koymaya çalıştım ama annem Mik'i asla bırakmadı. Sonsuza dek onun büyüü altındaydı. Tanrım, boşanma kağıtlarını bile imzalamadı.

yıllardır yoktu."

Ona daha sıkı sarılıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Ondan ne istiyordu? Kız kardeşinden yani?"

"Beni devşirdiği gibi onu da devşirmek." Yüzüm düştü.

"Kendi biyolojik kızının katil olarak eğitilmesini mi istedi?"

"Mikhail bir psikopat. Ve bunu günlük anlamda söylemiyorum. O manipülatif, acımasız, tek fikirli bir narsist. *Her zaman* istediğini elde eder. Bu olayda da kız kardeşimi o dengesiz programına dahil etti ve..."

Gözlerini tekrar kaçırırken çenesi gıcırıyor, nabızı derisinin altında ağır bir şekilde atıyor.

"Ve onun ölmesine izin verdi."

Boğuluyorum, korkunç parçalar sarsıcı bir şekilde bir araya geliyor.

"Onu o lanet yere getirdi, çok zorladı ve ölmesine izin verdi. Kız on beş yaşındaydı."

"*Çok özür dilerim.*"

Kucağında dönüyorum, kollarım boynunu sararken beline sarılıyorum. Onu derinden öpüyorum ama bu sefer şehvetli ya da ateşli bir öpücük değil.

"Seni görüyorum ve senin için buradayım" diyen bir öpücük.

"Ondan sonra Mikhail'den uzaklaştım. Mik'ten, Sendika'dan, hepsinden. Ve asla arkama bakmadım," diye mırıldanıyor sessizce. "Ta ki beni cehennemin dibine sürükleyeceğini bildiği tek şeyi önüme atana kadar."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinde bir hüzün ve öfke var.

"Babanızın başına gelenlerle *hiçbir* ilgim yok - ne Jana'nın kendisini hayatlarınıza yerleştirmesiyle ne de geçirdiği kazayla. Mikhail'in Balagula ailesini zorla ele geçirmek için oynadığı güç oyunlarında benim hiçbir rolüm yok. Ve bu işi kabul etmemin tek nedeni..."

"Beni öldürüyor."

"Evet. Yıllarca Mikhail'le konuşmadıktan sonra kabul ettim çünkü bana Nikita'nın ebedi istirahatgahının yerini önerdiler."

Acı ve dehşet içinde gözlerinin içine bakarken kalbim parçalanıyor.

"Bir can almayı kabul ettim, böylece benden alınanın yasını düzgün bir şekilde tutabilir ve onu gömebilirdim."

"*Kristoff*..."

Ona sıkıca sarıldığımda, güçlü kollarının beni sardığını hissettiğimde gözlerim yaşıyor. Eli saçlarımın arkasına doğru kayıyor, vücudunun sıcaklığı ve gücü beni sarıyor.

"*Çok üzgünüm*," diye boğuluyorum omzuna yapışırken.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, *Prenses*. Onu sen öldürmedin. Mikhail öldürdü."

"Ama onun dinlenme yeri... sen öldürmedin-"

Başını alaycı bir gülümsemeye sallayarak geri çekiliyor.

"Sen öldün, unuttun mu?"

Ben de çarpık, hüzünlü bir gülümsemeye karşılık veriyorum.

"Yani sana Nikita'nın son-"

"Hayır. Henüz değil."

Yüzüm çöküyor. "Kris-"

"Ben bir seçim yaptım Tatiana," diye hırlıyor sertçe.

Eli saçlarımda neredeyse şehvetli bir şekilde sıkılaşıp beni kendine yakın tutarken ürperiyorum.

"Bana söz verilen şeyi alacağım. Ama ben bir seçim yaptım. Ve seni seçtim." Dudakları dudaklarıma yapışırken hıçkırıklara boğuluyorum.

"Her zaman seni seçerdim, prensesim."

Orada öylece oturuyoruz, birbirimizin kollarına kilitlenip öpüşüyoruz, ta ki jet motorlarının sükuneti beni uykuya sürükleyene kadar.

"Kristoff?"

Son birkaç ayı düşünüyordum. Her şeyi geri sarıyorum, şu andan itibaren adaya geri dönüyorum, ilk göz kamaştırıcı telaşlı kovalamacalar. Gözlerimin bağlandığı ve bağlandığım uçak. Beni yakaladığı sabaha kadar.

Ve bir şey dikkatimi çekti.

"Evet mi?" Uykulu başımın tepesini öperek mırıldanıyor.

"O uçuruma gerçekten ne kadar yakındım? Yani ilk gün arabadan kaçmaya çalıştığımda."

Sessiz. Ve aniden, kıs kıs gülerek göğsünün sıkıştığını hissedebiliyorum.

Çenem düşerken başımı kaldırıp ona bakıyorum. *"Lütfen*

bana gerçekten bir uçurum olduğunu söyle."

Kristoff sadece sırtıyor.

"Seni *orospu çocuğu*!"

O gülüp beni kendine çekerken ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken göğsüne şaplak atıyorum.

Belki de topluma yeniden katılmak için yalnızlığı terk etmek zaman zaman iyi bir şeydir. Ama adaya geri döndüğümüz anda, başka biriyle tekrar etkileşime girmeden önce üç ay daha vermeye hazırım.

Bu hissin bir parçası da "dünyada" olduğumda kendimi hiç özgür hissetmemiş olmam. Ve burada, bunun karanlık ironisini kabul ederek, hissediyorum. Ve evet, bunun bir parçası da dışarıdayken saklanmaya ihtiyaç duymam. Tatiana Fairist olmayan biri olmam gerekiyor, çünkü Tatiana Fairist öldü.

Belki de bir bakıma öyledir.

Ben artık o kız değilim. Burası beni değiştirdi. İsteksiz bir Bratva prensesi olarak bildiğim hayattan kurtuldum. *O* beni değiştirdi.

En büyük kısmı da bu: Kristoff.

Burada kalmaktan daha çok memnun olmamın sebebi o. Harcayabilirim... şey?

Sonsuza kadar burada onunla kalabilirdim. Sadece onunla olmak, onu öpmek ve ondan kaçmak. Bu adada, karanlık taraflarımız birleşiyor. Avlanmanın heyecanı ve kaçmanın adrenalini ile birlikte geliyorum.

onunla birlikte geri gelen anılarımın parıltıları. O da bundan besleniyor.

Birlikte bir çemberiz. Bir çeşit iki gruplu besin zinciri.

Ben onun karanlığından besleniyorum.

O benimkini yutuyor.

Viyana gezimizden İKİ HAFTA sonra, Kristoff tekneyle gölde kükrerken rıhtımın ucundan el sallıyorum. Bunu gözlerinde görüyordum, ama bunu saklamakta acayip derecede iyi.

Gerçek şu ki, dünya için ölü olabilirim, hesap verecek hiçbir sorumluluğum olmayabilir. Ama o öyle değil. Onun bir işi ve bir patronu var. Muhtemelen arkadaşları da var. Ve şakayla karışık küçük kardeşi olarak bahsettiği Misha adında bir çocuk.

"Ölü" olduğunuzda, bu şeyler kenarda, "orada" kalabilir. Ancak hayatta olduğunuzda, artık yaşamı görmezden gelemeyeceğiniz bir nokta gelir.

Kristoff az önce o unutulmaz parçalardan birine çarptı ve şimdi bir iş için Almanya'ya hızlı bir gece yolculuğu yapmak zorunda. Kendime binlerce kez her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Neredeyse dört aydır her gün onunla birlikte olduğum halde *bir gün* bile burada olmayacağı için üzüldüğüm için kendime gözlerimi deviriyorum.

Ama yine de, teknesinin gölün üzerinden uzak kıyıya doğru süzülüşünü izlerken içimde bir sızı oluyor. Sanki onu bir daha göremeyecekmişim gibi bir his.

Gözlerimi deviriyorum, kendime sarılırken titriyorum.

Seni salak.

Ama yine de, dönüp eve doğru yürümeden önce uzak kıyıda gözden kaybolana kadar izliyorum.

Bizim evimiz.

Aylardır ilk kez akşam yemeğini tek başıma hazırlayıp yiyorum. Ve yalnız olmak beklenmedik zihin oyunlarını da beraberinde getiriyor. Aylardır ilk kez kendimi, dünyanın Tatiana Fairist'in ölümüne nasıl baktığını araştırmak isterken buluyorum. Lyra'nın ya da üniversiteden başka bir tanıdığın benim hakkımda bir şeyler yazıp yazmadığını ya da beni özleyip özlemediğini görmek istiyorum.

Ama yapmayacağım. Her halükarda yapamam. Buradan eski hesaplarıma ya da sosyal medya hesaplarıma giriş yapmanın çok riskli olduğunu biliyorum.

Bunun yerine yemeğimi bitirdim ve kütüphaneye çekilip son macera kaçamağımı -Lewis Carroll'ın *Aynanın İçinden ve Alice'in Orada Buldukları*- açtım. Ama yarım saat geçmeden kitabı tekrar yanımdaki koltuğa bırakıyorum, dudaklarım bükülürken kaşlarım çatılıyor.

Lanet olsun, onu özledim.

Ayağa kalkıyorum, yalınayak evin içinde ilerliyorum ve mutfak kapısından çıkıyorum. Hava buraya ilk geldiğim zamana göre biraz daha soğuyor. Ama son zamanlarda gecelerin hafif serinliğini seviyorum. Bir an için neredeyse bir kazak ya da başka bir şey almak için geri döneceğim. Ama bunun yerine, ay ışığının altında kıyıya doğru yürürken kollarımı kendime doluyorum.

Neredeyse durgun suya bakıyorum, teknesinin tekrar yaklaşmasıyla dalgalı olmasını diliyorum.

Aman Tanrım, sakın ol.

İçimi çekiyorum, dönüp kıyıya doğru yürümeye başlarken gözlerimi tekrar kendime çeviriyorum. Elime pürüzsüz bir taş alıp suyun üzerinde sektirerek yürümeye devam ediyorum ve kayıkhaneye yaklaşıyorum. Yanından geçerken çıplak ayaklarımla bir toprak yığınının tekmeliyorum, ta ki aniden gözüme bir şey çarpana kadar.

Aniden duruyorum, başımı çevirip kıyıya yanaşmış, kayıkhanenin uzak tarafında gölgeler içinde demirlemiş küçük tekneye bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Yüzümde bir sırtma belirliyor.

Şu sinsi.

Ama sonra, sersemliğin yanı sıra başka bir duygu daha kaplıyor içimi.

Şehvet.

Kristoff'la bir ya da iki kez konuştuğumuz bir fantezi var. Sınırları zorlayan bir fantezi. Akıl sağlığını bile zorlayan bir fantezi. Ve bu istediğim ve gerçekten arzuladığım bir şeyse, gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu sorgulamama neden oluyor.

Fantezide kovalamaca, daha önce sayısız kez yaptığım gibi sadece benim "kaçmam" ve gecenin içine doğru koşmam değildir. Daha önce sayısız kez yaptığı gibi sadece o da beni "kovalamıyor". Çünkü bu sadece bizim karanlık oyunumuz.

Ama fantezide *gerçekmiş* gibi geliyor.

Lojistiği hiç konuşmadık. Sadece neleri gerektireceğini konuştuk. Beni şaşırtmasını, bir şekilde gerçekten şaşırtmasını. Hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkması gibi. Ya da üzerinde durduğumuz bir fikir, gerçek dünyaya bir sonraki gezimizde beni bir yerde yakalayıp tekrar "kaçırmasıydı".

Mesele, beni ilk kez kaçırdığında ve sonra kovaladığında var olan o ilkel, ahlaksız korku uyarımına dokunmaktı.

Ama hepsi belirsizdi. Hepsi fanteziydi.

Şimdiye kadar.

Tekneye bakarken nabzım güm güm atıyor. Tüm bu iş gezisi olayı, geri dönüp beni şaşırtmak için yaptığı bir oyundu. Bir yanım bu sürprizin bir kısmını bozduğum için surat asıyor, tıpkı dolaptaki paketlenmemiş Noel hediyelerini keşfetmişim gibi. Ama nabzım hala atıyor.

Tenim hala karıncalanıyor.

Ve arkamda bir dalın yumuşak çıtırtısını duyduğumda kalbim hâlâ boğazımda düğümleniyor.

Dönüyorum, titriyorum ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Ve onu gördüğümde, tatlı *İsa*.

Korkuyla karışık saf bir arzu savaşı içimde patlıyor.

Simsiyah giyinmiş, ağaçların gölgesinde tehditkâr bir şekilde duruyor ve bana bakıyor.

Lanet bir *maskenin* içinden.

Nabzım yüzeyin altında uğulduyor, kalbim hızlandıkça nefesim de hızlanıyor.

Siyah botlar, siyah pantolon, siyah bir ceket, siyah bir *maske - kahretsin*, elinde lanet bir bıçak bile var.

Titriyorum, gözlerim yana kayıyor, ondan önce ağaçlara varıp varamayacağımı görmek için açığı ölçüyorum-

"İstedğin kadar kaç, küçük sürtük."

Dünyam buza döndü. Kalbim sıkışırken hevesli sırtışımlar kayboluyor.

Karşımda duran siyahlar içindeki silahlı adam *Kristoff değil*.

"Seni yine de yakalayacağım. Ve *sonra*, kanını akıtmadan önce biraz eğleneceğiz."

İçimden gelen tepki çılgınlık atmak, ağlamak ya da yere yığılıp merhamet dilenmek oluyor. Ama yapmıyorum. Bir şey beni durduruyor. Bir ses. İçimdeki bir güç, evrimin önceden programlanmış kaç ya da savaş tepkisini geçersiz kılıyor.

Bu Kristoff. İçimde hissettiğim güç ve ani kararlılık Kristoff'tan geliyor. Aylarca ondan kaçtım. Aylarca onunla çalıştım. Aylarca onunla kendimi gerçekleştirdim.

Ve aniden, içimde bir şeyler sertleşiyor. Gözlerim karşımdaki adama dikiliyor ve dişlerim gıcırıyor.

Bu şekilde ölmeyeceğim.

Soluma dönüyorum ve kaçacakmış gibi ileri atılıyorum. Ama tek bir akıcı hareketle, tam arkamdan kaçmak için hamle yapacakken, Kristoff'a düzinelerce kovalamacada yaptığım bir numarayla dönüyorum. Dönüyorum ve onun yerine *sağıma* sıçırıyorum.

Fazla bir şey değil ama birdenbire savaşma şansım oldu.

"Seni küçük orospu!" Adam peşimden saldırırken kükrüyor.

Ama ağaçlara çarparken onu zar zor duyabiliyorum. Tek duyabildiğim dalların çarpması ve kırılması. Nabzımın dehşet verici, adrenaline bulanmış kükremesi. Ağaçların arasından paldır küldür ilerlerken nefesimin kesilmesi.

Peşimden geliyor. Ama o Kristoff değil. O *ben* değilim ve bu adayı benim gibi bilmiyor. Sola doğru sertçe dönüyorum, belirli bir noktaya doğru kaçıyorum.

Bu Kristoff'a daha önce de kurmaya çalıştığım bir tuzaktı ama burayı benden daha iyi bildiği için her seferinde başarısız oldu.

Beni kovalayan adamın kovalamadığına bahse girerim. Aslında, hayatım üzerine bahse giriyorum.

"Koş koş, küçük sürtük!"

Tekinsiz, karanlık ormanda çınlayan hırıltılı sözler nefesimi kesiyor; korku boğazımı sıkıyor.

"Kaç *Tatiana*," diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde. "Seni yakalayacağım. Ve bunu yaptığımda, o güzel gözyaşlarını kayganlaştırıcı olarak kullanacağım."

Ağlamak ya da çığlık atmak için içimden gelen o korkunç tepki pençelerini içime batırıyor. Kendimi karanlığa doğru fırlatırken bir hıçkırıkla boğuluyorum. Ama devam ediyorum. Koşmaya devam ediyorum.

Koşmaya devam etmeliyim.

Ve bir saniye sonra, tanıdık kütüğü görür görmez içgüdülerimle atlıyorum. Hafızamla.

Tuzak bu.

Kristoff ve ben ormanda av-avcı oyunları oynarken bir noktada adanın bir kısmını kesen küçük bir dere buldum. Büyük değil, ama belli bir yerde, ağaçların arasında yükselen tepeyi derinlemesine kesiyor ve bir tür ani hendek oluşturuyor.

Tam arkamdaki ağaçlara çarpan bir bedenin korkunç çarpışmasını duyarak üzerinden atladığım şey bu.

"Dışarı çık ve oyna, seni küçük cun-"

Boşlukta kayan ayak seslerini duyuyorum. Boğuk bir homurtu, bir soluk alma ve ardından mide bulandırıcı, ıslak bir guruldama sesi duyuyorum.

Ve sonra aniden, orman sessizleşir.

Koşmayı bıraktım. Kulaklarım çınlıyor ve kaslarım titriyor. Gözlerimi karanlığa dikmek için döndüğümde yutkunmak zımpara kağıdı gibi geliyor.

Nabzım göğsümde bir çekiç gibi gümbürdüyor.

Yavaşça, koştuğum yoldan geri yürüyorum, ani sipere doğru. Hafif ve ani bir boğulma sesi kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor. Ama sonra kayboldu. Kenara doğru adım atıp etrafa bakarken yüzüm kül rengi.

Hay sikeyim.

O öldü. Ya da ölmek üzere. Az önce elinde bir bıçakla beni kovalayan maskeli adam siperin kenarından kaydı ve boğazına saplanmış bıçakla iki büküm bir şekilde diğer tarafa düştü.

Gözlerim şişiyor, yüzümün rengi kaçıyor.

Çok fazla kan var. *Çok* fazla kan. Bir şey gözüme çarpıyor, ama kendime odaklanıp nefes almamı söyleyerek kurtuluyorum.

Her şey bitti.
Güvendeyim.

Ben güvendeyim.

Yutkunuyorum, eve geri dönüp Kristoff gelene kadar kendimi yatak odalarından birine kilitleme niyetiyle ayağa kalkıyorum.

Birden ormanın sessizliği bozuldu. Bir zil sesiyle.

Bakışlarım çukura doğru kaydı. Artık öldüğü belli olan saldırganın yanında, çam iğnelerinin arasında bir cep telefonu yatıyor. Zil sesi geceye karışırken ekranın mavimsi parlaklığı ölü adamın yüzüne korkunç gölgeler düşürüyor.

Yavaşça dönüp vadiye doğru tırmanıyorum.

Çalan telefona uzanırken ellerim adrenalin ve korkudan titriyor. Ne yaptığımı ya da planımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama cevaplama düğmesine dokunup telefonu kulağıma götürmeden önce bunu çok fazla düşünecek zamanım yok.

"Bitti mi?"

Bağırsaklarıma batan ve beni ısırان bıçak gibi bir his. Soğuk bir ürperti sırtımdan yukarı doğru süzülüyor, midemdeki hastalık çalkalanırken yüzümün rengi soluyor.

Diğer uçtaki ses Jana'ya ait; üvey annem. "Alo?" diye

tersledi. "Dedim ki, *bitti* mi?"

Hiç düşünmeden, mümkün olan en düşük tonda homurdanıyorum. Jana sesli bir şekilde nefes veriyor.

"*Güzel*," diye mırıldanıyor sesinde neredeyse bir neşe ile. "Güzel. Kristoff Berlin'de ama onunla ben ilgileneceğim. Hizaya gelmeyi öğrenecek."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, nabzım damarlarımda yağ gibi akıyor.

"Bunu kendi başına yapmaya çalıştığı için onu sikeyim. Onu orada tutuyor, eminim benim olanı ele geçirmek için onu baştan çıkarıyordur."

İçime bir soğukluk çöküyor. Bağırsaklarımda korkunç, kıvrımlı bir his hırlıyor.

"Her neyse," diyor Jana umursamaz bir tavırla. "Çalışmaların için teşekkürler Ansel. Cesedini onun görebileceği bir yere bırak, tamam mı?"

Yutkunuy

orum.

"Ansel."

Yine hırıltılı bir ses çıkarıyorum. Ama ben bile bunun başarısız olduğunu biliyorum. Çok üşüyorum. Başım dönüyor. Kendi bedenimin dışındaymışım ve tüm bu korkunç olayları izliyormuşum gibi hissediyorum.

Saniyeler geçtikçe telefon tamamen sessizleşiyor.

"Kimsiniz lan siz?"

Yutkunuyorum.

Jana aniden kıkırdamaya başlar.

"Vay vay vay... sensin, Tatiana, değil mi?"

Cevap veremiyorum. Nefes alamıyorum. Soğuk, iğrenç korku ve dehşet her yerime işliyor, beni ayaklarımın altındaki zemine çiviliyor.

"Etkilendim," diye mırıldandı Jana. "Ansel öldü mü?"

Yutkunmak kum gibi geliyor. Ama yutuyorum,

boğazımı temizliyorum. "*Evet*," diye mırıldandım.

"*Hmm*. Meraklı. Pekala canım, şimdi bir seçim yapman gerekiyor." Jana iç çekerken ben göz kırpmıyorum.

"Benimle buluş, imzalayacağın evrakları ayarlayayım." "Ne için evrak işi?" diye mırıldandım.

"Lanet olası *imparatorluk*, seni aptal sürtük."

Gözlerim kısılıyor. Vücudum yavaş yavaş çözülmeye başlıyor. Çünkü birden kiminle konuştuğumun farkına varıyorum.

Babamı öldüren kadın. Ya da onu öldürten kadın. Annemin yasını tutarken babamın hayatına giren ve onu baştan çıkararak yatağına ve hayatlarımıza giren kadın. Her şeyi içeriden yok edip kendine mal edebilmek için.

Babam ve ben pek yakın değildik. Ama o hala benim babamdı. Dudaklarım kıvrılırken içime soğuk bir öfke çöktü.

"Böyle bir şey olmayacak," diye tıslıyorum.

Jana iç geçirir. "*Evet*, öyle. Yoksa seni bir köpek gibi dünyanın öbür ucuna kadar avlarım. Benden kaçamazsın küçük kız," diye gülüyor. "Onun seni kurtarmak için orada olduğunu sanıyorsun, değil mi? Kristoff Zima'nın *bu* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı.

"Onun ne yaptığını bilmiyorsun-"

"Onun senin kurtarıcın *olmadığını* biliyorum," diyerek soğuk bir şekilde gülüyor. "Bu onun seni *kurtarması* değildi.

Sen! Bu adam taht için kendi oyununu oynuyordu!"

Nabzım donuklaşıyor. Başımı yavaşça sallarken gözlerim bulanıklaşıyor.

"Bu değil-"

"Aman Tanrım, seni aptal kız," diye kırılgan, neşesiz bir kahkaha atıyor Jana. "Burada bilmediğin *çok* şey var."

Vücudum titriyor. İçime uyuşuk bir his çökmeye başladığında bacaklarım titriyor.

"Bunu basitleştireceğim, Tatiana. Şimdi benimle buluş yoksa seni yok ederim."

"Cehenneme git-"

"Kristoff havutu, seni aptal kk kz," diye alay eder ve sonra tekrar güler. "Demek istediğim, elimizdeki onca eğitimi suikastçı arasından yakışıklı olanı mı gönderiyoruz? O gözler, o gamzeler, dövmeler? Kadınların dizlerinin bağını çözen tetikiyi mi gönderiyoruz? Bir tanrı gibi sevişeni mi?"

Kalbim çözülmeye başladı. Midem düşerken bacaklarım uyuşmaya başlıyor.

"Baştan ıkarma ve maniplasyon konusunda uzman olan *eğitimi* ajan mı?" Kıs kıs gülüyor. "Onun işi seni öldürmek değildi Tatiana. Onun işi seni *fethetmekti*. Ve bunu görmekteki isteksizliğine bakılırsa, bence derinlerde bir yerde bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırmaya başlıyor. Kalbim burkuluyor ve boğazım daralıırken binlerce kk ölümle ölüyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"Sence *böyle* bir adam korunaklı kk bir bakireyle ne yapmak ister?"

Soğuk bir kahkaha atarken yüzüm kızarıyor.

"Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü *bana söyledi*, Tatiana. Seni baştan çıkararak Balagula'yı kendine almaya çalışmak için bana sırt çevirmeden önce."

"*Dur-*"

"Gerçekler *acıtır*," diye alay ediyor. "Alış buna."

Dengemi kaybediyorum, Jana i çekerken kendimi hendeğin kenarından yakalamak için uzanıyorum.

"Kristoff bir araçtı, küçük kız. Ben başka biriyim. O havuçtu. Ben lanet olası bir sopayım. Şimdi, yaşadığın yerde bundan kurtulmanın tek bir yolu var. Benimle buluş ve Balagula'yı kesin olarak bana devret. Sen hala hayattayken, büyükbabanın o lanet konseyi-"

"Git kendini becer-"

Jana soğuk *bir* tavırla, "Bütün bunlardan yüreğin hâlâ bedenindeyken kurtulmanın *tek bir* yolu var, seni küçük velet," diye çıkışıyor. "İmzala şu lanet şeyi-"

"Önce beni bulman

gerekecek." Kıs kıs gülüyor.

"Oh, inan bana, Tatiana, ben-" "Gel

ve beni al."

Kapatıyorum. Sonra telefonu yere bırakıyorum, bir taş alıp karanlık olana kadar kırıyorum. Hendekten çıkarken kan, toprak ve çam iğnelerinden oluşan su birikintisindeki ölü adamı görmezden geliyorum. Sonra kayıkhaneye varana kadar ormanda hızla ilerliyorum.

Kristoff tek tekneyi aldı. Ama az önce beni öldürmeye çalışan adamla gelen tekne hâlâ orada, gölgelerde bağlı duruyor.

Bir dahaki sefere kaçmadan önce ihtiyaçlarınızın ve çevrenizin farkında olun.

Sendeleyerek eve döndüğümde uyuşmuş durumdaydım. Aylardır *benim* de odam olan Kristoff'un odasına kadar soğuk bir şaşkınlık içinde merdivenleri tırmanıyorum.

Yanıma fazla bir şey almıyorum. Sadece birkaç hafif kıyafet ve bazı banyo malzemeleriyle doldurduğum küçük bir sırt çantası. Kot pantolon ve kapüşonlu tişört giyiyorum,

ve spor ayakkabılar. Sonra dolabın onun tarafındaki çekmecelerinden birini açtım.

Cartier saatimi çıkarıyorum ve bir zamanlar onun girdiğini gördüğüm kodu giriyorum. Panik odasının kapısı kayarak açıldı. İçeride, raftaki kilitli olmayan bir kutuyu açıp bir silah ve iki yedek şarjörle birlikte hem Euro hem de pound cinsinden birkaç deste banknot çıkarıyorum.

Dolaba dönüp saat çekmecesini tekrar açıyorum. Saatleri o kadar iyi tanımıyorum ama içinde bulunduğum eve, özel adaya, lüks arabalar kullanan ve özel jetlerle uçan bir adama ait olmalarına bakarak hepsinin değerli olduğunu tahmin ediyorum.

Bütün çekmece çantaya giriyor.

Dışarıda sessizce sandala koşuyor ve onu kayıkhaneden çözüyorum. İtip içine tırmanıyorum ve küçük dıştan takma motoru çalıştırıyorum.

Geriye bakmıyorum. Oyun oynadığım yeri görmeme gerek yok. Oyun oynadığım. Bedenimin ve zihnimin küçük, şirin bir kafeste tutulduğu yeri.

Kalbimin çalındığı ve parçalara ayrıldığı yer.

Geriye dönüp bakmama gerek yok.

Ay suyun üzerinde parlarken karanlığın içine dalıyorum. Sonra yok oluyorum.

BİR SORUN VAR.

Daha kayıkhaneye yaklaşmadan altıncı hissim devreye giriyor. Ama yaklaştığımda, nabzım aniden damarlarımda napalm gibi patlıyor.

Evin ön kapısı ardına kadar açık.

Kayıkhaneyi atlıyorum. Dışarı fırlamadan önce tekneyi son sürat kıyıya sürüyorum. Eve doğru koşarken silahım çoktan elimdeydi, açık kapıyı omuzlayarak neredeyse menteşelerinden söküp içeri giriyordum.

"Tatiana!"

Odadan odaya koşarken onun adını haykırıyorum ama cevap yok. Mutfakta, lavabonun içinde bir önceki geceden kalmış gibi görünen yemek kalıntılarının olduğu bir tabak buluyorum. Ama başka bir şey yok. Sabah kahvesi fincanı yok. Mısır gevreği kasesi yok.

Hiçbir şey.

Kütüphanede, Tatiana'nın okumakta olduğu *Aynanın İçinden* ve *Alice Orada Ne Buldu* kitaplarını buluyorum.

Ama başka bir şey yok.

Sanki bir hayalete dönüşmüş ve ortadan kaybolmuş gibi.

En üst katta, paylaştığımız geniş yatak odasında -benim için bir ilk, şimdiye kadar- hâlâ hiçbir şey yok. Ama dolaba gittiğimde çenem kapanıyor.

Panik odasının kapısı aralık.

İçeride tuttuğum yedek silah ve iki şarjör de gitti. Euro ve pound karışımı yaklaşık yüz bin dolar da öyle.

Küçük bir sırt çantası, bazı kıyafetleri ve tuvalet malzemeleri ve tüm çekmecemdeki saatler de öyle.

Çenem düştü. Dönüp dışarı fırlarken gözlerim hınzırca kısılıyor. Aklımdan binlerce kâbus senaryosu geçiyor ve hepsi de birinin onu benden almasına bağlanıyor. Ama evde hiçbir boğuşma izi yok. Eşyaları, silahı, parası ve bir servet değerindeki saatleri dışında kayıp bir şey yok.

Ve onu.

Düşük, kaynayan bir düşünce düşüncelerimin üzerine siyah mürekkep gibi yayılıyor. Çünkü burada tek bir gerçek sonuç var ve o da bana doğru bakıyor. Gülüyor. Benimle alay ediyor. Bektan bir fikirle, burada olanların sonsuza kadar sürebileceği fikrimle alay ediyor.

Kalmak isteyeceğini.

Benim için karanlık oyunların ve ilkel seksin heyecanından ve şehvetinden daha fazlasını hissettiğini. Benim onun için hissettiğim gibi.

Sadece zamanını beklemediğini, kaçmak için bir şans beklediğini.

Başım dönüyor, gözlerim kıyıya dikiliyor. Ama tekne hâlâ orada ve adada başka bir tekne yok. Yüzebiliyor, ama...

Mürekkep karası göle bakarken soğuk bir el kalbimi kavırıyor.

İmkânı yok. Yüzmeye çalışmadı. Bu da demek oluyor ki.

O hala burada. Hala adada.

Evin etrafındaki karanlığın içinde dönüp dururken, ararken, avlanırken, sinsice dolaşırken gözlerim parlıyor. Ta ki aniden onu görene kadar.

Kırık bir dal, kayıkhanenin yanındaki ağaç sınırına yakın.

Sertleşiyorum ve yüzüme aç, rahatlamış bir sırıtış yayılıyor.

Bu küçük *alay*.

Bunun hakkında yarı yarıya konuşmuştuk. Bahisleri yükseltmek hakkında. Her şeyi daha gerçek hale getirmek. Onu şaşırtmam hakkında. Ve şimdi bunun ne olduğunu biliyorum.

Bunu o tasarladı. Ve lanet olsun, bunu iyi yaptı. Gerçekçi yaptı, benden kaçmış ya da kaçırılmış gibi gösterdi.

Şimdi, onu avladığımda ve sikim amına gömülüken ormanın zemininde inlediğimde bunu aynı derecede gerçek yapacağım.

Ormanda yola koyuluyorum, izleri takip ederken manyakça ve aç bir şekilde sırıtıyorum. Kırılmış dalları, dökülmüş yaprakları, ezilmiş çalıları takip ediyorum. İzler sola doğru zig çizdiğinde sırıtıyorum.

Nerede olduğunu biliyorum.

Aslında bir keresinde o lanet olası hendek vadisiyle beni neredeyse ciddi şekilde mahvediyordu. Orada olduğunu biliyordum. Bu adanın her karış toprağını biliyorum. Ama uzun zaman olmuştu. Ve ben en iyi arkadaşımı tanıyarak dikkatimi dağıtmıştım.

En sevdiğim avım ormanın içinde benden kaçıyordu ama aynı zamanda onu yakalayıp sikmem için de can atıyordu.

Kendimi hendeğin kenarından aşağı atıp boynumu kırmaktan son anda kurtarmıştım.

İşte orada - ya izlerini başka bir yön değiştirmiş olarak bulacağım yerde ya da belki de saklandığı yerde.

Sürünerek yavaşlıyorum, küçük vadiye yaklaşırken dalların arasından süzülüyorum. Kalbim küt küt atıyor. Kaslarım geriliyor, ellerim kıyafetlerini parçalamak ya da saçlarından bir tutam bulmak için kaşınıyor. Merhamet çılgınları atana kadar çıplak kıkına şaplak atmak için.

Ellerimi o narin boğazına dolamak ve sikimi derinlere sokarken gözlerinin saf şehvetle bulutlanmasını izlemek ve onun benim için boşalmasını hissetmek.

Ay ışığı ağaçların arasından soluk tenimin hafif bir tepe noktasından parıldıyor. Çömelirken, ölçülü bir nefes alırken ve sonra lanet bir kaplan gibi vadiye atlarken kanım mazot gibi yanıyor.

Gerçeklik sert bir şekilde bozuluyor. Kanımdaki enerji buza dönüşüyor ve aniden sanki lanet bir tren bana yandan çarpmış gibi hissediyorum.

Siperde saklanan Tatiana değil. Bu

lanet bir ceset.

Sayamayacağım kadar çok ceset gördüm. Ama buna ne kadar uzun süre bakarsam, gerçeklikten o kadar kopuyorum. Sanki beynim bunu işlememe izin vermiyor. Bunu görmezden *gelmeme* izin vermiyor.

Ama bu gerçek.

Yavaşça, sanki bir ham petrol havuzundan çıkarılıyormuş gibi, her şey geri kayboluyor. Birden gölün ve ormanın donuk arka plan seslerini duyuyorum.

Kendi nabzımın damarlarımda attığını duyabiliyor ve hissedebiliyorum.

Yüzümdeki çizgilerin ve sırtımda biriken soğuk terin farkındayım.

Ne. Ne. Sikeyim.

Vücudu mavimsi renkte ve kanlar içinde; üzerine yığıldığı yapraklar ve çam iğnelerindeki koyu lekelerden anlaşılıyor. Ayrıca onu tekmelediğimde kabzasına kadar boynuna batan askeri sınıf bıçaktan da. Uçurumun kenarına bakıyorum, sonra tekrar aşağı iniyorum.

Bunu Tatiana yapmadı. En azından doğrudan değil. Düştü ve bıçağın üzerine düştü. Ama onu buraya o getirdi.

Bu planlı bir nefsi müdafaaydı.

Aşağıya baktığımda başım uyuşmuş ve ağırlaşmış gibi hissediyorum. Adamın yanında, kanlı yaprakların üzerine düştükten *sonra* bir taşla vurulduğu belli olan parçalanmış bir telefon var.

O da öyleydi.

Şimdi tek soru *nerede olduğu*.

Siperden çıkınca izini tekrar yakaladım. Ama geldiği yöne benzer bir şekilde geri dönüyor. Yakından takip ediyorum, karanlıkta sinsice ilerlerken sahip olduğum her bir duyu bir iğneye ayarlandı. Ta ki eve dönene kadar.

Olaylar geliştikçe gözlerim kısılıyor.

Evdeydi. Bir adam içeri girdi ya da onu dışarıda gafil avladı. Ama kadın koştu ve adamı o vadiye götürdü, adam orada düştü ve kan kaybından öldü. Telefonunu kırdı, buraya geri geldi ve sonra...

Nereye gittin, printsessa.

Ev ile kıyı ve kayıkthane arasındaki açık alan, daha önceki ayak izlerimle gölgelenmiş durumda. Ve dolu dolu bir gün oldu. Ama açık ön kapıyla meşgul olduğum için daha önce gözden kaçırdığım bir şey gözüme çarpıyor.

Pembe bir saç bağı, çimlerin üzerinde yatıyor ve kayıkhaneye doğru gidiyor.

Bir iz bıraktın.

Kayıkhaneye doğru fırladım, içeriyi araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Binanın çevresinde dolanıyorum, ta ki aniden onu görene kadar.

Evin uzak tarafındaki kayıkthane direğinin beyaz boyasında bir çizik var.

Buraya bağlanmış bir halatın sürtünme izi.

Burada bir tekne demirliydi. Adamın teknesi.

Parçalar hızla yerlerine oturuyor, nabzımın yükselmesine neden oluyor, ta ki aniden tüm yapboz önümde serilinceye kadar.

Ama görüntü korkunç.

O geldi. Öldü. Kadın onun teknesini aldı. *Gitti.*

Mesaj yok. Not yok. Hiçbir şey yok. Tıpkı daha önce evin içinde koşarken olduğu gibi, bir hayalet gibi kayboldu.

Telefonum çaldığında gölün neredeyse durgun yüzeyine bakıyordum.

Jana arıyor. Ve daha cevap vermeden Mikhail'in sağ elinin tam da şu anda beni aramasının tesadüf olmadığını biliyorum.

"Nerede lan o?"

Bir duraklama oluyor ve sonra Jana'nın soğuk kahkahasının nefret dolu sesi kulağımı tırmalıyor.

"O gitti, Kristoff."

Kırmızı görüyorum, zaten bildiğim

halde. "Nereye *gittiğini* söyle bana-"

"Onu *aldığımı* söylemedim Kristoff," diye iç geçirdi. "Gittiğini söyledim."

"Ne senin ne de lanet olası oyunlarının havasında değilim Jana," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama *ötesinde* olduğumu söylediğimde bana *güven*-"

"Şimdi, dikkatinizi çekerim, plan onu almaktı," diye mırıldanıyor ince ince. "Ama o lanet olası adamımı öldürünce plan değişti."

Alay ediyorum.

"İstersen kına yak Kristoff. Hâlâ orada değil, değil mi? İşte plan yapmanın sanatı burada yatıyor. Bir anda vites değiştirebilmek ve planları değiştirebilmek-"

"Mik'in sınıf saçmalıklarından bana alıntı yapma," diye hırlıyorum. "Nerede. Nerede."

S.KTİR. IS. O!?"

"*Senden uzakta!*" diye tersliyor. "Ve önemli olan plan *bu*. Senden uzakta, artık onu kendim bulabileceğim bir yerde."

Soğukça

gülüyorum.

"Yapmayacak

sın"

"Göreceğiz bakalım. Ama sen benim planımı mahvettin, şimdi ben de

seninkini mahvediyorum." Kaşlarını çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Jana sıkılmış bir şekilde iç geçirir. "İkimizi de tartışarak baş ağrısından kurtarın ve yapmayın."

"Ne yok."

"Benimle aynı şeyi istemiyormuşsun gibi davranma Kristoff. Tacı. Tahtı. Milyarlarca dolar değerindeki Balagula imparatorluğu. Ben kendi yolumdan gittim-"

"*Mikhail'in* yolu," diye tükürdüm. "Kötü kalpli, kindar bir amcık olabilirsiniz Jana, ama bana bunun senin ana planın olduğunu söyleme-"

Soğukkanlılıkla duruyorum. Kafamdaki çarklar dönmeye başlıyor, ta ki aniden korkunç bir gerçek ortaya çıkana kadar.

Jana kıs kıs güler.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi Kristoff?"

Ve görüyorum.

Sürekli "onun operasyonu" demesi. İstihbaratı onunla benim aramda tutmam ve Mikhail'i "rahatsız etmemem ya da dahil etmemem" için beni sıkıştırıp durması.

Nikita'nın dinlenme yeri sözü *ondan* geldi.

O gün Balagula'nın evine gitme emri *ondan* geldi. Güvenlik görevlilerinin istihbaratı, korumalar ve onların ateş gücü, yerel kolluk kuvvetlerinin tepki süresi...

Hepsi Jana'dan geldi. Mikhail'den değil; *ondan*. Mikhail'den geldiğini söyleyip duruyordu, *onun aracılığıyla*. Ve birden, her şeyin ne olduğunu anladım.

Bu bir darbeydi. Jana, Peter Fairist'in ikinci karısı olarak zaten yerindeydi ve Tatiana resimde olmadığı sürece milyar dolarlık Bratva imparatorluğunun kraliçesi olmak için sıradaydı.

Ve Mik'i atlatmak için bir hamle yaptı. Onu satranç tahtasından tamamen kaldırmak için. Ve ben de bunu yapmasına yardım eden lanet bir piyon oldum.

Sessizlik ilerledikçe gülmeye başlıyor.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi? Hepsini almaya çok yakınım Kristoff. Bütün misketleri. Bütün kartları. Artık Mikhail ve onun saçmalıkları yok. Sen haydutluk yapmaya karar verene kadar her şeyi planlamıştım."

"Boğazının arkasına bir kurşun sıkmadan önce bolca özür dileyeceğimden emin olabilirsin Jana."

Soğuk soğuk gülüyor.

"İyi şanslar. O küçük sürtük kayıp olduğuna göre, ya benim tarafımdan bulunacak ya da başka bir şekilde ölecek. Neden kaçtığını biliyorsun, değil mi?"

Çenem geriliyor. Jana iç çekiyor.

"Ona kartlarını gösterdim, Kristoff."

"Sen neden bahsediyorsun *be*?"

"Bana kahramanlık taslama *Bukavac*," diye alay ediyor. "Sen de benim gibi bir fırsat gördün! Farklı yollardan gitmiş olabiliriz ama benim yolumun daha insancıl olduğunu bile söyleyebilirim. Tek istediğim küçük bir Bratva prensesi *veledini* öldürmek ve bu işi bitirmektir. Ama sen?" diye alay ediyor. "Biraz eğlenmeye karar verdin. Kendine küçük bir oyuncak edinmeye ve imparatorluğu bu şekilde ele geçirmeye karar verdin."

Sendeleyerek geri çekiliyorum, kalbim çatırdamaya başladığında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Hay sikeyim.

Sadece kaçmadı.

Benden kaçtı.

Ve bu sefer, bu bir oyun değil.

"Planımı yok etmeye çalıştın," diye tükürüyor Jana. "Bu da benim seninkini yok edişim." "Plan falan *yoktu!*" Karanlığa doğru kükrüyorum.

"Planım bana mutluluk getirdi Kristoff. Ve sen onu yaktın. Bu da benim *senin* mutluluğunu yakmam."

Dünya dönüyor. Dişlerim acıyla gıcırdarken göğsüm daralıyor.

"Oh, ve beni Mikhail'e gitmekle tehdit etmeden önce... devam et. Ben oyunumu oynadım, Kristoff. Balagula tahtı *benim*. Ve çok yakında, o küçük kaltağı bulacağım ve-"

Kapatıyorum.

Nabzım karanlık, erimiş, nefret dolu bir gümbürtüye dönüşüyor. Gölün mürekkep gibi durgun karanlığına bakıyorum.

Önce ben onu bulmazsam.

İKİ YIL SONRA, Londra:

"Hikayeni paylaştığın için teşekkür ederim, Theresa."

Benimle aynı anda bunu yüksek sesle söyleyen on sekiz kadın daha olmasaydı, Theresa'ya *biraz* daha samimi gelebilirdi diye düşünüyorum. Ama neyse. Ayrıca, Theresa memnun görünüyor ve yerine oturmadan önce kalbine dokunarak hepimize teşekkür ediyor.

Nneka yanında duruyor, ellerini birbirine kenetlemiş, ısıltılı gülümsemesiyle hepimize bakıyor. Benim ya da herhangi birinin onda fark ettiği ilk şeyin *hâlâ* gülümsemesi olması beni şaşırtıyor. Çenesindeki, kulağının yanındaki, eski kocasının ona bira bardağıyla vurduğu yara izi değil.

"Kardeşlerim, bugün paylaşımda bulunan herkese teşekkür ederim. Acınızı paylaşıyoruz. Zaferinizi paylaşıyoruz. Kendimizi sevdiğimiz gibi sizi de seviyoruz."

Grup dini temelli olmasa da çemberin etrafından "amin" sesleri yükseliyor. Birkaç kişi başıyla onaylıyor. Sağındaki Monica bana gülümsüyor.

"Gelecek hafta konuşmak için şimdiden plan yapmak isteyen var mı?"

Nneka nazik bakışlarının ve sakinleştirici gülümsemesinin çemberin etrafındaki her birimizin üzerine yerleşmesine izin veriyor. Monica'nın topuğu benimkine çarpıyor.

"*Yapmalısın*," diye fısıldıyor. "Eğer hazırsan yani."

"Hazır değilim."

Tekrar gülümsüyor, ancak bu sefer daha az cesaretlendirici ve daha çok "Acını paylaşıyorum ve sorun değil" türünden bir gülümseme.

Tanrım, bazen burada kendimi sahtekar gibi hissediyorum.

"O zaman gelecek haftaya kadar. Bir şeye ihtiyacınız olursa, telefonumun her zaman açık olduğunu unutmayın. Her zaman yanınızdayım."

Toplantı bittiğinde hepimiz ayağa kalkıyoruz. Grup dışında da arkadaş olduklarını düşündüğüm Monica ve Chella bana yaklaşıırken sıcak bir şekilde gülümsüyorlar.

"Bak Harriet, baskı yok ama bir kadeh şarap içmeye gitmeyi düşünüyorduk-"

"Ya da kahve?" Chella kaşlarını umutla kaldırarak ekliyor.

"Ya da kahve, evet!" Monica tekrarlıyor. "Her neyse, katılmak istersen seni aramızda görmek isteriz."

O ve Chella çok iyi kadınlar olmadıklarından değil. Nneka gibi, ikisi de kaçtıkları zehirli, istismarcı insanlarla birlikte geride bıraktıkları acı ve travmanın fiziksel hatırlatıcılarını taşıyorlar.

Monica'nın sağ kolunda, eski kız arkadaşının ruh hali bozulduğunda Monica'nın tenine sapladığı sigaraların bıraktığı sayısız nokta bulunuyor. Chella, ilk kez evi terk etmeye çalıştığında kocası ona arabayla çarptığı için bastonla yürüyor.

Ve yine de, ikisi de hala gülümsüyor.

Arkadaş diyebileceğim insanlarla bir ya da birkaç kadeh içmek kulağa hoş gelmiyor değil. Aslında kulağa harika geliyor.

Sadece yapamam.

Bir kısmı da sahte olma hissi. IPVS-Anon-Intimate Partner Violence Survivors Anonymous'a gelen diğer kadınlar gerçek, korkunç travmalardan geliyorlar. Bu kadınlar kocaları, eşleri, erkek arkadaşları ve kız arkadaşları tarafından dövülmüş, cinsel istismara uğramış ve manipüle edilmişlerdir. Fiziksel yara izleri taşıyorlar ya da bir toplantı odasının kapısı çok sert kapandığında irkiliyorlar.

Kimse beni dövmedi. Kimse bana saldırmadı. Kimse kolumda sigara söndürmedi ya da beni lanet bir arabayla ezmeye çalışmadı.

Ama manipüle *edildim*. Gazla aydınlatıldım. Yalan söylendi. Kandırıldım. Oyuna getirildim. Kandırıldım. Oyuna getirilmiş.

Kullanılmış.

Çünkü artık biliyorum ki bunların hepsi güzel, sıkı sıkıya sarılmış bir *yalandı*. Artık biliyorum ki tüm oyunlarımız, anlarımız ve coşkularımız - bıraktığım, ona izin verdiğim ve savunmalarımı düşürdüğüm tüm yollar...

Asla benimle ilgili değildi. Ya da bizimle. Ya da kalbimde hissettiğimi sandığım o hisle.

Ailemin imparatorluğunu ele geçirmek için beni kullanabilmek için derinlere inmeye çalışıyordu.

O gece cennet sandığım adanın kıyısında Jana'nın bana söylediklerine tüm çıplaklığıyla ve tartışmasız bir şekilde inandığımdan değil. Ama bir kez gittiğimde ve kendi başıma kaldığımda, kazdım.

Ve yavaş yavaş, pek çok şey anlam kazanmaya başladı.

Beni nasıl "tek başına" tuttuğunu, ki bu "beni izole etmek" demenin başka bir yoludur. Hangi düğmeye ne kadar sert basacağını bilerek her fantezime nasıl oynadığını.

Bunu yapabiliyordu çünkü tam anlamıyla bunu yapmak için *eğitilmişti*. Tanrı aşkına, bir parçası olduğu örgütün inisiyelerini bir araç ya da silah olarak baştan çıkarma konusunda eğittiğini bana kendisi söyledi.

Ve yine de kendimi ona bıraktım. *Yine* de bacaklarımı ve kalbimi açtım ve bana hiç kimsenin dokunamadığı yerlerde dokunmasına izin verdim, fiziksel ve duygusal olarak.

Patronu Boris Tsavakov'u da araştırdım. Kristoff'un kendisi hakkında internette pek bir şey yok. Ama Kristoff'un kim ve ne olduğunu görmek için çalıştığı adam hakkında yeterince korkunç şey okudum.

Yani, belki de yüzümde hiç bira bardağı kırmadı ya da buna benzer bir şey yapmadı. Ama duygusal manipölasyon hala istismardır. Ve IPVS- Anon'u keşfettiğimde, en azından bir kez gelmem gereken bir yer gibi hissettim.

Ve dürüst olmak gerekirse, gruba gelmemin tek nedeni bu olsaydı, muhtemelen daha iyi hissederdim. Ancak başka bir nedenle de buradayım: IPVS-Anon, toplantıların ötesinde, kötü durumlardan ayrılmak zorunda kalan kadınlar için de büyük bir kaynak.

Kalacak bir yere ihtiyacı olan ama kredisi olmayan kadınlar. Ya da parası. Ya da bir işe ihtiyaçları var, ancak on yıldır işyeri deneyimi olmayan bir ev kadınıydılar.

Ya da isimlerini değiştirmek zorunda kalmışlardır ve yasal kimlikleri bile yoktur.

Evet, buradayım çünkü bazen her şeyi bırakıp kaçmak zorunda kalan başkalarının yanında olmak daha az yalnız hissettiriyor. Ama aynı zamanda buradayım *çünkü ben de kaçtım ve her şeyi bıraktım*.

Çünkü neredeyse iki buçuk yıl önce Tatiana Fairist öldü. İki yıl önce, Londra'ya yolum düştüğünde, ben de diğer kadınlar gibiydim.

toplantılarda: kredi puanı yok. Banka hesabı yok. İş eğitimi yok.

Resmi kimlik bile yok.

Ama IPVS-Anon oradaydı ve bir kaynaktı. Bu yüzden onları kullandım.

Nneka beni yeniden "var olmama" yardımcı olan avukatla tanıştırdı. Yeni ismim ve yeni kimliğimle sisteme girmeme yardımcı oldular. Deirdre adında başka bir kadın da beni Wandsworth'teki apartmanının bodrum katındaki küçük daireyi bana kiralamak isteyen Carly adında eski bir IPSV-Anon katılımcısıyla tanıştırdı.

Becca da beni arkadaşının arkadaşının barı olan Scarlet Hog'da kokteyl garsonu olarak işe aldı ve şu anda haftada beş gece barmenlik yapıyorum.

Keşke olmasaydı, ama oluyor: suçluluk duygusu. Buradayken bir sahtekâr olduğumu hissediyorum. Ama neyse o.

Ve bu benim yeni hayatım.

Şu anda bar vardiyalarıyla idare ediyorum. Ama kaçarken göl evinden aldığım para çabucak gitti, çoğunlukla da beni Londra'ya götürmek için. Beni getiren kamyon şoförü vardı. Hâlâ titriyor ve sersemlemişti. -Finlandiya'nın vahşi doğasında bulunduğum yerden Helsinki'ye.

Oradan bir yük gemisi kaptanına ödeme yaptım - nakit olarak, gerçi tercih edeceği başka bir ödeme daha olduğunu ima etti - beni kayıtsız bir yolcu olarak Karadeniz üzerinden Stockholm'e götürmesi için.

O yolculukta hiç uyumadım ve elim çantamdaki silahtan hiç ayrılmadım.

İsveç'te bir pilota beni tek motoruyla Uppsala'dan Kopenhag'a götürmesi için para ödedim, orada *başka bir* kargo kaptanı beni Eastbourne, İngiltere'ye kadar götürdü - gözlerimde çaresizliği görünce tam otuz bin pound ödedi.

Ve bunun ötesinde, dünyanın dört bir yanındaki rastgele insanlara yem olarak kullanmaları için ödediğim paralar var. Çin'de anonim bir karanlık web sohbet odasında bulduğum ve beş bin Euro karşılığında Tatiana Fairist adı altında kredi kartı açmayı kabul eden adam. Chicago'da bu isimle bir daire kiralama başvurusu dolduran kadın da öyle.

Otel rezervasyonları, araba kiralama, gemi seyahatleri ve kredi başvuruları için ödeme yaptığım insanlar.

Tüm bunlardan sonra, IPVS-Anon'u bulmadan önce birkaç ay boyunca sadece hayatta kalmaya çalıştım, paramın tükenmesini izledim ve saatleri ne zaman satmaya başlayacağımı merak ettim.

"Biliyor musun?" Gülümsüyorum - son iki yıldır mükemmelleştirdiğim bir maske. Altındaki acıyı gizlemek için hazırlanmış bir gülümseme.

Kayıp. İhanet.

"Çok isterdim ama yetişmem gereken bir vardiya var."

"Oh! Evet, elbette," diye ağzından kaçırıyor Monica. "Peki, belki bir dahaki sefere?" "Çok isterim."

"Harika. Haftaya görüşürüz, Harriet."

Gitmek için döndüm. Ama ufak tefek, orta yaşlı, gülümseyen bir adama çarpmak üzereyken biraz sıcıyorum.

"Tanrım, sizi korkuttuysam özür dilerim."

Onu Papaz Seamus olarak tanıdım, IPVS-Anon'un bodrum katında toplanmasına izin verecek kadar iyi olan kilisenin papazı. Gerçi daha önce hiç konuşmamıştık.

Bana gülümsüyor.

"Bayan... Quinton, değil mi?"

"Quimby."

"Doğru, tabii ki. Harriet Quimby. Özür dilerim."

Yüzü aydınlandı.

"Aman Tanrım, Thames Nehri üzerinde uçan pilot gibi mi?" Kaskatı kesildim.

"Evet, ben... annem büyük bir tarih hayranıydı."

İşildiıyor. "Muhteşem. Şey, Bayan Quimby, küçük bir kuş bana..." komplocu bir tavırla eğilirken göz kırıyor. "Nneka'ydı," diye mırıldanıyor sırtarak. "Senin çok iyi bir koşucu olduğundan bahsetti. Kilisenin kurulmasına yardım ettiği yerel bir gençlik atletizm kulübüne koçluk yapmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyordum. Bilgili atletlere her zaman ihtiyacımız var!"

Büyük, görünür grup aktiviteleri. Evet, bu zor bir hayır.

"ok zgnm, Papaz. Çok isterdim ama işim başımdan aşkın."

Gülümseyerek başını sallıyor.

"Elbette. Özür dilemenize hiç gerek yok. Yine de işler açılırsa?" "İlk arayacağım kişi sen olacaksın."

Sırıttıyor. "ok hoş."

Barın önüne bakarken derin bir nefes alıyorum. Ama burası Scarlet Hog değil. Monica ve Chella'ya söylediğimin aksine, aslında

şu anda bir vardiya var.

Bakışlarım duvarda bir zamanlar "The Crook and Shanks Pub" yazan harflerin olduğu yere takılıyor - bir ay önce kapandıktan sonra geriye kalan tek şey kirli çizgiler. Bakışlarımı daha da aşağıya indiriyorum, ta ki ön kapının camında kendi yansımamı yakalayana kadar - artık koyu renk olan saçlarım yüksek bir at kuyruğuyla geriye toplanmış.

Hayatımdaki bir başka yenilik. Kendimi geçmişten uzaklaştırmanın başka bir yolu. Ve ondan.

"Ahh, beni yendin!"

Bütün hafta e-postalaştığım emlakçı Camilla topuklu ayakkabılarıyla şık bir şekilde yanıma gelirken dönüp gülümsüyorum.

"Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum, Harriet."

"Ve sen!" Şaşkınlıkla sırtarak göz kırpyorum. "Ben..."

vay canına." Kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum.

"Evet, hayır, üzgünüm. Sadece son birkaç hafta içinde üç ajan tarafından daha ekildim."

İç çekiyor. "Erkekler, evet?"

Başımı sallıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Çünkü burası tam bir erkekler kulübü tatlım. Bir bar açmak için bir yer satın almak ya da kiralamakla ilgilendiğinizi ifade eden e-postanızı görüyorlar. Ama sonra *Harriet* ismini görüyorlar. Ve seni temin ederim ki tek düşündükleri, senin bir hedge fonu tüccarının sıkılmış karısı ya da her zaman açmak istediğin o başarısızlığa mahkum barı açmak isteyen bir şey olduğun."

Kaşlarım çatıldı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Oh, Harriet, bunu *biliyorum*. Geçen haftaki e-postalarımı düşün. Nasıl imzalıyorlar?"

Kaşlarımı çattım.

"Saygılarımla?"

"Saygılarımla, *Cam*," diye muzaffer bir edayla sırtıyor. "Camilla değil, Cam. Dedğim gibi, özellikle ticari emlak sektöründe tam bir erkekler kulübü var. O yüzden onların oyununu daha iyi oyna. Onları taklit et ve saçmalıklarıyla oyna."

Sırtıyorum. "Öyle mi?"

"Oh, *evet*. Seninle olduğu gibi mi?" Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve omuz silkiyor. "Bir dahaki sefere o pisliklere e-posta gönderirken Harry'yi kullanmayı dene. Bak bakalım senin programında buluşmak için ne kadar hızlı cevap veriyorlar."

Başımı salladım. "*Yikes*."

"Bana bundan bahset. Şimdi...." Çantasından birkaç anahtar çıkarıyor. "Mekânı kontrol edelim mi?"

İçi boş ve tozlu. Ama potansiyeli görebiliyorum. Camilla iç geçiriyor, barın etrafında dönerken gülümsüyor.

"Şimdi, mahalleye aynı seviyeye getirmek için biraz inşaat ve çalışma yapılması gerekecek. Burası şu anda gözde bir bölge ve daha da yükselecek. Bu da beni pek de mutlu etmeyen *fiyat* konusuna getiriyor..."

Yüzünü buruşturuyor.

"Mülk sahipleri fiyatın biraz düşük olduğunu düşünüyor. Ciddi bir teklif almazlarsa ay sonuna kadar taleplerini artırmayı düşünüyorlar."

Çekiniyorum. Fiyat zaten burası için *çılğınca*. Ama... bu benim geleceğim, şimdi.

Harriet Quimby benim yeni adım. Artık koyu kahverengi saçlarım var ve Londra benim yeni evim. Ve barlarda çalışmayı *sevdiğim* ortaya çıktı. Enerjiyi ve kaosu seviyorum. İnsanların iyi vakit geçirmesi için bir deneyim yaratmayı seviyorum.

Ve bu işte oldukça iyiyim.

Scarlet Hog'da kazandığım parayla burayı karşılayabilmem mümkün değil. Ama madem işleri daraltıyorum, son yedek planımı da tasfiye ettim.

Saatler.

Sadece üzerlerinde oturmak zor oldu. Ama on bir kol saatini saklamak kolaydır. Bir bavul dolusu para ya da şişkin bir banka hesabı öyle değil. Ve şişkin *olurdu*.

İki yıl önce Londra'ya ilk geldiğimde saatlere değer biçtiymiştim. Doksan bin poundun altında bir tane bile yok. Ama en önemli mücevher, değerleme uzmanıma neredeyse kalp krizi geçirecek kadar nadir bulunan, paslanmaz çelik bir Patek Philippe.

Çünkü dört milyon pound değerinde.

Ve beş gün önce, biraz karanlık değerleme uzmanımın bildiği çeşitli arka kanallar ve yeraltı çevreleri aracılığıyla, bu ve diğer on saat satıldı.

Nakit için. Tam olarak beş buçuk milyon pound değerinde nakit. Beş buçuk milyon pound, bankadaki bir kasada gizlice saklanıyor.

Evet, kaçarken Kristoff'un evinden aldım.

Hayır, umurumda değil.

"Sizi telaşlandırmak istemem. Ancak, bu alan gerçekten size hitap ediyorsa, bir an önce karar vermenizi öneririm. Onlar fiyat etiketini yükseltmeden önce."

Başımı sallıyorum, etrafıma bakıyorum ve geleceğimi burada görüyorum. "Önümüzdeki hafta sonuna kadar emin olabilirim."

Camilla ışıldıyor. "*Harika*. şimdi size gerçekten şarap mahzenini göstermem gerekiyor, çünkü o da bu mlle birlikte geliyor ve bu şişelerden ve şaraplardan bazıları aklınızı başınızdan alacak."

DAHA SONRA, bütün gün yürümekten ayaklarım ağrıyor, merdivenlerden bodrum kattaki daireme iniyorum. Gerçekten koşuya falan çıkmalıyım, ya da belki spor salonuna gidip antrenman yapmalıyım. Ama çok yorgunum ve yarın Scarlet Hog'da çift vardiya çalışacağım.

abucak duş alıyorum ve akşam yemeği için daracık mutfağımda fıstık ezmeli ve jleli sandviç yapıyorum. Ama bu *benim* sıkışık küçük mutfağım. Bu *benim* berbat PB&J'im.

Bu hayat benim. Onun değil. Karıştıracak ya da oyuncak edecek kimsenin değil. Kimse baştan çıkarıcı akıl oyunları oynayamaz.

Harriet Quimby kendinden başka kimseye ait değildir.

Bitkin bir halde yatağa girdim. Her zaman yaptığım şeyi yapıyorum; bir kitaptan birkaç sayfa okuyup kenara koyuyorum ve kendime zgr olduğumu söylüyorum.

Kendime bunu ve onu geride bıraktığımı söylüyorum.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve rüyasız bir gece uyuyacakmışım gibi yapıyorum. Bütün geceyi ormanda beni avlayan vahşi ve muhteşem canavardan kaçarak geçirmeyecekmişim gibi davranıyorum. En az bir kez, ter ve arzudan kayganlaşmış ve az önce uykumda beni kıvrandırdığı ve nefessiz bıraktığı iğrenç, günahkâr yollardan hala zonklayarak uyanmayacakmışım gibi davranıyorum.

Ama her gece, biliyorum.

Onlar sadece yalan.

Çünkü geçmişte kalmadı. Onu atlatamadım.

İblisimi asla atlatamayacağım.

"BİR TANE DAHA MI?"

Gölüyorum ve uzun zamandır ilk kez gerçek, içten bir kahkaha atıyorum.

Son iki saat içinde içtiğim iki kadeh şarap ve margaritanın bununla bir ilgisi olabilir. Ama hey, kabul ediyorum.

Gruptan Monica, Chelle ve Theresa'ya başımı ve ellerimi sallarken sırtıyorum.

"Çok isterdim, gerçekten, ama üç benim mutlak sınırim!" Kıkırdıyorum.

Bugün, nihayet, saklanmayı bırakma zamanının geldiğine karar verdim. Çok yakında Londra'nın çok havalı ve gösterişli bir semtinde kendime ait havalı, gösterişli, başarılı bir kokteyl barın gururlu sahibi olacağıma karar verdim.

Kutlamaya başlayabilirim.

"Emin misin?" Chella surat

asıyor.

Sırtıyorum ama ayağa kalkarken tekrar başımı sallıyorum. Diğer kadınların "bırak gitsin, biz hallederiz" ricalarını duymazdan gelerek elimi cebime atıyorum. IPVS-Anon'daki diğer pek çok kişi, son zamanlarda buraya gelmemin

Bir buçuk yıldır paylaşmadığım şeytanlarım ve karanlığım çok derin zararlar veriyor.

Geçmiş yüzünden o kadar kırıldım ki, grup içinde bile bu konuda konuşmaya dayanamıyorum.

Bunun bir kısmı paylaşmak istemememden kaynaklanıyor. Ama en büyük kısmı geçmişim hakkında konuşamamam.

Onlar için
değil.

Kimseye
değil.

Çünkü oralarda bir yerde, güzel bir canavar hâlâ beni arıyor olabilir. Jana da olabilir.

Onun adı geçtiğinde düşüncelerim bozuluyor.

Açıkçası, haberler suç imparatorluklarının mahrem iç güç mücadelelerini kapsamıyor. Ancak satır aralarını okursanız ve ne aradığınızı bilerseniz, bazen *gerçek* hikaye kendini gösterir.

Jana'nın artık Balagula ailesinin *fiili* reisi olduğunu bu şekilde öğrendim. Son çivi, bir buçuk yıl önce, babamın eski evinin merdivenlerinde mum nöbeti tutan iki adamın fotoğrafının yer aldığı küçük bir magazin haberi idi - Balagula ailesinin en sadık "gelenekçi" danışmanlarından ikisi olan Matis Koschek ve Igor Zavrazin.

Nöbet *benim* içindi-Tatiana Fairist. Ve bu ikisinin şimdi beni de ölü olarak görmeleri, konuyla ilgili herhangi bir doğrudan makaleden daha fazlasını ifade ediyordu.

Jana kazandı. Taht onda.

Alabilir.

"Eminim, evet," diye iç geçirdim. "Ama beni dışarı sürüklediğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Bu da gerçek.

Monica bana sarılırken gülümsüyor. "Ne zaman istersen tatlım. Her zaman buradayız."

Önce Chella'ya, sonra Theresa'ya sarılırken gülümsüyorum ve içkilerimi karşılamak için masaya gizlice biraz para atıyorum. Sonra da kapıdan çıkıp geceye karışıyorum.

Battersea'de buluştuğumuz bar, Wandsworth'teki daireme o kadar da uzak değil. Hava da güzeldi, ben de yürümeye karar verdim. Daha bir blok gitmişken, eski, Arnavut kaldırımli bir caddeden geçerken neredeyse bileğimi burktuğumda bu kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Ben *hiç* topuklu giymem. Bu gece neden giydiğime dair hiçbir fikrim yok.

O kadar geç değil ama karanlık. Ve sokaklar oldukça boş. Ama endişelenmiyorum. Son iki yıldır kendimi sıkı bir şekilde eğittim.

Haftada altı kez egzersiz yapıyorum. Haftada iki gün jiu-jitsu ve haftanın diğer iki günü de kickboks yapıyorum.

Ben de topuz taşıyorum.

Ama bu gece hiçbir şey için endişelenmiyorum. Dışarısı çok güzel, ay kocaman ve hava hâlâ sıcaklığını koruyor. Yavaşça nefes alıp veriyorum, alkolün vızıltısını ve dostluk olduğunu düşündüğüm şeyin parıltısını hissediyorum.

Kendime yeni bir dünya inşa etmek iki yılımı aldı. Belki de arkadaş gibi şeylere yeniden hazırım.

Belki sonunda Tatiana'nın mezarına son bir avuç toprak koyabilir ve bu yeni hayata devam edebilirim.

Caddenin karşısına geçiyorum ve daireme yaklaşırken yan şeritten ilerliyorum. Bir an için arkamda bir şey hissediyorum. Bir güç. Bir önsezi. Bir bakış.

Titriyorum, elim topuz için çantama giderken etrafımda dönüyorum. Ama orada kimse yoktu.

Olmayacağını biliyordum.

Bu, ondan kalan son iz. Üzerimde bıraktığı ve bir türlü geçmeyen son iz. *İzlendiğim* ya da takip edildiğim hissi. Sanki onun varlığı hala gölgelerime musallat olmuş, saldırmaya hazırmış gibi.

Ama değil ve olmayacak da. Bu kadar zaman sonra olmaz. Diğer insanların sosyal medyalarını takip ederek edindiğim birkaç bilgiye göre İngiltere'de bile değil. Bratva kaptanları ve suikastçıları kendilerini Instagram'da paylaşacak değiller ya. Söylemeye utanıyorum, bir zamanlar çok severek bahsettiği çocuğu -Misha Tsavakov'u- takip etmek için ben de sahte bir hesap kullandım.

Çoğunlukla spor arabalar, rugby, dövmele ve çılgın görünümlü partiler. Ama arada bir, kalbimin boğazıma düğümlenmesine neden olan bakışlar yakalıyorum.

Çünkü onu internette telefonumdaki bir fotoğrafta bile görmek beni felç ediyor. Ve beni paramparça ediyor.

Bu durum hem ondan nefret etmeme hem de onu özlememe neden oluyor, ta ki kendimi telefonu bir kenara atıp koşmaya ya da başka bir şeye gitmeye zorlayana kadar.

Onu Misha'nın fotoğraf akışında son birkaç kez gördüğümde, Doğu Avrupa gibi yerlerdi. Ya da Almanya. Ya da New York.

Londra'da değil.

Ben iyiyim.

Yine de, bu bazen ürpertici hisler son bir iki hafta içinde daha sık ve daha yoğun hale geldi. O... şeyi, o gücü her köşede ve her renkli camın arkasında hissediyorum.

Ama bir şey olmadığını biliyorum. Sadece yeni dünyama alışmaya çalışıyorum. Gececektir. Her zaman geçer.

Nefes veriyorum, yan şeritte yürümeye devam etmek için döndüğümde bedenim gevşiyor. Yumruğum çantamdaki biber gazı kutusunun etrafından çözülüyor ve göğsüm tekrar gevşiyor.

İyisin.

Tekrar nefes alıyorum, hafif sallantılı topuklarımın üzerinde eve doğru yürürken rahatlıyorum.

Ve sonra yakalandım.

Çığlık atıyorum ama bir el kabaca ağzımı kapatıyor. Ve korkunç, utanç verici, rahatsız edici bir saniye için, acaba o mu diye merak ediyorum.

Umarım odur ve bir anlığına içim ısı ve heyecanla doluyor.

"Kahretsin bebeğim, bu gece böyle nereye gidiyorsun?"

Soğuk, çıplak, gerçek korku kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Adrenalinim çığlık atıyor ve derim büzüşüyor.

Kristoff değil. Yakınından bile geçmiyor.

Tekrar çığlık atıyorum ama el ağzımı daha sert kapatıyor. Tekrar denediğimde, adam beni ara sokağın derinliklerine çekip sertçe bir tuğla duvara doğru iterken irkiliyorum.

Ana caddede sadece sokak lambasının loş, titrek ışığı var. Ama onun korkunç parıltısıyla saldırganımın alaycı, zalim, kırmızı yüzünü seçebiliyorum.

Gözleri üzerimdeki atlet ve kısa eteğin üzerinde gezinirken şehvetle sırtıyor.

"Sen ve ben biraz eğlenmeye ne dersin, hayatım?" Homurdanıyor, nefesi ekşi ve likörle ağırlaşmış.

Ve aniden, adrenalinin etkisiyle hâlâ yarı uyuşmuş olsam da, eğitimim devreye giriyor. Elini bacaklarımın arasına soktu ama o daha gözünü kırpmadan ağzımın üzerindeki elini *sertçe* ısırđım. Ve tam acı içinde kükrerken, dizim sarsılarak taşaklarına çarpıyor.

"Hey seni küçük *amcık!*" diye kükrüyor.

Kavrayışı üzerimden düşerken dönüp kaçıyorum. Dönüyorum, elimi çantama sokup topuzla işini bitirmeye çalışıyorum.

Ve topuğum kırıldı.

Agresif dönüşümün hareketi dengemi bozup beni yere çarparken nefes nefese kalıyorum.

Gözümü kırpmadan üzerime atladı.

Soğuk, çıplak korku beni kavırıyor, büyük gövdesi bana çarparken beni boğuyor. Ağırlığı beni üzerine düştüğüm çöp torbalarına yapıştırıyor. Yüzünde hırıltılı bir öfke maskesiyle bana yaklaşırken ekşi nefesi gözlerimi yakıyor.

"İyi oynamalıydın, aşkım," diye geveliyor. Dizini bacaklarımın arasına sıkıştırıp onları açmaya çalışıyor.

Hırlıyorum, dirseklerim ve tırnaklarımla saldırıyorum. Yüzünü yakalıyorum, yüzünden aşağı kan damlayan vahşi izler bırakıyorum. Ama bu sadece onun öfkesini körüklüyor.

"Küçük orospu!"

Ağır bir el başımın yan tarafına çarpıp beni sersemletirken homurdanıyorum.

Aman Tanrım.

Bunun için eğitim aldım. Nasıl dövüleceğimi ve kendimi nasıl savunacağımı *biliyorum*. Ve iyi. Ama biraz içki içtim. Topuklarım beni mahvetti. Toparlanıp karşı koymak için bir saniyeye ihtiyacım var ama o bana bir milisaniye bile vermiyor.

Bağırıyorum, dizimi kaldırıyorum. Ama o kaçıyor, yine taşakları yerine kalçasından yakalıyor. Eli tekrar başımın yan tarafına çarpıyor ve gözlerimi siyah noktalar kaplarken çılgılık atmama neden oluyor. Tıslayarak onu itiyorum, kemerinin şingırdadığını duyarken gözlerine doğru gitmeye çalışıyorum.

Çantam *o* kadar yakın ki, onu ve içindeki biber gazı kutusunu yakalamak için kolumu yana doğru uzatıyorum. Ama uzanamıyorum. Parmaklarım sapına zar zor dokunuyor, adamın ağırlığı üzerime baskı yapıp beni boğarken onu yakalamaya çalışıyorum.

"Seninle güzelce sevişecektim. Ama şimdi yüzümü siktiğin için kanını akıtacağım, seni küçük-"

Sesi korkunç bir çağılıyla boğuluyor. Bakışlarım hızla çantamdan onun yüzüne kayıyor ve donup kalıyorum.

Gözleri doğal olmayan bir şekilde şişiyor ve yüzü morun canlı bir tonuna dönüşüyor. Ve boynuna demir gibi sarılmış bir kol var, sıkıyor.

Aniden, adam keskin bir sarsıntıyla geri çekilirken ağırlık gitti. Gözlerim irileşmiş, göğsüm kabarmış bir halde ayağa fırladım. Devasa, iri gölgenin saldırganımı bir eliyle başının etrafına sararak boğmaya çalışmasını izlerken bedenim hâlâ korkudan adrenaline çılgılık atıyor.

Gölge aniden sertçe çeker. Korkunç bir çatlama sesi geliyor. Çılgılığı yutarken elim dehşet içinde ağzıma doğru uçuyor. Gölgenin saldırganın boynunu tam önümde kırışını izlerken ve *duyarken* gözlerim büyüyor, yüzüm bembeyaz oluyor.

Kırmızı yüzlü adam yere yığılır ve gece hareketsiz kalır.

Orada duruyorum, nefes nefeseyim, göğsüm kabarıyor ve tenim enerji ve korkuyla elektrikleniyor. Gözlerim kan çanağı gibi çınlıyor. Ve sadece uzun, karanlık gölgeye bakıyorum.

Işığa dönüşüyor. Ama bilmek için ona ihtiyacım yok. Sanırım kolunu diğer adamın boğazına doladığını gördüğüm anda anladım. Saldırıya uğramadan önce bile biliyordum. Bir haftadır ensemdaki tüylerde hissediyorum.

Bu o.

Beni buldu.

Kristoff döner ve sokak lambasının titrek ışığı onun ölümcül, buz mavisi gözlerinde parlar.

"Seni buldum, printsessa."

Sanki tüm dünya aniden küçülüyor ya da yok oluyor, sadece ikimiz kalıyoruz. Sessiz, hareketsiz bir kar küresinin içindeymişiz gibi.

Bu buluşmayı binlerce kez hayal ettim. Hayalini kurdum, korktum. Umut ettim. Ondan kaçtım.

Ama Kristoff'tan kaçmanın mümkün olmadığını herkesten çok ben biliyorum. Belki bir süreliğine olabilir ama sonunda, her zaman yaptığı gibi, beni bulur.

Beni yakaladı.

Ama bu sefer, onun avı olmayacağım.

Olmayacağım.

Gözlerim ona karşı soğuk bir şekilde kısılıyor, tıpkı onun da bana aynısını yaptığı gibi. Ağzı ince, çenesi beyaz yakasının altındaki boyun kaslarını dalgalandıracak kadar sıkı. Havada ağır bir şekilde asılı duran, çatırdayan ve gümbürdeyen bir elektrikle titreyen gerilimi neredeyse tadabilirsiniz.

Gözlerim onu yavaşça içine çekerken kalın kalın yutkunuyorum.

Her nasılsa, iki yıl içinde, daha da çekici hale geldi. Daha karanlık, daha kenarlı. Daha ölümcül görünüyor. Çenesindeki vahşi çizgiler beni ürpertiyor.

Omuzlarının dalgalanan kasları, özel dikim koyu gri takım elbise ceketini zorluyordu.

Gözleri daha sert. Üzerindeki o manyetik, büyüleyici güç de daha güçlü ve daha karanlık görünüyor.

Ve görünüşe göre, ona yakın olmanın bile bana hissettirdikleri son iki yılda daha da arttı. Çünkü ondan üç metre uzakta dururken, sanki görünmez iplerle ona doğru çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Sanki kaçmak istiyorum, sadece yakalanmak için. Sırf onu öpebilmek için defalarca vurmak istermişim gibi.

Son iki yıldır kendime ondan nefret ettiğimi söyledim. Kendime onun başıma gelen en kötü şey olduğunu söyledim.

Altmış saniye sonra tekrar karşısına çıkınca, o yalanlar evi yıkılıyor.

Ondan nefret etmek istiyorum. Her şey için ondan gerçekten nefret etmek istiyorum. Ama yapabilir miyim bilmiyorum.

"Beni nasıl buldun?" Sonunda ağzımdan kaçırdım ve aramızda zonklayan sessizliği bozdum.

Gözleri titriyor, benimkilere dikiliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Sanıyorsun ki..." diye mırıldanıyor.

Kahretsin, sesi bile son iki yılda şekil değiştirdi ve güçlendi. Şimdi daha da derin ve daha da çelikleşmiş görünüyor. Ses tonu daha buyurgan, sanki bu mümkünmüş gibi.

"Bunun her zaman kaçınılmaz bir durum olmadığını varsayıyorsun, *Harriet*."

Sertleşiyorum. Durdurmaya ve üzerimden akıp gitmesine izin vermeye çalışıyorum. Ama başarısız oluyorum ve o da bunu görüyor.

"Senin ne olduğunu

biliyorum," diye tıslıyorum.

Gözleri hafifçe kısılıyor.

"Ne olduğumu hep biliyordun."

"Ben senin ne *yaptığını*

biliyorum."

Dudakları kıvrılır.

"Aydınlat beni."

"*Kes şunu*," diye tükürdüm ona hırlayarak. "Kes şunu. *Biliyorum* Kristoff, tamam mı?! Aileme ulaşmak için beni kullandığını biliyorum-"

"Yanılıyorsun."

Bana doğru hamle yapıp aramızdaki mesafeyi bir milisaniyede kapatırken nefesim kesiliyor. Geriye doğru sendelediğimde titriyorum, kendimi arkamdaki tuğla duvara yaslamadan önce bir eliyle boğuşuyorum.

Göğsüm kabarıyor, boğazım daralıyor, üzerime çullanıyor, o buz gibi mavilerle beni duvara çiviliyor.

"Tehlikedesin," diye homurdanıyor

alçak sesle. Dudaklarım küçümsüyor.

"Benden *uzak dur*. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Az önceki gibi mi? Sarhoş olup karanlıkta Wandsworth'te tek başına dolaşmak gibi mi? Ara sokaklardan geçerek?"

Eli bana dokunacakmış gibi kalkıyor - yıllar önce fantezi kaçışımızda milyonlarca kez yaptığı gibi çenemi kavrayacakmış gibi.

Ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Ve ben artık o kız değilim.

Yeni bir şeyim.

Bileğinden tutup onu tuğlalara doğru iterken dönerek ondan uzaklaşıyorum.

"Benden uzak dur."

Kristoff avucunu duvara dayayarak kendini destekliyor ve yavaşça dönmeden önce geriliyor. Gözlerini omzunun üzerinden bana dikeyiyor ve döndüğünde yüzündeki o unutulmaz muhteşem ve ölümcül ifade titrek ışıpta zonkluyor.

"*Bu mümkün değil.*"

Nefesim kesiliyor, bana doğru hamle yaparken içimde adrenalin yükseliyor. Ama onu engelliyorum, sola doğru kaçıyorum ve kolunu savuruyorum. Saldırıyor ama ben eğilip ön kolumu savurarak onu geriye doğru itiyorum, neredeyse ayakları yerden kesiliyor.

Kaşlarını çatarak kendini tutuyor. Ama sonra yavaşça dudaklarının kenarları kıvrılıyor ve gözleri bana dikiliyor.

"Pratik yapıyordun, *printsessa...*"

Gözlerim kısıldı.

"Dediğiniz gibi, belki *de* kaçınılmaz olarak sizsiniz. Ve bu sefer hazırlıklı olacaktım."

Kırık topuklularımı tekmeleyip kaldırmak için uzandığımda çenem

kilitleniyor. "Beni nasıl buldun?"

Omuzlarını yuvarlıyor, yakasını düzeltirken bakışlarını bana kilitliyor.

"Türünün tek örneği olan Patek Philippe kol saatlerini karaborsa koleksiyoncularına fark edilmeden satamazsınız."

Kahretsin.

Bunun bir risk olduğunu biliyordum. Saatin nadir olduğunu ve piyasaya sürmek için onu arayan insanlar olabileceğini biliyordum. Ama dikkatliydim. Satmak için bir vekil ve sahte bir şirket bile kullandım.

"Ve sadece *bir* vekil ve kukla şirket aracılığıyla mı?" Bana soğuk ve aç bir şekilde sırtırken yavaşça başını sallayarak cık cık diye bir ses çıkarıyor.

"Ben sana daha iyisini öğrettim."

"Bana öğretmeni hiç istemediğim bir sürü şey öğrettin." "Pek şikayet ettiğini hatırlamıyorum."

"The kelimesen bakıyor için o *zorlama*," I Tükür. "Ya da Stockholm sendromu."

Kristoff'un dudakları inceldi.

"Psikiyatrist gibi konuşuyorsun."

"Öyle mi? Senden sonra onları yeterince gördüm."

Gözleri kısıldı. Benimkiler de öyle.

"Beni neden buldun?"

"Neden *kaçtın* lan?" diye tehlikeli bir şekilde tıslayarak bana doğru ilerliyor. Yutkunuyorum, aramızdaki mesafeyi koruyarak onun ilerleyişiyle aynı anda geri adım atıyorum.

Ondan korktuğum için değil.

Çünkü düşündüğüm kadar güçlü olmadığımından korkuyorum. Çünkü ona bu kadar yakın olmak bile nabzımı ateşle çarptırıyor. Öfkelenmek, ona küfretmek ve ona vurmak istesem de... Aynı zamanda saldırılarımı boşa çıkarmasını ve beni duvara yapıştırmasını istiyorum.

Ondan nefret etmek istiyorum.

Onu hâlâ seviyor olabileceğimden ölesiye

korkuyorum. "Neden kaçtığımı çok iyi biliyorsun."

Soğuk bir kahkaha atıyor.

"Jana'nın zehirli saçmalıklarını dinlemeyecek kadar akıllı olduğunu düşünmem dışında."

"Oyuna getirildiğimi anlayacak kadar akıllıydım, Kristoff!" Şak diye söyledim. "Öyle mi!?" O da bana karşılık verdi. "Ama kim tarafından, *Harriet*?"

O hala bana doğru geliyor, ben hala geri yürüyorum. Ta ki aniden ara sokaktan caddeye geri çekilene kadar.

"*Lütfen*," diye boğuluyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Lütfen *bırak gideyim*." Soğuk soğuk gülüyor.

"Altı milyon pound değerinde saat çaldınız." "Beş buçuk milyondur."

"O zaman soyuldun." "*Sen bilirsin*."

Başımı ona doğru sallayarak alay ettiğimde gözleri kısılıyor. "Benden çok şey aldın."

Bir kahkaha atar. "*Lütfen*, bağışla beni. Senden aldığım şey, gerçek benliğinin etrafına kilitlediğin o kafesti. Gerçek ihtiyaçlarının ve arzularının etrafına."

"Sen *bozdun*-"

"*Saçmalık*," diye sertçe çıkıştı. "O karanlık tohumlar ve sapkın ihtiyaçlar hep senin içindeydi, *printsessa*. Tıpkı her zaman benim içimde oldukları gibi. Ben sadece onları suladım, tıpkı senin benimkileri suladığın gibi."

"Bana yaptırdığın şeyler, hepsi-"

"Evet, işte bu. *Seni ben yarattım*," diye soğuk bir şekilde alay ediyor. "*Seni yaptığım* tek şey yap, Tatiana-"

"Bu benim lanet olası adım

değil." Çenesi şiddetle sıkılır.

"Sana yaptırdığım tek şey, *Harriet*, bir dahaki sefere benden kaçıp açgözlü küçük bir kız olmanı beklerken nasıl da ıslandığın için külotunu mahvetmek oldu-"

Elim yüzüne sert bir tokat attı.

Tepkisi anında oldu.

İçime girerken nefesim kesiliyor, geri çekiliyorum. Ellerimi arkamda, sırtımın alt kısmına doğru iterken elleri bileklerimin etrafında demir gibi kenetleniyor ve sert vücudunu benimkine sabitliyor.

Nabzım *kükürüyor*.

Tenim

elektrikleniyor.

Bacaklarımın arasında korkunç, hain, utanç verici bir sıcaklık birikiyor.

"*Yapma*," dedi karanlık bir sesle.

"Ne?" diye alay ettim. "Sana vurmak mı?"

Tekrar yapmak için kollarımdan birini çekip kurtarmaya çalışıyorum.

Ama o çok güçlü. "Hayır," diye yavaşça başını sallıyor. "*Beni baştan çıkar.*"

Lanet olsun.

Vücudumdaki her sinir onun için ağrıyor. İki yılımı gömdüğüm ve yokmuş gibi davrandığım her karanlık, gizli arzu çılgılık çılgılığa yüzeye çıkıyor.

Ona olan ihtiyaç.

Onun tarafından kovalanma ihtiyacı. Ve yakalanma. Ve

kısıtılma. Ve *alınma*.

"Oi!"

Bir adamın sesi aramızdaki birkaç santimde kaynayan zonklayıcı sessizliği bozuyor. Başım yana savruluyor ve endişeyle kaşlarını çatarak bize yaklaşan iki polisi görünce ürperiyorum.

"Burada bir sorun mu var?" Biri sertçe tersledi, gözleri tutturulmuş bileklerimden Kristoff'un asık suratına kaydı.

İki polisin onun gibi bir adamı durduracağını sanmıyorum. Ama bunun çok görünür olduğu açık. Az önce öldürdüğü adamın cesedinin yarısı arkamızdaki sokakta çöplerle kaplı.

Ve Kristoff'un şu anda buradaki *tüm* gücün bana ait olduğunu anladığını biliyorum.

Elleri bileklerimi bırakıyor. Geri çekiliyor.

Bunu yaptığında içime düşen özlem acısından nefret ediyorum. "Hayır," diye mırıldanıyor soğukça. "Yok."

Polisler onu görmezden gelip bana döndüler. "Bayan?"

Hâlâ Kristoff'a bakıyorum, gözlerim onun buz gibi mavilerine kilitlenmiş durumda.

"Hayır," dedim sertçe. "Hayır, teşekkür ederim. Sadece eski bir dostla hasret gideriyorum." Kristoff'un çenesi titriyor ama bir şey söylemiyor.

İkinci polis boğazını temizler. "Nereye gidiyorsunuz, bayan?"

"Eve. Sadece birkaç blok ötede oturuyorum." Elimle oturduğum yerin aksi yönünü işaret ediyorum.

"Görünüşe göre biz de o tarafa gidiyoruz," diye homurdanan ilk polis, Kristoff'un cüssesine ve etrafındaki girdaplı, lezzetli karanlığa ihtiyatla bakıyor.

"Olduğun yerde kal dostum," diye homurdanıyor bir zamanlar aynı yatağı paylaştığım adama.

Bir zamanlar kalbimi açtığım adam.

Her şeyeime sahip olan adama.

Kristoff'un yüzü kararır ve gözleri parlar. Ama ellerini kaldırırken ince ince gülümsüyor.

"Dediği gibi. Sadece eski bir dostla hasret gideriyorum."

"Arayı kapatıyor muyuz?" İlk polis soğuk bir şekilde söylüyor.

Yutkunuyorum. "Hem de çok."

Kendimi dönmeye zorlayıp iki polisle birlikte uzaklaşmadan önce Kristoff'un ölümcül bakışları içime saplanıyor.

Daha önce olduğu gibi, o enerjinin ensemdeki tüylerde karıncalanma yarattığını hissedebiliyorum. O karanlığın peşimde döndüğünü hissedebiliyorum. Gözlerinin ruhumu delip geçtiğini hissedebiliyorum.

Ama bu sefer, bunun benim hayal gücüm olmadığını biliyorum - benim çarpık kabusum ya da yasak rüyam.

Bu sefer gerçek olduğunu biliyorum.

Köşeyi dönüyoruz ve hislerimiz azalıyor. Ama sadece biraz. Çünkü derinlerde bir yerde, onun haklı olduğunu biliyorum.

Ondan istediğim kadar kaçabilirim.

Ama onun beni yakalaması sadece bir fantezi değil. Bu bir kaçınılmazlık.

İYİ SAKLANMIŞ.

Şu anda içimde kabaran öfke, kızgınlık ve zorlukla kontrol altına alınmış arzu girdabından neredeyse bunalmış olmasaydım etkilenirdim.

İyi saklanmış. Ama şimdi onu buldum. Ve bu sefer, benden tekrar kaçamayacak. Öyle olduğunu düşünebilir. Aslında, buna inandığından neredeyse eminim, çünkü iki polisin refakatinde benden rahatça uzaklaşmadan önce bunu gözlerinde görebiliyordum.

Şimdiden bu sefer nasıl kaçacağını düşünmeye başladığını görebiliyordum. Benden nasıl kaçacağını ve benden saklanmak için adını ve saçını nasıl değiştireceğini.

Ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Ona da söylediğim gibi, onun kaçması ve benim kovalamam söz konusu olduğunda, benim onu yakalamam bir olasılık değil.

Bu bir kaçınılmazlık. Gelgitler ya da güneşin doğuşu kadar kesin bir şey.

Bu sefer iki yıl sürdü. İki yıl boyunca her taşın altına baktım. İki yıl boyunca bir düzine saçma sapan ipucunun peşine düştüm-

Çin'de Tatiana'nın adıyla Amex kartı açan bir bok kafalının kapısını tekmelemek. Chicago'da onun adına kira başvurusu yapan bir kadının da ödünü koparmak.

Hiçbiri beni ona götürmedi. Ama bir iz kokusu hala bir izdir. Beni atlatmaya çalışsa bile, tek bir şey yapmayı başardı:

İçimdeki öfkeli ateşi kükremeye devam ettirdi.

Odaklanmamı sağladı.

Beni avda tuttu. Ve şimdi, avımı buldum. Yine buldum.

Kaldığım otelin çatı katının karanlığında, Londra gecesine dalarken gözlerim kısılıyor.

Londra'da. Bunca zamandır lanet olası *Londra*'daydı. Çölün ortasında bir palmye ağacının altında saklanmıyordu. Sibiry'a'nın vahşi doğasında bir kulübeye tıkılmadı.

Londra'da. Onu bulmak için tarayabileceğim milyonlarca CCTV kamerası vardı, sadece nereye bakacağımı bilmiyordum.

Ama şimdi onu buldum. Bu ışıltılı şehirde bir yerlerde.

Bu saatler onun felaketi oldu. Öldüğünü anladığım gece, bir düzine insanı bu işe bulaştırdım - yüzeyin altındaki karanlık dünyada yüzen türden insanlar. Çalıntı ya da sahte sanat eserlerinin ticaretini yapan insanlar. Yani bunları parayla takas etmek istese Christies'e gidemezdi.

Ve böylece bir hafta önce, adamlarımdan biri aldığı ultra nadir Patek Philippe saatin satış belgesiyle bana geldiğinde, nihayet biliyordum.

Sonunda ona sahiptim. Ve şimdi, onu buldum.

O büyüdü.

Çenem sıkılıyor.

Büyüdü, güçlendi, cesaretlendi.

Daha da güzelleşti. Daha büyüleyici. O gözler ve o dudaklar beni dizlerimin üzerine çöktürebilir ve iki yıl önce sahip olduğum tüm kuralları yıkmamı sağlayabilirdi.

Beni öldürebileceklerinden eminim.

Çatı katının camından şehre bakarak yavaşça nefes veriyorum.

İki yıl sonra artık pek çok şey farklı. Jana artık açıkça ve alenen Balagula Bratva'ya liderlik ediyor. Aile konseyinde, iktidarın el değiştirdiğini ilan etmeden önce Tatiana'nın bulunmasını bekleyen birkaç direnişçi vardı.

Jana onları bekledi ve sonra ellerine teslim ettiğim kan ve saçla onlara vurdu. Ondan sonra taht onun oldu.

Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını bilmek kötüdür. Ama bir piyon olduğunu bilmek daha kötüdür.

Mikhail'in yeğeni ve eski yardımcısıyla bir savaş başlatıp başlatmayacağını görmek için gölgelerden bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Görünürde pes ettiğini, havlu attığını ve kendi planlarına ve organizasyonuna geri döndüğünü düşünürsünüz.

Ama Mikhail'i tanıyorum. Ve kesinlikle havlu falan atmış değil. Eğer saklanıyorsa, bunun nedeni ilk kan damlasında saldırmak için yüzeyin altında gizlenen lanet bir köpekbalığı olmasıdır.

Ama ikisini de sikeyim. Mikhail ve Jana birbirlerini parçalara ayırabilirler, umurumda değil. Onları sadece beni Tatiana'ya götürecekler mi diye takip ediyordum.

Harriet'e.

Ama Harriet, Tatiana ya da artık her kimse, bildiğinden çok daha büyük bir tehlike altında.

Onun peşinde olan tek kişi ben değilim.

Tsavakov İmparatorluğu'nda yükseldim. Artık daha fazla kaynağa sahibim ve bunları bir casus ağı kurmak için kullandım. Hayalet Sendika'ya giremeyeceğim açık. Mik'in adamları sızılamayacak kadar eğitilmiş, şartlandırılmış ve beyinleri yıkanmış. Ama Balagula iyi yerleştirilmiş bazı gözler ve kulaklar için olgunlaşmıştı.

Jana onu arıyor. Aramak zorunda. Çünkü tacı, tahtı ve muhtemelen hayatı buna bağlı.

Onu henüz bulamadı, hatta çok da yaklaşamadı. Ama aslında avına bildiğinden daha yakın.

Şu anda Jana, Balagula imparatorluğunu İngiltere'ye doğru genişletmeye çalışıyor. *Londra*'ya. Aslında şu anda burada, güney kıyısında Thames Nehri'ne bakan iyi korunan bir çatı katında yaşıyor.

Kaynaklarına rağmen, benim yarısı kadar bile iz sürücü ve avcı değil. Yeterince zaman verilirse, bir oda dolusu daktilolu maymun bile teorik olarak William Shakespeare'in eserlerini yazabilir.

Er ya da geç, Jana aradığı yarım kalmış işin burnunun dibinde olduğunu fark edecektir.

Gözlerim kapanıyor. Nefes alıyorum, burnumu Tatiana'nın hâlâ kıyafetlerime ve tenime sinmiş olan hafif kokusuyla dolduruyorum. Yüzüme değen avucunun kalıcı sızısını içime çekiyorum.

İyi saklanmış. Ama dediğim gibi, hiç şansım yok.

Ben kaçınılmaz biriyim.

Ondan uzakta geçirdiğim iki lanet yıl beni daha önce hiç olmadığım kadar sertleştirdi. Beni daha korunaklı, daha acımasız, daha gözü kara yaptı. Beni ilk tanıdığımda, içimdeki canavarı geride bırakmaya çalışıyordum. *Bukavac*'ın hayaletini ruhumdan kovmaya çalışıyordum.

Benimle tanıştığında, sadece o canavarı besledi.

Kadın kaçtığımda, adam kafesinden kurtuldu. Ve şimdi, onun kokusunu tekrar aldı.

Duvardaki ayna, en adil olanı bulacağım.

Ve bu sefer, onu bütün olarak yutacağım.

Camdan fırlayıp otel odamın karanlığından geçerek gecenin mürekkep gibi karanlığına geri dönüyorum.

Benden alınan geri alma zamanı geldi.

NEFES ALAMIYORUM.

Dairemin kapısını arkamdan çarparak kapattığımda, soluk soluğa kapının üzerine çöküyorum. Oda dönüyor, görüş alanımda siyah noktalar uçuşuyor. Yere düşüyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve omuriliğimde sıcak bir ürperti dalgalanıyor.

O beni buldu.

İki yıl saklandım. İki yıl boyunca izlerimi bulandırdım ve onu atlatmak için dünyanın dört bir yanına sahte bayraklar gönderdim. Kendimi yeniden yaratmak ve benden iki kez alınan bir hayatı yeniden inşa etmekle geçen iki yıl.

İlk seferinde beni aldı.

İkinci seferde at gözlüklerim çıktı ve onu olduğu gibi gördüm.

Senin düşündüğün gibi.

Çünkü iki zor ve öfkeli yıldan sonra ilk kez içimde şüpheyi yakın bir şeyler kıpırdıyor. Onu tekrar yüz yüze görmek.

Beni sarstı. Ve benim onun için ailemin imparatorluğu için oynanan oyunda bir piyon olduğuma dair sarsılmaz inancımın temeline sert bir darbe indirdi.

Bu gece, iki yıldır ilk kez, bir zamanlar beni çalan ve sonra da kalbimi çalan adamın gözlerine baktım. O korkunç ve güzel, unutulmaz derecede ölümcül, buz mavisi gözlerin derinliklerine baktım ve iki yıl boyunca orada göreceğimi hayal ettiğim kendini beğenmişliği ya da kötülüğü görmedim.

Sadece acı gördüm. Gerçekten gerçek, acımasız, paramparça bir acı gördüm. Ve son iki yıldır bir cankurtaran salı gibi tutunduğum her bir inancı yerle bir etti.

Elbette gece geç saatlerde bunların doğru olup olmadığını merak ettiğim o karanlık anları yaşadım. Elbette, koştuğumdan şüphe ettim ve başından beri amacının ben değil de imparatorluk olduğunun gerçekten doğru olup olmadığını merak etme sarmalına düştüm.

Ama kaçtıktan sonra, o deliğin sonuna kadar gitmek beni öldürebilirdi. Ve bunun yanı sıra, son iki yıldır özenle topladığım her bilgi kırıntısı Jana'nın doğruyu söylediğine işaret ediyor.

Ta ki bu gece tüm kartlar sallanmaya başlayana kadar.

Kesik kesik bir nefes alıyorum, ayağa kalkarken elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Sendeleyerek küçük yatak odasına giriyorum ve bakışlarımı duvara çeviriyorum.

Biri bunu görse deli olduğumu düşünürdü. Sanırım deli olabilirim. Ama buna ihtiyacım vardı.

Yatak odasının bir duvarı bilgisayar çıktıları, haritalar ve gazete kupürleri ile kaplıdır ve bazılarını diğerlerine bağlayan turuncu ip parçaları kesinlikle çılgın görünümlüdür. İlk bakışta, ay insanların dünyayı gizlice yönettiğini kanıtlamaya çalışan bir delinin saçmalıkları ya da kuşların bir tür olarak hükümetin örtbas ettiği bir tür olması gibi başka bir çılgınlık gibi görünüyor.

Ama benim bile "çılgın duvarım" dediğim şey komplo teorileri

değil. Bu bir av.

Yavaşça eteğimi ve atletimi çıkarıp yoga pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum. Gözlerim yine delilik duvarına kayıyor.

Bir köşede, Jana hakkında topladığım her şey var. Bratva ailelerinin sayısız liderine ev sahipliği yaptığı bilinen gala etkinliklerinden kupürler. Suç ailelerinin iç politikalarını takip etmeye çalışan bir adamın blog yazısının çıktısı, neredeyse bir gerçek suç dizisi gibi.

Onun ve babamın düğün resimleri.

Duvarın bir başka bölümünde ailemin konseyi hakkında bilgiler var. Bir başka bölümde ise Tsavakov imparatorluğu ve ailesi hakkında bir sürü şey var - Boris ve şu anda prestijli Oxford Hills Akademisi'nde üçüncü sınıfta okuyan varisi Misha hakkında. Boris'in kendisi de delicesine iyi belgelenmiş bir pislik gibi görünüyor. Ama Kristoff hakkında gerçekten hiçbir şey yok.

Duvardaki diğer gruplar diğer Bratva ailelerine ve Balagula'nın başı olan Jana ile olabilecek bağlantılarına adanmıştır. Ve sonra, merkezde.

En büyük gizem: Hayalet Sendika ve tamamen görünmez olan Mikhail Arakas.

Tüm bunların merkezinde o var-Kristoff, Jana, ailemin tahtının ele geçirilmesi. Beni öldürmek için yapılan komplo. Yine de örgütün adı daha uygun olamazdı, çünkü Mikhail bir *hayalet*.

Öyle biri yok. Karanlık ağın en derin bölümlerinin bile tek bir karanlık köşesinde yok. Hiçbir fotoğrafı yok. Hiçbir şey yok. Ama yeterince dikkatli bakarsanız, orada burada Hayalet Sendika'ya dair fısıltılar *var*.

Çoğunlukla söylentiler. Suikastler. Siyasi çalkantılar. Kötü niyetli şirket ele geçirmeleri ve şiddetli aile güç değişimleri.

Gözlerim tüm duvarda gezinirken yavaşça nefes veriyorum, ta ki sonunda Misha Tsavakov'un Instagram'ından bulanık bir çıktıya, arka planda görünen tanıdık, yontulmuş bir yüze gelene kadar.

Kristoff'un elimdeki tek fotoğrafı bu. İki yıldır onu sadece bu şekilde gördüm. Bu geceye kadar.

Ta ki *beni bulana* kadar.

Kafamın derinliklerinde bir alarm sesi çalmaya başladığında kalın bir şekilde yutkunuyorum. İki yıl. *İki yıl* dayandım. Ve şimdi, tekrar koşmam gerekiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, her şeyi yeniden terk etmem gerektiğini bilmenin acısını bastırmaya çalışıyorum. Grup toplantıları. Kokteyl barı. Yeni ismim ve hayatım.

Her şeyi. Ve bu sefer, daha derine inmeliyim. Daha iyi saklanmalı ve beni bir daha asla bulmasına izin vermemeliyim.

Çünkü onun yanında kendime güvenmiyorum. Kristoff Zima ile tekrar çarpışmaktan kurtulacağıma güvenmiyorum.

Yatağımın altından bir çanta alırken nabzım güm güm atıyor. İçine bir şeyler atmaya başladığımda hissizleşiyorum, gözyaşlarımı düşmeden önce geri emiyorum.

Telefonum çalıyor ve beni sarsıyor. Baktım ve kaşlarımı çattım. "Bilinmeyen" bir numara. Bu da her zaman bir dolandırıcılık ya da satış çağrısı anlamına gelir. Telefonu sessize alıp yatağa atıyorum ve kıyafetlerimi çantama tıktırmaya devam ediyorum.

Telefon yine çaldı ama duymazdan geldim. Sonra tekrar. Ve sonra tekrar. Ve sonra tekrar, panik içimde dalgalanmaya başlayana kadar. Lanet şeyi yataktan kaptığım gibi titriyorum ve öfkeyle cevaplama düğmesine basıyorum.

"Kim bu-"

"Merhaba, Tatiana."

Anında soğudum. Ses robotik ve kesik kesik, sanki gerilim filmlerinde adam kaçırانların kullandığı ses değıştirme aletlerinden birini kullanan biri gibi. Ama düz, mekanik tonuna rağmen yine de uğursuz bir ses.

Hala sihir gibi geliyor.

"Beni aradığınızı duydum."

Dünya durgunlaşıyor. Tekrar yutkunuyorum, duvarlar kapanmaya başladığında bir nefes emiyorum.

"Kim bu-"

"Benim adım Mikhail Arakas."

Kulaklarım çınılıyor. Hattın diğer ucunda beliren sessizlik kulağında zonklarken aniden üşüyerek ve korkarak bakıyorum.

"Belki duymuşsunuzdur-"

"Kim olduğunu biliyorum," diye boğuluyorum, bedenim uyuşurken boğazım daralıyor.

"Elbette biliyorsun. Şimdi beni *çok dikkatli* dinlemeni istiyorum."

DUVARIMDA, "Mikhail" etiketli büyük orta bölümde sadece büyük bir kalemle çizilmiş soru işareti var.

Şimdi, adamın kendisiyle konuşuyorum. Gerçek sesi robotik, derinleştirilmiş ses değiştirme yazılımı ya da her ne kullanıyorsa onun tarafından gizleniyor olsa bile. O olduğunu biliyorum. Sanki hissedebiliyorum, sanki kötü niyetli bir güç tenime zehir gibi sızıyor.

Bu benim hayatımı mahveden adam. Babamı öldüren ve beni öldürtmeye çalışan adam.

"*Ne istiyorsun lan sen?*" Gözlerim duvardaki soru işaretine kayarken, damarlarımda nefret dolaşıyor.

Mikhail Arakas'ın robotik sesi derinden kıkırdıyor.

"Umarım dinliyorsundur Tatiana, çünkü kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum." "Ve benimle konuşulmasından da hoşlanmam."

"Neyi sevip sevmediğin pek umurumda değil."

Dudaklarım büzüldü.

"Sana yalan söylediler,
Tatiana." Soğuk, neşesiz bir
kahkaha attım. "Bu senin için
eğlenceli mi?"

"Benim için çok açık. Ayrıca, partiye geç kaldın. Arkadaşın Jana bana
çoktan bahsetti-"

"Kristoff'tan bahsetmiyorum," diye gürlüyor Mikhail o robot sesiyle. "Senin
eski üvey annenden ve benim eski ikinci komutanımdan bahsediyorum. Sen
de Kristoff da oyuna geldiniz."

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, nefesim
hızlanıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Jana sadece benim yardımcım değildi, canım." "O aynı
zamanda senin yeğenin. Bu hikayeyi duymuştum."

"Aferin sana. Ama o aynı zamanda benim en iyi ikinci öğrencimdi. Yıllarca
gerektiğinde yalan söylemek üzere eğitildi. Ondan talep edildiğinde
sırtından bıçaklamak için. Baştan çıkarmak için, her türlü zayıflığı silah
olarak kullanmak için. Ve iki yıl önce, kendisine ait olmayan bir şeyi almak
için bir kaos anını kullandı. Baban öldürüldüğünde-"

İrkildim. Kalbim burkulup düğümleniyor ve sanki karnıma yumruk yemiş
gibi hissediyorum.

Babamı öldüren "kazanın" aslında kaza olmadığı bana söylenmedi değil.
Kristoff bana iki yıl önce söylemişti. Ama bunu emri veren adamın
ağzından duymak... acı verici. Ve acımasız.

Ve nefret
dolu.

"Sikeyim

seni-"

"Sessiz ol," diye tersledi. "Kendi zamanında yas tut, benimkinde değil." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Seni *orospu çocuğu*-"

"Dediğim gibi," diye araya girdi. "Baban öldürüldüğünde *planım*, büyükbabanın imparatorluğu üzerindeki hak iddiamı sağlamlaştırmak için seni stratejik olarak evlendirmektir."

Bir kahkaha attım. "Dur tahmin edeyim. *Stratejik olarak seninle evli* mi?" Birkaç saniye sessiz kaldı.

"Bir daha sözümü kesersen sonuçlarına katlanırsın Tatiana."

Dişlerim gıcırıyor.

"Ancak bu planlar, Jana benim olanı kendisi için alma fırsatını gördüğünde suya düştü. Ailenin imparatorluğu."

Homurdanıyorum. "Alabilir."

"Ne yazık ki bu konudaki tutumunuzla ilgilenmiyorum." Gözlerim yarıklara kadar daraldı. "*Çok kötü*."

Görüşmeyi normal y o l l a ya da telefonu duvara çarparak sonlandırmama bir saniye kalmıştı ki sesi soğuk bir şekilde yükseldi.

"Bu telefonu kapatırsanız, başa çıkmaya hazır *olmadığınız* sonuçlarla karşılaşacaksınız."

"Sizden bir kez kaçtım, yine kaçarım."

"Ve sonra tekrar? Ve tekrar, ve tekrar?" Mikhail'in robotik sesi korkunç, hırıltılı bir tonda kıkırdıyor. "Çünkü bu bir yere gitmiyor canım. Peki ya bu sefer kaçarsan?"

"Ne?" diye çıkıştım. "Ne yapacaksın. Zaten aldın-"

"Kristoff'u kalbinden vuracağım."

Yutkunuyorum. Kalbim sıkışırken soğuk bir bıçak sırtımdan aşağı

iniyor. "Neden umurumda olsun ki-"

"Yapma. Ona karşı olan duyguların bana acınacak kadar açık

geliyor." Yutkunuyorum, yatağımın kenarına oturmak için

tökezlerken titriyorum.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Tatiana. Ahh, ama endişelenme ve henüz ağlama. Çünkü önce *sana* bir iyilik yapacağım."

"Ne?"

"Üvey anneni öldüreceğim." Titrerken

kaşlarım çatılıyor.

"Ama bundan sonra benim dediğimi

yapacaksın." "Peki sen ne diyeceksin?"

Tıslıyorum.

"Bu saçma barmaidlik işine bir son vereceksin ve karanlık internette sinsice dolaşıp benim ve örgütüm hakkında delilik duvarına asmak üzere bilgi arayacaksın."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Kendine kurduğun bu sahte hayata bir son verecek ve üstlenmek için doğduğun görevi üstleneceksin."

Yavaşça başımı sallıyorum, dişlerimi dudağımın üzerinde

gezdirirken titriyorum. "Hayır, ben-"

Mikhail aniden, "Sormuyordum," diye bağırdı. "Aile yapısı, atanmış varis dışında kimsenin liderliği belirlemesine izin vermez. Büyükbabanın yüksek konseyi hâlâ -tüm dış görünüşe ve Jana'nın şu anda tahtta oturmasına rağmen- bunu bozamayacak kadar sadık. Onu dışarı atmaları için hayatta olduğunuz gerçeğini duyurmanız gerekiyor."

İnce ince gülümsüyorum.

"Ahhh, anlıyorum. Demek bana *ihtiyacın var*," diye alay ediyorum.

"Evet, biliyorum. Ama zeki ya da esprili olmadan önce, *size* şunu hatırlatmama izin verin
bana ihtiyacın var."

"Tam olarak ne için?"

"Kristoff'un hayatı

için."

Bıçak gibi bir his göğsümü delip geçiyor. İrkiliyorum, yüzüm soluklaşırken nefesim bedenimi terk ediyor.

"Onun hayatının yanı sıra senin hayatını da eklemeliyim. Rolünü oynadığın sürece benim için değerlisin. Eğer bunu yapmamayı seçersen, hızla bir yük haline gelirsin. Ve ben sorumluluklara tahammül edemem, Tatiana."

Hava emiyorum, yatağın kenarında titrerken duvarlar üzerime kapanıyor.

"Her şeyi yaparsam ne olur?" Fısıltılı bir ses tonuyla boğuluyorum.

"Kendimi tanıtırsam ve sonra tahtı alırsam?"

"Derhal güçlerini kullanarak konseyi görevden alacak, beni getirecek ve ardından tahtından feragat ederek imparatorluğun kontrolünü bana bırakacaksın. Ve eğer tüm bunları tam olarak istediğim şekilde yaparsan, senin ve Kristoff'un yaşamasına izin vereceğim. Söz veriyorum."

Soğuk kötülük içime işliyor, yavaşça başımı sallarken kalbimi tırmalıyor.

"Neden sana güveneyim ki-" Gülüyor.

"Kristoff'un seni kullanmak istediğini söylediğinde Jana gibi profesyonel olarak eğitilmiş bir yalancıya güvendin. Çekincelerin olan kişi ben miyim?"

Boğazım düğümleniyor. Kalbim parçalanıyor.

Mikhail o monoton, robotik ses tonuyla sessizce kıkırdıyor.

"İçten içe bunun doğru olmadığını hep biliyordun Tatiana. Eğer buna inanmasaydın, her şeyin boşa gideceğini biliyordun. Kendi mutluluğunu öldürmüş olacaktın ve iki yıl önce bir yalandan başka bir şey uğruna o adadan kaçacaktın. Ve iki yılını bu acı gerçekten kaçarak geçirdin."

İki yıldır bunu bekliyordum. Ama sonunda kalbim kırıldı. Büyük, sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken paramparça oluyor.

"Jana'nın sahip olduğum en iyi ikinci öğrenci olduğunu söylemiştim. En iyisi Kristoff'tu. Onu kendi oğlum gibi tanıyorum ve ailenizin imparatorluğunu *asla* istemedi."

Oda dönüyor. Görüşüm dalgalanıyor.

"Şimdi bana istediğimi getir, Tatiana. Bana lanet imparatorluğumu getir, yoksa dünyanı yerle bir ederim."

Gecenin içinde nefes alamadan dışarıya yığılıyorum. Dönüyorum, gece boyunca yalpalıyorum, vücudumdaki her sinir çığlık atarken nefes üstüne nefes emiyorum. Beynimdeki her sinaps kısa devre yapıyor.

İnandığım her yalan ve başka bir şeye inanamayacak kadar derinde olduğumu bildiğim için kendime söylemeye devam ettiğim her yalan, fırlatılan bıçaklar gibi üzerime geliyor. Bıçaklar derimi tırmıklıyor, beni parçalara ayırıyor ve bana sırttan çıplak gerçeklere doğru yüzüyor.

Kristoff asla ailenin imparatorluğunu istemedi.

Sokağımdan aşağı inerken hıçkırıklara boğuluyorum. Hiçbir şey için kaçtım. Yalana inandım ve bildiğim tek cenneti terk ettim.

Bildiğim tek aşk.

Çığlık çığlığa panik ve boğucu farkındalık neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Kalbim içimde paramparça olurken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Ve sonra ensemdeki tüyler diken diken oluyor. O karanlık, güçlü his üzerime çöküyor. İzleniyor olma hissi.

Takip

edilmekten.

Avlanmaktan.

Bir nefes çekiyorum, başka bir sokağa saparken hıçkırıklarımı bastırıyorum. Bu his büyüyor, tenimi karıncalandırıyor ve nabzımı durduruyor. Sokağımın sonundaki karanlık, biraz kabataslak parka doğru tökezliyorum.

Belki de deliyim. Belki de *hep* deliydim. Ama bir

şekilde biliyorum.

Sadece biliyorum.

Parka adım atıyorum, ışıklı kaldırımı geride bırakırken nabzım atıyor ve sinirlerim uğulduyor. Adım adım, gölgeler etrafımı sararken kalbim daha hızlı ve daha sert atıyor. Sonunda, karanlık patikanın yaklaşık yüz adım aşağısında, boş bir bankın yanında duruyorum.

Ve gözlerimi

kapatıyorum.

"Burada olduğunu

biliyorum."

Sözlerim etrafımdaki mürekkep gibi karanlığa yankısızca karışıyor. Cevapsız.

Boğazımı temizliyorum, kalbimi göğsümün içine geri sokmaya çalışıyorum. "Şu anda benimle olduğunu biliyorum."

Hayatımdaki en büyük inanç sıçramalarından birini yapmadan önce ciğerlerimi doldurarak titrek bir nefes alıyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve gecenin derinliklerine bakıyorum.

"Ben kaçacağım."

Hava durgun ve tek duyabildiğim kendi ağır nefeslerim ve gümbür gümbür atan, erimiş nabzım.

"Ve sen de beni kovalayacaksın."

Gözlerim kapanıyor. Titriyorum.

"Çünkü beni yakalamana ihtiyacım var."

Ve sonra, koşuyorum. Dönüyorum ve zorlukla görülebilen, tehlikeli bir şekilde aydınlatılmamış patikadan aşağıya doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

Kendi akıl sağlığımı sorgularken ve aptallık edip etmediğimi merak ederken düşüncelerim çılgık çılgığa zihnimin önüne geliyor. Acaba çıldırdım mı? Bana durmamı ya da daha iyisi, küçük bodrum daireme kilitlenene kadar dönüp kaçmamı, yeni ben olarak küçük dünyama geri dönmemi haykırıyorlar.

Ama aniden...

Duydum.

Ayak seslerini duyuyorum. Ayakkabıların çakıllar üzerindeki çıtırtısı. Arkamdaki patikada ağır adımlarla ilerleyen bir koşucunun sesi.

Bir güdümlü füze gibi bana doğru koşuyor.

Ve tüm vücudum ani adrenalin patlamasıyla sarsılıyor. Çılgık atarken boğuluyorum, sinirlerim çevreye bağırırken gözlerim kamaşıyor. Ciğerlerim yanıyor, ayaklarım patikaya sertçe vuruyor ve vücudumdaki her hücre sanki derimden milimetrelerce uzakta duran bir bıçak varmış gibi titriyor.

Adadaki o karanlıkta ilk kovalamacadan beri koştuğumdan daha sert koşuyorum.

Yanımdaki karanlıktan bir el fırlıyor ve beni boğazımdan yakalıyor. O kadar ani ve sarsıcı ki beynim uyuşuyor ve görüşüm bir anlığına kararıyor.

Ve sonra, gerçekler ortaya çıkar.

Bir el beni sıkıca kavrayıp ayaklarımı yerden kesiyor. Birdenbire sırtımdaki ağacın sert kabuğuna sertçe yapışmadan önce havada dönerek boğuluyorum.

Bulutlar dağıldı. Loş, mavi ay ışığı yontulmuş yüzünün unutulmaz çizgilerini, yanaklarının ukurlarındaki koyu gölgeleri aydınlatıyor.

Buz mavisi gözlerinin ölümcül güzelliğı.

Zaman yarım saniyeliğine dondu. Ve sonra aniden, güçlü eli hâlâ boğazıma sarılıyken, ağzı ağzıma çarpıyor.

Ve dünya patlar.

Bu cezalandırıcı bir öpücük. Acımasız bir öpücük.

İki yıldır içinde boğulduğum dipsiz kuyunun zehirli panzehiri.

Ve iki yıldır ilk kez, koştüğumdan beri özlemini çektiğim duyguyu nihayet hissediyorum.

Yakalanmış hissediyorum.

Yakalanmış. Ele geçirilmiş. Ve

evim gibi hissediyorum.

İKİ YIL SONRA, onu öptüğümde değil. Onu *yiye* bitiriyorum.

Dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor, ikimizin de ağzı ve dilleri birbirine karışırken ateşli bir aciliyet hissediyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum, bedenim sertleşiyor ve sanki onun içinde boğulacakmış gibi dalgalanıyor. Tenim ona dokunduğu yerde elektriklenmiş gibi hissediyor ve nabzım kulaklarıma çarpan vahşi atlar gibi gürliyor.

Ellerim yüzünü kavıyor, iki yıl boyunca bastırılmış saldırganlık, öfke, arzu, sızı, acı ve istek ortaya çıkarken onu dudaklarıma yapışmış halde tutuyor. Bana yapışıyor, gömleğimi yumrukları arasına alıp kalçalarını içime doğru sallarken inliyor.

Ve öpücük her şeyi anlatıyor. Öpücük, artık ikimizin de piyon olduğunu bildiğini söylüyor. İkimiz de oyuna getirildik ve sonra birbirimizi oyuna getirdik. Dudaklarındaki ateş ve kendini bana teslim ederken bastırıldığı hıçkırıklardaki kırık aciliyet, kelimeler kullanmamıza gerek olmayan hikayeyi anlatıyor.

Kaybedilen iki yıl için çılgılık atmak istiyorum. *Mutluluğum* çalındığı için derimi yüzmek istiyorum. Onun saklandığı iki yıl

Benden. Benden nefret ettiği iki yıl. Bizi hatırlamaktan kaçtığı iki yıl.

Ama onu tekrar bulmak her zaman olacaktı. Biz

şans değiliz.

Biz kaçınılmazız.

Ve ne mesafe ne de zaman bunu bozabilirdi.

Elim saçlarına kayıyor ve bir avuç dolusu saçını yakaladığımda nabzım kükrüyor. Başını geriye çekip ağzımı boynunu yutmak için hareket ettirdiğimde inliyor, nefesi kesiliyor. Isırıyorum, emiyorum, titreyip içimde erirken dişlerimi teninde gezdiriyorum.

Göğüs uçları tişörtünün üzerinden sertçe göğsüme çarpıyor. Kalçalarının arasında kendimi sürttüğümde kalçalarının arasındaki sıcaklık beni ateşe veriyor.

Ve onu.

O çılgınca gömleğimin düğmelerini çekiştirirken elim tişörtünü yukarı itiyor. Yarışı ben kazanıyorum ve ağzım açlıkla pembe, çakıllı bir meme ucunu yutarken haykırıyor. Dilim küçük noktanın üzerinde dönüyor, tişörtümü yırtıp açarken dudaklarından zevk çığlıklarını sürüklüyor.

Elleri göğsüme bastırıyor, sanki bana yapışmış gibi kavırıyor. Elleri kemerime doğru inerken ağzım diğer meme ucuna doğru hareket ediyor.

Nefes nefese, nabzı hızla atıyor, koşmaktan kasları ağrıyor. Ay ışığı ve gece bizi gizliyor, bir ağacın gölgeleri sırtına bastırıyor.

Bu bizim elementimiz. Bu o kadar iyi bildiğimiz bir dans ki, iki yıl bile onu silemez.

Kendimi çekip onu aniden döndürdüğümde inliyor. Onu kabaca ağaca bastırıp ağzımı ensesinde gezdirirken dudaklarından ağır, soluk soluğa iniltieler dökölüyor. Elim saçlarını yumrukluyor, göğüslerini arkadan kavrarken ve dişlerini boynunda gezdirirken onu orada sabitliyorum.

Elim kaburgalarının üzerinden kayıyor, çökmüş karnına iniyor ve sonra yoga pantolonunun belinin derinliklerine batıyor.

"Kristoff..."

Ne kadar ıslak olduğunu hissetmek son kısıtlamamı da parçalıyor. İki kalın parmağımı amına gömerken omzuna doğru hırlıyorum, avuç içim ağrıyan klitorisine sürtünürken onları derinlere kıvırıyorum. Diğer elimle aramıza uzanıyorum ve yoga pantolonunu kalçalarına kadar çekiyorum.

Sırada fermuarım var.

Kabarmış, şişmiş sikimi kıkına doğru serbest bıraktığımda inliyor. Kulağının yumuşak lobunu ısıriyorum, sikimi yumruklarken klitorisini ovuyorum. Dizim, yoga pantolonu ve kalçalarına dolanmış külotuyla uyluklarını olabildiğince ayırıyor. Kaygan, şişmiş başım yapışkan, açgözlü dudaklarının arasına giriyor.

Tek bir hamleyle kabzasına kadar soktum.

Ve aniden, sanki zaman hiç geçmemiş gibi. Hala adamdaki ormandayız. Bir kovalamacanın ardından onu yakaladım ve kendimi onun sıcaklığına gömmek için yüzlerce kez yaptığım gibi onu bir ağaca sabitledim.

Sikim içine giriyor, karın kaslarım kıkına çarpıyor, onu arkadan beceriyorum. Parmaklarım klitorisini ovuyor ve diğer elim saçlarını bir avuç daha tutuyor. Dudaklarım ve dişlerim ensesinde, çenesinde, kulaklarında geziniyor, kendimi onun içinde kaybederken inliyorum.

Onu kaybettiğim o gecenin görüntüleri gözümün önüne geliyor. Aldatıldığını biliyorum, ama bir parçam hala onu terk ettiği için büyük bir kızgınlık duyuyor. Bana inanmadığı için... bize.

Ve aniden, bunun için onu cezalandırmak istedim.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, sikimi ona sertçe sokarken kulağına doğru inliyorum. İnliyor, hızım sertleşip vahşileştikçe vücudu sarsılıyor ve titriyor. Yumruğum saçlarında sıkışıyor ve elim ıslak parmaklarımı amından meme uçlarına doğru sürüklüyor. Aralarından birini alıp büküyorum, sertçe içine girerken dudaklarından derin, gırtlaktan gelen bir zevk çılgılığı çıkarıyorum.

"*Oh... siktir... Kristoff!*"

"Benden kaçabileceğini mi sandın?" diye karanlık bir sesle kulağına eğildim. Amcığı etrafımda sert bir şekilde kenetleniyor, sesimdeki sert, kenarlı tonla bir şekilde daha da ıslanıyor.

"Benden kaçabileceğini mi sandın? Her zaman yaptığım gibi seni bulamayacağımı mı? *Seni avlamayacağımı*, yere sermeyeceğimi ve bu küçük amcığı tam olarak nasıl istersem öyle *sikmeyeceğimi* mi sandın?"

Kalçalarım onunkilere çarpıyor, sikim titreyen amının içinde çok sert bir şekilde şişiyor. İnlemeleri daha yüksek sesle ve daha çaresizce büyüyor, umutsuzca ağaca tutunurken bacakları titriyor.

"Senin için dünyanın sonuna kadar gitmeyeceğimi mi sandın?"

"Yine sikim için *yalvarır* mısın, *printsessa*?"

Derinlere dalıyorum, dudaklarından gelen boğuk, iniltili inlemeler beni daha da sertleştiriyor.

"*Sik beni!*" Ağlıyor, ben ona vurdukça titriyor. "*Lütfen, lütfen sik- Ah!*"

Avuç içim kıkına vurdukça inliyor, içine girerken dişlerim gıcırıyor.

"Bu açgözlü küçük amcığı bulmak için cehennemin içinden geçmeyeceğimi ve sikilmek için can attığını çok iyi bildiğim için onu sikmeyeceğimi mi sanıyorsun? Seni dizlerinin üzerine çöktürüp iyi bir kız gibi döllerimi yutmanı izlemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Artık neredeyse tutarsızca inliyor, ben sikimi güzel amına defalarca sokarken tırnaklarıyla ağacı tırmalıyor. Ellerimle kıkını kıpkırmızı ve çiğ olana kadar tokatlıyorum, amcığı kalçalarından aşağı damlayana kadar.

"Arzuladığın şey buydu, değil mi?" Derinlere dalarken kulağına hırlıyorum, parmaklarım klitorisini sıkıştırıyor.

"İki lanet yıl boyunca bunun için acı çektin. Avlanmak için. Karanlıkta bir av gibi kovalanmak, sadece benim seni yakalamam için."

Ona çarpıyorum.

"Sadece seni tuzağa düşürmem, almam ve iyi bir küçük cumslut gibi bir ağaca karşı külotun kalçalarında ve amın çok ıslak ve benim için istekliyen seni becermem için. Benim küçük kişisel sikiş oyuncağım, döllerim için çaresiz."

İnlemeleri gırtlaktan ve neredeyse uhrevi. Onu bu şekilde zorlamanın, içinde bir şeyleri ateşleyen o karanlık, yasak yere götürdüğünü biliyorum. Bu onu özgürleştiriyor.

Ve biliyorum ki o da benim kadar arzuluyor, her zaman olduğu gibi. Ben onun zehirli tedavisiyim. O da benim zehirli panzehirim.

Bu böyleydi ve hep böyle olacak. Ve iki yıl bile evrenin bu yasasını silemez.

Sikim içine giriyor, derinlere doğru iterken kaslarım kasılıyor. Parmaklarım klitorisini okşuyor ve başını saçlarından geriye çekerek dudaklarımın ve dişlerimin çenesinde gezinmesine izin veriyorum. Elim boynuna doğru kayıyor, parmaklarım boğazını sarıyor.

Sarsılıyor, ağzı gevşiyor ve amı etrafımda sıkıca dalgalanıyor.

"İşte benim için böyle boşalıyorsun," diye kulağına kalınca törpülüyorum, sikim derinlere iniyor. "Tamamen ve tamamen bana *sahip oldun*. Şişman sikim o hevesli amına gömülmüşken ve elim boğazındayken açgözlü küçük bir kız gibi inliyorsun. Külotun dizlerinde, göğüslerin dışarıda. Bunun için yalvarıyorsun. *Benim* için yalvarıyorsun."

Dünya bulanıklaşıyor ve köşeleri kararıyor. Vücudu kasılıyor, titriyor... o damlanın en ucunda devriliyor.

"Benim için böyle geliyorsun, *printsessa*."

Kibrit çaktı, gaz tutuştu.

"*O zaman iyi bir av ol ve benim için gel.*" Dünya patlar.

Elim ağzının etrafında sertçe kenetlenirken çığlık atıyor, diğeri hala boğazına sarılmış durumda. Titreyen, kenetlenen, açgözlü amcığına sikimi sonuna kadar sokarken omzunu sertçe ısıyorum.

Ve bıraktım.

Döllerim içine akıyor, onu sertçe ağaca yapıştırırken beni boğuyor. Kendimi orada tutuyorum, boşalırken vücudunun etrafımda erimesinin tadını çıkarıyorum.

Benimle birlikte. Kovalamanın ve yakalamanın heyecanında boğuluyorum.
Avın ve yakalamanın.

Sonunda *ona* sahip olmanın, iki yıl aradan sonra.

Kollarımda kıvranıyor. Onu döndürürken içinden sıyrılıyorum, çenesini kavriyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Bacakları açıldı. Ellerim kışını kavriyor, tekrar içine girmeden önce onu kaldırıyor.

Onunla işim bitmeye yakın bile değil.

Onunla işim asla bitmeyecek.

GÖZYAŞLARI DAHA SONRA GELİYOR. Ona tekrar sahip olmanın, onu öpmenin ve ona dokunmanın gerçekliğinden sonra... kaybedilen şeyin büyüklüğü beni vuruyor. Ve bizden alınan zaman için ağlıyorum.

Berkeley Oteli'nin en üst katındaki çatı katı süitindeki yatağında ona sarılıyorum. Rüzgar, zaman ya da felaket onu benden koparacakmış gibi ona sarılıyorum. Ve göğsüne doğru ağlıyorum.

Geçen yıllar için. Oynadığımız oyunlar için. Jana'nın zehirli yalanlarının damarlarıma girmesine nasıl izin verdiğim için.

"Yapma," diye mırıldanıyor sessizce, kaslı, mürekkepli kollarını bana dolayarak. "Jana, Mikhail'in en iyi öğrencilerinden biriydi. Yalanları ölümcül silahlara dönüştürmek için yıllarca eğitim aldı. O bir manipülasyon ustası."

Ona sarılıyorum, çıplak göğsünü öpmek için başımı çeviriyorum. Yutkunuyorum.

"Beni aradı."

Kristoff

sertleşir.

"Mikhail mi?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Benim öne çıkmamı ve tahtı talep etmemi istiyor."

Kristoff'un göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "Ve sanırım bundan sonra, avukatı görevden almanı ve onu bir şekilde içeri almanı istiyor?"

Başımı sallarken

gözlerim kapanıyor.

"Evet."

"Nasıl?"

Yutkunuyorum.

"Evlilik hakkında bir şeyler söyledi."

Kristoff'un ellerinin tenimde aniden sıkılaştıran yoğun ve sahiplenici halinden ürperiyorum.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Kristoff... seni öldüreceğini söyledi."

Bir an hareketsiz kaldı ama sonra karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bırak Mik için ben endişeleneyim."

"Kris-"

"Beni öldürmeyecek."

"Nereden biliyorsun-"

"Gururu buna izin vermez."

Kaşlarımı çatıyorum, ona bakmak için dönüyorum.

"Mikhail'in en değerli öğrencisiydim. Sahip olduğu en iyisiydim. Yıllarca onun makinesi ydim." Başını sallıyor. "Beni öldürmeyecek çünkü yarattığından çok memnun. Canavarından."

Göğsünü öperken başımı

sallıyorum. "Kes şunu. Sen-"

"Yine de öyle ydim," di ye mırıldanıyor karanlık bir sesle, uzaklara bakarken yüzü gölgeye gömölüyor.

Bakışlarım kolundan omzuna doğru kayıyor. Adadan beri yeni dövmeleler yaptırdığını fark ettiğimde bakışlarım orada kalıyor.

Sonra başka bir düşünce karanlık sisin içinden kafama doğru süzölüyor.

İki yıl oldu. Daha da yıkıcı, ölümcöl bir şekilde büyüdü. Vücudu bile daha güçlü, daha sert, daha yivli. Yeni dövmeleleri var.

Son iki yılda başka nelerin "yeni" olduğunu merak ettiğim karanlık düşüncelere dalmaya başladığımda göğsüm daralıyor.

Ya da başka kim olabilir.

Bana baktığını fark ettiğimde irkiliyorum, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Söyle bana," diye hırılıyor.

Başımı sallıyorum ve başka tarafa

bakıyorum. "Tatiana."

Gözlerimi kapatıyorum.

"Son iki yıldır peşinden koşacak başka birini bulabildin mi?"

Oda sessizleşti. Okşayan parmakları üzerimde hareketsiz duruyor.

"Tatiana, iki yıl önce-"

"Bakın, benim bir hak talebim falan yok," diye boğuluyorum. "Ben *ayrıldım*. Kaçtım. I-"

"İki yıl önce, tekrar avlamak ve kovalamak istediğim tek şeye göz koydum," diye sessizce homurdanıyor. "Yani, *hayır, printsesa*. Başka kimse olmadı. Olamazdı da."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ama bunlar kaybedilen zamanın acısı için dökülen gözyaşları değil. Bana geri dönen adam için dökülen kırık, mutlu gözyaşları.

İstediğim tek adam. İçeri girmesine izin verdiğim tek kişi. Gözyaşlarımı silkeliyorum.

"*İki yıl* boyunca," diye boğuluyorum sessizce. "İki yıl boyunca, sen-"

Eli tembelce boynuma kayıyor, çenemi kavırıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor.

"*Tek istediğim sensin*," diye gürlüyor kalın bir sesle.

Diğer eli önümden aşağı, göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden ve aşağıya doğru kayarken ürperiyorum. Güçlü eli çıplak amımı cesurca avuçluyor, bir parmağı dudaklarımdan yukarıya doğru ağır bir şekilde sürükleniyor ve bir inilti ortaya çıkarıyor.

"Tek istediğim *bu* mükemmel küçük amcık."

Parmağı içimde kıvrılıyor, ciğerlerimdeki havayı emiyor.

"Başka bir adam-"

"*Hayır*."

Başımı sallıyorum, ikinci bir parmağını içime gömerken nefes nefese kalıyorum. "*Hayır*," diye boğuluyorum. "Hayatımda

gördüğüm tek adamdan kaçtım-"

Ağız benimkine yapışıyor, dudaklarımı yutuyor ve aniden bizi arşıfların üzerinde yuvarlıyor. Ağız boynuma düşerken inliyorum, başparmağı klitorisimi yuvarlarken parmakları içime giriyor.

"Sana bir şey daha sormam gerekiyor, önce."

Başımı sallıyorum, nefes nefese kalıyorum, parmakları tam içerideki noktayı okşarken titriyorum. "Tatiana mısın yoksa Harriet mi?"

Parmakları duraklıyor. Yutkunmadan önce dudağım dişlerimin arasında emiliyor. "Tatiana Fairist iki yıldan biraz fazla bir süre önce öldü."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken gözlerim onunkilere kayıyor ve bakışlarıyla kilitleniyor. "Benim adım Harriet."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Harriet," diye gürlüyor. "Ben Kristoff. Ve şimdi dizlerini göğsüne bastıracağım ki bu güzel küçük amcığı yiyip bitirebileyim."

Tam olarak söz verdiği gibi yapmadan önce sevimsiz bir "o zevk bana ait" mırıldanmayı başarıyorum.

O zaman kelimeleri hiç kullanamıyorum.

Kırk sekiz saat daha otel odasından çıkmayacağım. Tam anlamıyla. Vücudunun her santimetrekaresini yeniden tanımak için tam iki gün harcadım.

Harriet Quimby'yi tanımak için iki gün.

Şu anda bar işleten, gözünü havalı Camden'da kendi mekanını açmak için bir yer satın almaya dikmiş esmer saçlı bir kız. Neredeyse her gün bir spor salonunda koşan ve antrenman yapan bir kız. Jiu-jitsu ve kickbox dersleri alan.

Dünya tarafından biraz daha sertleştirilmiş bir kız. Biraz daha az saf. Kendine yeni bir hayat kurmuş bir kız.

Ama tüm değişikliklere rağmen, bir şekilde beni daha da büyülüyor.

Ve tüm değişikliklere rağmen, o hala kesinlikle *benim*. Ve bu sefer, gitmesine izin vermeyeceğim.

Nihayet gerçek dünyaya geri döndüğümde, dairesinden ona ait bazı şeyleri almaya gideceğim. Harriet benimle gelmek istiyor tabii ki. Ama ben onu otelde kalıp kendini şımartması için ikna ettim.

Onu kilitli bir otel odasının kapısının ardında istememin gerçek nedenini anlayacak kadar zeki, adamlarımdan biri -hakkında hiçbir Şey bilmediği- koridorda konuŖlanmış.

Mikhail.

Ama ikimiz de küvete girip gönlünce uyuyabilsin diye böyle yapıyormuŖ gibi davranıyoruz.

Wandsworth'teki bodrum katındaki dairesinde, bana bahsettiği bavulu buluyorum, iki gün önce evinden kaçtığında yarısı toplanmıŖ halde. Bıraktığı yerden devam ettim, kıyafetleri ve tuvalet malzemelerini doldurdum.

  amaŖır  çekmecesinde duraklıyorum, dudaklarımda bir g l msemi. Sade, sıkıcı, seksilikten tamamen yoksun k lotlarla dolu.

Son iki yılını görülmemesi gereken k lotlar giyerek geçirmesi *hoŖuma* gidiyor. Ya da baŖkası tarafından ıkarılmamıŖ.

Tabii ki, bu Şimdi deđiŖecek. Ve vücudunun mahrem yerlerine bir daha ipek ve dantelden baŖka bir Şeyin dokunmaması için tam bir *servet* harcamayı not ediyorum.

Birkaç ifti bavula dolduruyorum ve çekmecenin dibinde gömülü olanı görünce sırtıŖım geniŖliyor.

Tabanında titreŖim kontrol düğmeleri olan kalın - *benim kadar kalın olmasa da - hayat benzeri* bir oyuncak horoz. Yanında, ayarlanabilir çentikleri olan geniŖ bir deri yaka var.

Sikim kalınlaŖtıđıa çenem gıcırđıyor. Kendini bu oyuncakla sikerken bunu tek baŖına, kendini biraz boğmak için kullanıyor.

EŖyalarını toplamayı bitirirken inliyorum, böylece ona geri dönüp tam olarak bunu ona yapabileceğim.

Ve sonra aniden, silahımı çekip arkamdaki daireye giren adamlara doğrulttuğumda dönmeye başlıyorum. Nabzım güm güm atıyor ve gözlerim ölümcül, vahşi yarıklara dönüşüyor.

"Merhaba, Kristoff."

Dişlerim gıcırdıyor. Öfke vücudumda orman yangını gibi

dalgalanıyor. "Ne istiyorsun Mik?"

Onu altı yıldan fazladır görmedim. Nikita ölmeden önce. *Onun ölmesine izin vermeden önce.*

İğrenç bir şekilde iyi yaşlanmış. Altmışına merdiven dayamış olan adam hâlâ güçlü bir yapıya sahip ve saçlarının çoğu hâlâ gümüş renginde. Gümüş rengi, sık kırpılmış bir sakal, koyu renkli, köpekbalığına benzeyen gözlerinin altındaki çenesini örtüyor.

Benimki dar.

Bu adam yıllarca babama en yakın olan şeydi. Yasal *olarak* annemle evli olduğu iki yıl boyunca babamdı. Yine de en az biyolojik babam kadar şeytandı.

Aslında, o daha kötüydü.

Mik'in eğitim akademisinde bize uygulanan askeri düzeydeki eğitim acımasız olacak şekilde tasarlanmıştır. Nerede ve nasıl eğitim alırsanız alın savaş kondisyonu zordur. Ama Mik'te her zaman sadist bir renk vardı.

Bizi kırmaya çalışmaktan *zevk* alıyordu. Çocukları acımasız bir savaşta karşı karşıya getirmekten *hoşlanıyordu*.

Onun için önemli olan sonuçların acımasız yöntemlere değmesi değildi. Mikhail gibi bir adam için, acımasız yöntemler onun için sadece *keyif* vericiydi.

Hayatta kaldım çünkü hiçbir şeyin beni yıkamayacağına kararlıyım. Annemi ve yeni doğan kız kardeşimi düşünür ve diğer her şeyi görmezden gelirdim. Yapmak zorunda olduğum şeyi yutardım. Her şeye katlanırdım. Yok etmem emredilen her şeyi yok ederdim.

Ama diğerleri kırılmadı. Diğerleri kırıldı ya da kırıldı. Ya da öldürüldü.

Nikita gibi.

Dişlerimi sıkıp namlunun ucundan ona bakarken nefretle nefes veriyorum. Mik sadece kaşlarını kaldırıyor. O zaman yalnız olmadığını fark ediyorum. Tanımadığım daha genç bir adam onun biraz arkasında geniş, militarist bir duruşla duruyor.

"Sanırım ne istediğimi gayet iyi biliyorsun Kristoff." Ağzım açık kaldı.

"Arkadaşın kim lan senin?"

"Ahh, evet. Bu benim yeni ikincim, Decker."

"Öyle mi? Peki senin için hangi dul Bratva kralını baştan çıkarmasını isteyeceksin Mik?"

Mikhail iyi niyetle gülümsüyor. Decker bana ters ters bakıyor.

"Yani," diye iç geçirir yaşlı adam. "Onu bulmuşsun. Bulacağını biliyordum."

"Bu iş bitti Mik," diye tehlikeli bir şekilde törpüledim. "Bu iş *bitti*. Git yeni biriyle politika oyna. O artık yok."

Mikhail dilini dişlerine vurarak başını sallar. "Korkarım bu mümkün değil. O bütün bu işin anahtarı-" "Ve ben vermiyorum. Vermiyorum. *Sikeyim*," diye tükürdüm.

Kaşları çatıldı.

"Tüm güçlü yönlerine rağmen, Kristoff," diye düşünüyor. "Duygularını gizleme konusunda her zaman berbattın."

"Ve sen baba olmak konusunda her zaman

boktandın." Gözlerini kırpmadan bana

bakıyor. Umursamadan.

"Bunu senin kadar kırılmış birinin anlayabileceği şekilde anlatmama izin ver," diye mırıldandım. "Bir daha ikimizden birine yaklaşırsan seni öldürürüm. Ve sahip olduğun her şeyi yok etmek için *dünyanın* öbür ucuna kadar giderim."

Ona bir adım daha yaklaşıp silahı alnına doğrulttuğumda gözlerim kısılıyor.

"Beni bu konuda test *etme*, Mik."

Bavulu yatağın üzerine kapattım ve ikisine de dönmeden önce kulpundan tuttum.

"Bu iş bitti ve ben gidiyorum."

Silahımı indiriyorum, Mikhail'i ve ardından yeni yardımcısını geçip koridora çıkıyorum.

"Merak uyandırıcı, değil mi?"

Yürümeye devam et. Yürümeye devam et.

Ama ben dinlemiyorum. Duruyorum ve ona soğuk bir

şekilde bakıyorum. "Merak ettiğim şey ne?"

Sırıttıyor.

"Zengin, şımartılmış küçük bir Bratva prensesi yaz kampında jiu jitsu öğrenmeyi nasıl başarır?"

Sertleşiyorum. Sırıltısı daha da derinleşiyor.

"Zengin kızların yaz kampında tenis ve çay programının bir parçasının da göğüs göğüse dövüş olduğunu asla tahmin edemezdim."

Ona soğuk bir şekilde bakıyorum, burun deliklerim açılıyor.

"Eminim o da olağanüstü bir nişancıdır. Öyle

değil mi?" "Her ne sikim alıyorsan-"

"Nereye varmaya çalıştığımı biliyorsun Kristoff," diye mırıldanıyor sessizce. "Yıllardır şüpheleniyordun. Tıpkı onunla birlikte adaya döndüğünde yaptığın gibi. *Biliyorsun*, Kristoff..."

Başımı sallıyorum, üzerime bir uyuşukluk

çöküyor. "*Hayır*. Bu mümkün değil-"

"En iyi öğrencilerimden biriydi."

Kelimeler karnıma bir bıçak gibi saplandı. Boğuluyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, öfkemi ve kafa karışıklığımı geri çekiyorum. Çenesini kapaması ve kafamdan defolup gitmesi için yüzüne haykırmak istiyorum.

Ama o haklı.

Aklımdan geçen bir düşünce. Gecenin en karanlık anlarında aklıma takılan bir şey. Adadaki ormanda her kovalamacada biraz daha çözülen küçük bir iplik. Ve benimle yıllardır dövüşüyormuş gibi dövüştüğü her seferinde biraz daha fazla.

Ne zaman eline bir silah alsın, Doc Holiday gibi hedefleri vuruyordu.

"*Lütfen*, Kristoff. İnkâr ederek kendi zekânı aşağılamayı bırak. Biliyorsun. Görebildiğini biliyorum."

Bana zalimce gülümsüyor.

"*Sence dövüşmeyi nerede öğrendi? Ateş etmeyi. Duygularını ve ona olan şehvetini kullanabileceği bir silaha dönüştürmeyi.*"

Bıçak bükülüyor, beni boğuyor.

"*Sikeyim seni-*"

"Bunun gerçek olduğunu biliyorsun, Kristoff. Yaz kampı mı?" Gülüyor.
"Zengin kızlar *yaz kampında* dört farklı türde göğüs göğüse dövüş öğrendiğine inanıyor musun?"

Alay ediyor.

"Onu karanlık bir odaya atın ve boğazına bir bıçak dayayın, garanti ederim, iki dakikadan kısa bir süre içinde bir tüfeği parçalayıp yeniden birleştirebilir."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ama sonra gözlerim kısılıyor.

"Benimle dövüşürken gözlerinin içine baktım Mik," diye tısladım. "İlk denemesinde hedefi tam ortasından vurduğunda. Bir bok saklamıyordu. O-"

"Hiçbir şey saklamıyordu Kristoff, çünkü her şey *onun için* saklanmıştı." İç çekiyor.

"Siz daha akademideyken ordudan çalınmış yeni bir fikirdi. Ama bunu daha sonraki stajyerlerle geliştirmeye çalıştım. Buna akut travma sinirsel koşullandırma diyorlar-"

"Hipnoz," diye hırıliyorum karanlık bir şekilde. "*Onu hipnotize ettin.*"

Neden bahsettiğini biliyorum. ATNC, Rus ordusu tarafından 19. yüzyılda geliştirilen deneysel ve çoğunlukla teorik bir şartlandırmaydı.

Doksanlar. Fikir, aşırı şiddet ve ölüme yakın deneyimleri kullanarak askerleri travmalarını gömmeleri için *hipnotize* etmekti.

Onları şartlandırmanın bir parçası olarak beyinleri öldüklerini düşünene kadar su işkencesine tabi tutuyor ya da su altında tutuyorlardı, böylece bir gün önce hemen yanlarında arkadaşlarının havaya uçurulduğu gerçeğini hatırlamadan savaşmaya devam edebiliyorlardı.

...Ya da genç bir kızın bir silah olmak üzere eğitildiğini unutabilmesi için.

Daha sonra yaz kampında olduğu söylenen bir kız. Hafızasındaki boşlukların lanet bir *tekne* kazasından kaynaklandığı söylenen bir kız.

İki yıl öncesine ait bir anının parıltısıyla irkiliyorum; o bana kazayı anlatırken ben de onunla birlikte yatakta yatıyordum. Suyu düştüğünü ve teknenin rıhtıma çarparak sallanmasıyla suyun altında kaldığını söylemişti. Hâlâ bazen dalgaların altında kaldığı gece kabusları gördüğünü.

Çılgılık atmak istiyorum. Mikhail'i ellerimle parçalamak istiyorum. Harriet yaz kampına hiç gitmedi. Hiç tekne kazası olmadı.

Mikhail'in kâbus akademisinde bir silahtı ve sonra bunu unutturmak için *boğuldu*.

Kör edici, acı verici beyaz ışık kafamda yanıp sönüyor ve kapı çerçevesini sıkıca kavradığımda beni sersemletiyor.

"Sadece o değil," diyor Mikhail kayıtsızca. "Ayrıcalıklı ailelerden gelen koca bir öğrenci sınıfı vardı -Bratva varisleri, savaş lordlarının ve tiranların çocukları. Amaç onları ölümcül katiller olarak eğitmek ve sonra da bu eğitimi sanki hiç olmamış gibi zihinlerinden silmekti.

oldu." İç çekiyor. "Tabii ki sonraki kısım bu eğitimi daha sonra *uyandırabilmekti*. İşte bu noktada zorlandım-"

"Sen lanet olası bir canavarsın Mik," diye törpüledim soğuk bir şekilde. "*Çocukları* katil olmaları için eğittin ve sonra da saklanmaya çalıştın-"

"Eğer duygularımı incitmek istiyorsan, Kristoff, sana söz veriyorum, zamanını boşa harcıyorsun."

Bakışlarımı ona yöneltiyorum.

"Biliyor musun? Haklısın." Gözlerim kısıldı. "Seninle ve saçmalıklarınla ilgili *her şey* zamanımı boşa harcamaktan başka bir şey değil."

Dönüyorum, titriyorum, ellerim yumruk olurken kaslarım titriyor. Ona ulaşmalıyım. Onu kollarıma alıp koruyacağımı ve olanlarda parmağı olan herkesi yok edeceğimi söylemeliyim-

"İkiniz birlikte çok iyi görünüyorsunuz."

Sertleşiyorum, gözlerim kapanıyor. Ona dönüp bakarken çenem gıcırıyor. "İyi bir hayatın olsun, seni bok parçası."

Harriet'in dairesinin ön kapısından çıkıyorum.

"Yine de çok yazık."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bir ayağım kapının dışında duraklıyorum.

Yapma.

Kafamın içine girmeye çalıştığını *biliyorum*. Bunun onun oyunlarından biri olduğunu biliyorum, çünkü Mikhail ile *her zaman* lanet bir akıl oyunu oynar.

Ama sonra yine de ona bağlandım.

"Utanç verici olan ne Mik?" Ona dönerek hırladım.

Bir sorun var.

Çok muzaffer görünüyor. Kendinden çok memnun. Ve bu konuşmadan çekip gitmeme izin vermeyecek kadar istekli.

"Utanç nedir?" Tekrar ediyorum.

Mikhail yavaşça nefes alıp verir. Omuz silerken omzunu rahatça

kaldırıyor. "Münih, iki buçuk yıl önce."

Soğuk bir bıçak omurgamda geziniyor.

"Tatiana'nın peşinden gönderilmeden bir ay önce yaptığın vurgun."

"Ben gidiyorum Mik," diye hırladım. "Artık senin lanet olası saçmalıklarını dinlemeyeceğim-"

"*Eminim* yeri ve zamanı bundan önce ayarlamışsındır, Kristoff." Gözleri hınzırca parlıyor, dudakları zaferle kıvrılıyor.

Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı.

"Federal kabinede bakan olan Werner Köhln'ü öldürdüm."

Zihnim o güne geri dönüyor - Brandhorst Modern Sanat Müzesi'nin çatısında uzanmışım, gözüm uzun menzilli Ruger hassas tüfeğin bulunduğu yerde. Nişangâh, *Türkenstraube*'de bana doğru hızla gelen siyah şehir arabasına çevrilmişti.

Nefes alıyorum, nefes veriyorum. Hedefin -Polonya üzerinden karaborsa ticaretini kısıtlayacak bazı yeni sınır bütçe önlemlerini kabul ettirmeye çalışan bir kabine bakanı- şoförün hemen arkasında oturduğunu bilerek.

Arabanın ve tüm camların kurşun geçirmez olduğunu bilmek - sadece hafif silah ateşine dayanıklı olan ön cam hariç.

Bu büyüklükteki bir kalibreyi, bu güçle, bu delici uçla, bu mesafeden durduramaz.

Bu dünyaya geri çekildiğim için kızgın olduğumu hatırlıyorum. *Bukavac* rolüme geri dönmeye zorlandığım için.

Ama aynı zamanda Nik-nack'imi nihayet düzgün bir şekilde dinlendirmek anlamına gelecekse cehennemin kendisini fırtınaya sokacağımı da biliyordum.

Tekrar nefes verdiğimi hatırlıyorum. Tetik çekiliyor, silahın geri tepmesi omzuma çarpıyor. Arabanın ön camı örümcek ağlarıyla örülüyor ve sürücünün kanıyla kırmızıya boyanıyor. Mermi onun içinden geçip Warner'a saplanacak şekilde tasarlanmıştı. Ama vektörel olsa bile, bundan sonra hayatta kalamaz. Araba çok hızlı gitmektedir ve sürücüsü direksiyonda ölmüştür, araba çılgınca savrulur.

Aynen planlandığı gibi.

Eğer Werner kurşunla ölmediyse, arabanın kendisi tarafından öldürülmek üzeredir.

Şehir arabası Meridian'ın eğimli duvarına doğru savruldu. Önce ön lastik çarpıyor, tüm arabayı havaya fırlatıyor ve bu sabah oraya park ettiğim çalıntı damperli kamyonun yan tarafına sert bir çatırtıyla çarpmadan önce iki kez takla atıyor.

Silahın namlusu dönüyor. Yangın çıkarıcı mermiyi yerleştirirken nişangâhı arabanın alt tarafına doğrultuyorum.

Werner'in kurşunla vurulmamış olma ihtimali var. Daha da küçük bir ihtimal de olsa, saatte doksan kilometre hızla ters dönmüş bir şekilde duran bir kamyonla kafa kafaya çarpışmasının onu öldürmemiş olma ihtimali var.

Ancak yangın çıkarıcı mermi benzin deposunu delip geçtiğinde ve her şey kükreyen bir alev sütunu içinde havaya uçtuğunda, kaderi mühürlenir.

Ve Nikita'yı dinlendirmeye bir adım daha

yaklaştım. "Bu konuda çok emin

görünüyorsun."

Gözlerimi kırıştıyorum, yavaşça başımı sallarken Mikhail'e soğuk soğuk bakıyorum.

"O öldü, Mik. Kamu kayıtlarına geçti. Werner Köhln Münih'te öldü."

"Werner Köhln bir otoparkta başının arkasından vuruldu. Sahnelenmiş bir soygun."

Gözleri kısılıyor ve parıldayan, köpekbalığını andıran gülümsemesi yüzünü derinlemesine kesiyor.

"Siz arabanın ön camından girip Peter Fairist'in alnına bir kurşun sıkmadan yaklaşık üç dakika önce öldürüldü."

Hava ciğerlerimi terk ediyor. Zemin ayaklarımın altında sallanıyor.

Hayır.

Ağzım açılıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"O suikastla ilgili istihbarat için Münih'teki eski bağlantınızı kullandınız, değil mi? Ziegler'di, değil mi?" Gülümsüyor. "Ziegler olduğunu biliyorum, Kristoff. Aslında Ziegler'le iyi arkadaş olduğumuzu biliyorsun."

Ciğerlerim ağırlaştı. Hava çok yoğun geliyor.

"Belki bu yardımcı olur."

Mik, üzerinde iki yıl öncesine ait bir haber bulunan bir tableti bana uzatırken uyuşmuş durumdayım, kafamın içindeki uğultu neredeyse sağır edici.

Münih'teki bir araba kazasının ayrıntıları. *Türkenstraube*'de yapım aşamasında olan Brandhorst Müzesi'nin hemen yanında.

Sürücünün kontrolü kaybedip arabayı meridyenin üzerinden bir damperli kamyonun yan tarafına savurmasından bahsediyor. Araç daha sonra alev alıp patlamış, sürücü ve tek yolcusu ölmüştür:

Balagula Rus suç ailesinin bilinen lideri. Peter Fairist olarak da bilinir.

Diğer adıyla *Harriet'in lanet* olası babası.

Oda sessizleşiyor. Nabzım boynumun çukurunda seğiriyor. Kafamın arkasında beyaz gürültü gibi alçak, sızılı bir ses mırıldanıyor. Yüzüm donarken beynim aksıyor.

Elbette yıllar önce Peter Fairist'in Almanya'da bir trafik kazasında öldüğünü okumuştum. Tabii ki, kazasının sahnelendiğini ve tahtını ele geçirmek için yapılan bir darbenin parçası olduğuna dair söylentileri duydum.

Bu konuyu hiç derinlemesine araştırmadım çünkü Fairistlerin evine yapacağım saldırıyı planlamakla meşguldüm. Emirlerimi görmezden gelip Harriet'i adaya kaçırmakla meşguldüm.

Sonraki üç buçuk ayı kendimi ona kaptırarak geçirmekle meşguldüm.

Babasını öldürdüğüm kıza aşık olmakla meşguldüm.

Kafamın içindeki uğultu sağır edici bir hal alıyor. Boğazım düğümlenip beni boğarken, beni boğuyor. Mik'e yüzüme gerilmiş bitkin, dehşete düşmüş bir maskeyle bakarken yüzümün rengi soluyor.

"Sevgili babasını öldürdüğünü öğrendiğinde seninle olmaktan ne kadar keyif alacağını merak ediyorum."

Otele nasıl döndüğümü ya da bu hızda nasıl hayatta kaldığımı BİLE HATIRLAMİYORUM. Arabadan sendeleyerek çıkıyorum, yarısını kaldırımda bırakıyorum, lobi kapılarından geçerken belboyu görmezden geliyorum

En üst katta, asansörden körlemesine çıktım ve koridordan aşağıya, süite düştüm. Yüzüm kül rengi, kalbim çarpıyor. Ellerim titriyor.

Ama sonra ön kapıya geldim ve bir şey beni ikiye böldü.

Süitin kapılarının kırıldığı, onu koruduğum adamın giriş katında kendi kan gölünde ölü bulunduğu yere geliyorum ve içimde bir şeyler kırılıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, onun için çığlık atmam ya da etrafı dağıtmam gerekmiyor.

Burada olmadığını zaten biliyorum.

Telefonum çalıyor. Damarlarımda dolaşan ve gözlerimi bulandıran öldürücü kırmızı nefretin arasından zar zor görebiliyorum. Öfkeden titrerken telefonu çekip çıkarıyorum ve havayı içime çekerek körü körüne cevap veriyorum.

"Sesin perişan geliyor Kristoff."

Kükrüyorum. Mikhail'in sesini duyduğum anda telefona lanet bir iblis gibi kükrüyorum.

"*Seni bulduğumda,*" diye ölümün ta kendisi gibi homurdanıyorum. "Yavaş olacak Mik. Gördüğün son şey seni karanlığa itişim olana dek, lanet olası gözlerindeki ışığı yavaşça karartacağım."

Bir saniye sessiz kaldı.

"O gitti, değil mi?"

"*Kaç* Mikhail," diye boğuluyorum. Silahımı çıkardım, ayağa kalkarken şarjörü kontrol ettim. "Lanet boynundan aşağı damlamasına izin verdiğimde kanının sıcak pompalanmasını istiyorum-"

"Evet, çok korkutucu Kristoff," diye mırıldandı. "Ama seni temin ederim, onu ben almadım."

Bir gazap tanrısı gibi koridorda hışım ile ilerlemeye başladım. "Ama kimin yaptığını biliyorum. Ve nerede olduğunu da biliyorum."

Kaskatı kesildim.

"Jana'nın Balagula imparatorluğunu İngiltere'ye doğru genişletmeye çalıştığının farkındasınız, değil mi? Ve burada, Londra'da yaşadığının da farkındasınız değil mi?"

"*Evet.*"

"Şey..." diye iç geçirdi. "Tatiana'yı kaçıran o, Kristoff. Ve onu orada tutuyor. South Bank'teki çatı katında."

Gözlerim ölümcül bir şekilde kısıldı.

"Madem tüm bunları *biliyorsun*, neden anlattın-"

"Çünkü onun *ölmesini* istiyorum Kristoff," diye tıslıyor sessizce. "Ve meşhur *bukavaktan* başka kimi gönderebilirim k i ?"

Nefret ve ıstırapla titriyorum, gözlerim kapanırken ciğerlerime hava çekiyorum.

"Tatiana'yı, Harriet'i ya da ona her ne demek istiyorsan onu istiyorsan Kristoff... onu orada bulacaksın."

İç çekiyor.

"Asıl soru şu: Ona ne yaptığını öğrendikten sonra seni isteyecek mi?"

Gözlerimi kapatıyorum, göğsüm kara kalbimin etrafında daralırken titriyorum. "Ve tabii bir de diğer soru var."

Cevap vermiyorum, çünkü veremiyorum.

"Ne yaptığını öğrendikten sonra *onu* isteyecek misin?" "*Mik-*"

"Yıllardır kız kardeşini toprağa vermek istiyorsun Kristoff."

Aklım karışıyor. Ö n ü m d e k i zemine hüznle bakarken yüzüm geriliyor.

"Belki de Nikita'yı öldüren kişiyi öldürmek bunu yapmana yardımcı olur." Nabzım damarlarımda erimiş kurşun gibi atarken gözlerim kısılıyor.

"*Seni orospu çocuğu-*"

"En iyi öğrencilerimden biriydi. Son derece yetenekliydi ve önüne koyduğumuz her şeyi ustalıkla yapabiliyordu."

Yüzüm donup ölüm maskesine dönüşürken tenim ateşe dönüşüyor.

Jana. Çok ileri giden bir eğitimde kız kardeşimin hayatına son veren lanet *Jana*'ydı.

Ve şimdi, onu ikiye böleceğim- Mikhail

kıkırdar.

"Yeğenimden bahsettiğimi düşünüyorsun, değil mi?" İrkildim.

Kafamın içinde bir uyarı ışığı ve siren çalıyor.

Hayır.

"Jana iyi bir öğrenciydi ama asla en iyi öğrencim olmadı."

Lütfen Tanrım, hayır.

"Nikita, işte *o* iyiydi. Jana'dan daha iyiydi, evet. Ama yine de en iyisi değildi."

Ruhum yıpranmaya ve kenarlarından çatlamaya başladığında başım titremeye başlıyor.

Hayır.

"Sahip olduğum en iyi öğrenci, bir eğitim çalışmasında kız kardeşinizle dövüştü ve onu suyun altında boynundan yakaladı."

Kükreme içimde sessiz bir yerde başlıyor, bıçağı kalbime saplarken boğazımı yırtıp pençeliyor.

"Sahip olduğum en iyi öğrenci Tatiana Fairist'ti. On beş yaşındayken Nikita'yı on santim suda boğdu."

İlk kez gözlerim bağlanıp ellerim kelepçelenmiyor.

Ama son seferinde Kristoff'tu. Son sefer, hayatımın son derece yol değiştirci yeni bir bölümünün başlangıcıydı.

O zaman hissettiklerimi şimdi de hissediyor olmak beni çok korkutuyor. Çok ciddi bir şey olmak üzere. Hayatımı değiştirecek bir şey.

Daha önce olduğunda, beni uyandırdı. Beni uyandırdı ve benim için düzenlenmiş olan hayattan çıkarıp vahşi ve özgür bir şeye sürükledi. Tehlikeli ve karanlık bir şeye. Yasak ve ahlaksız bir şeye.

Özlediğimi bile bilmediğim bir şey. Ama bir kez tadına baktıktan sonra geri dönmeyi hayal bile edemezdim.

Kaybettikten iki yıl sonra onu yeniden buldum. Bağlantımızın bıçak sırtında mükemmel bir şekilde dengelenen o karanlık ve aydınlık dengesini *nihayet* buldum.

Ve tekrar elimden alınacağı için çok korkuyorum.

Kafamdaki tekrarı engellemeye çalışıyorum - otel süitinin kapısının çarpışını. Tanımadığım bir adam, tanımadığım *başka bir* adamı iterek

kapıyı kırdı ve sonra yere düşerken onu başından vurdu.

Yatak odasına kaçarken attığım çığlığın sesi. Umursamaz, tanımadığım ellerin üzerimde olduğunu, beni yakaladığını ve yere çarptığını hissettim.

Kristoff beni yakaladığında, dünyam ateşe ve ağrıyan bir ihtiyaca dönüşüyor.

Yakalama işini başkası yaptığında k u s m a k istedim. Uyanana kadar büzüşüp saklanmak istedim. Ama bu bir kabus değil.

Bu gerçek.

Kristoff'un kocaman tişörtlerinden birini ve bir çift spor şortunu giyiyorum. Yalınayağım ve donuyorum. Yutkunuyorum, ellerim arkamdan bir fermuarla bağlıyken titriyorum. Gözbağı burnumun yanındaki ince bir ışık şeridi dışında her şeyi engelliyor.

Ama yine de, kapılar kapandığında ve asansör yükselmeye başladığında bir asansörde olduğumuzu anlıyorum. Tekrar kalınca yutkunuyorum.

"*Neredesin-*"

Adam bileğimdeki fermuarı yakalayıp sertçe çekince korkuyla irkiliyorum.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim."

Asansör yükselmeyi durdurur. Kapı açılır.

"Çekil," diye homurdanıyor adam. Omuzlarımın arasında soğuk ve sert bir şey hissettiğimde titriyorum. Bir silah. Az önce gözümün önünde birini öldüren silahın aynısı.

Çıplak ayaklarımın altında parke zemin var. Adam durana kadar beni ileriye, koridora doğru itiyor.

Dışarıda ilk durduğumuzda ve ben arabadan şiddetle indirildiğimde, birkaç ses vardı; kıkırdayan ve bana doğru kıs kıs glen adamların sesi. İçeride daha da fazla ses vardı, sanki küçük bir grup vardı.

Ama burada - "burası" her neresiyse- yalnızız.

Sırtımdaki silaha değil, nefesime odaklanıyorum. Zalim bakışlı, kara gözlı ve ince, büzülmüş dudaklı olarak hatırladığım adama değil.

Bip sesleri duyuyorum, sanki bir tuş takımına kod giriliyormuş gibi. Sonra bir kilit sesi. Adam beni ileri itti. Nefes nefese kaldım, bir kapıya çarpmayı bekliyordum. Ama onun yerine, hafifçe aydınlatılmış, serin bir alana doğru yuvarlanıyorum.

Ayakta durmaya çalışıyorum ve silahın sırtıma sertçe çarptığını hissedince geriliyorum.

"*Lütfen*," diye boğuluyorum. "*Nerede*-"

"Bağlanması gerektiğini düşünmüyorum, sence de öyle değil mi?"

Tamamen soğuyorum. Kanım donuyor ve onun sesini duyduğumda kalbim yere düşüyor.

Ben Jana.

Babamın kalbine bir bıçak gibi saplanan ve orada bükülen kadın. Dünyamıza girip onu benden alan ve sonra *bana* da saldıran yılan.

Hem Kristoff'u hem de beni piyon olarak kullanan, bizimle oynayan ve sonra bizi birbirimize düşüren, iki lanet yıl boyunca bizi parçalayan kadın.

Beni Kristoff'tan alması için bu adamı gönderen *oydu*. Ve şimdi buradayım, bir yerde, tam onun önünde duruyorum.

"Onu serbest

bırakın."

"Hanımefendi-

"

"Tanrı aşkına, *çöz onu* dedim," diye tersliyor.

Fermuarla bileğim arasında bir bıçağın kaydığını hissedince gerildim. Bu odada başka kimlerin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece Jana, gardiyan ve ben olabiliriz. Ya da belki de üzerimde silahları olan sessiz gardiyanlardan oluşan küçük bir ordu vardır.

Ama önemli değil.

Kollarım serbest kaldığında, onun için gideceğimi zaten biliyorum. Ordu olsun ya da olmasın, bu lanet kadını öldüreceğim.

Bıçak kesiyor. Bir el göz bağımlı çekip çıkarıyor. Ve hamle yapıyorum.

Arkamdaki adam beni tişörtümün yakasından tutup sertçe geri çekerken Jana gülüyor. Ama aniden eğitim devreye girdi.

Yıllar önce adada Kristoff ile dövüşürken bir şekilde yerimi koruyabiliyordum. Ama o zamandan beri *düzenli olarak* jiu-jitsu ve kickboks çalışıyorum.

Beni arkamdan tutup hiçbir şey olmamasını bekleyemezsin.

O beni geri çekerken, ben de onu gafil avlayarak aynı yöne doğru itiyorum. Ona sertçe çarpıyorum, dirseklerim göğüs kafesindeki baskı noktalarına vurmak için acımasızca geriye savruluyor. Muhafız inliyor, ayak bileğine sertçe vurup dönerek ön kolumu boğazına geçirdiğimde acıyla irkiliyor.

Yüzü kıpkırmızı, nefes almak için inliyor. Ama silahını çekti.

Ben daha hızlıydım ve nefes boruma yumruk yememiştim.

Silahı tutan bileğini kavıyorum ve ona doğru dönüyorum, dirseğimi solar

pleksusuna çarparken namluyu geniş tutuyorum. Daha yükseğe nişan alıyorum ve çığlık atıyor

dirseğim burnunu kırarken.

Ayrıca silah üzerindeki hakimiyetini de kaybediyor.

Tek bir hareketle silahı elinden aldım, onu geri ittim ve kanlı yüzüne doğrultmak için döndüm.

Nabzım şiddetle atıyor. Hava emerken göğsüm kabarıyor. Gözlerim etrafta geziniyor, hızla *muhteşem*, zarif çatı katını inceliyor.

Sonra bakışlarım *ona* takıldı. Ve o

gülümsüyor.

Jana sırtıarak elini yavaşça çırpıyor ve başını sallıyor.

"Vay *canına*, biri antrenman yapıyor, değil mi?"

Gözlerim onun yanından geçip muhteşem pembe kasımpatılarla çevrili açık hava balkonuna açılan büyük oturma odasında geziniyor. Sadece biz varız. Muhafız ordusu yok. İkinci bir tane bile yok. Sadece ben, az önce etkisiz hale getirdiğim muhafız ve bu gece öldürebileceğim kadın.

Yine de bana bakıp gülümsüyor ve yavaşça

alkışlıyor. "*Çok* iyi iş çıkardın," diye mırıldanıyor.

Bakışları beni geçip silahı tuttuğum adama kayıyor.

"Artık bizi terk edebilirsin."

Bekle, ne?

"Hanımefendi, sizi yalnız

bırakamam-" "*Bırak* dedim," diye

tıslıyor.

Adam bana bakıyor, kanlı burnunu tutarken gözleri kısılıyor. Gözleri silaha kaydı.

"Onu sana geri vermeyi planladığını sanmıyorum, seni aptal," diye iç geçiriyor Jana.

Gardiyan bana bir kez daha ters ters bakıyor, dönüyor ve az önce beni ittiği kapıdan çıkıp gidiyor.

O zaman sadece Jana ve ben varız.

Dönüyorum, silahı *ona* doğru kaldırırken gözlerim tehlikeli bir şekilde daralıyor.

Adadan beri yaptığım bir başka şey de bu. Londra'ya indiğimden beri mümkün olduğunca sık trenle şehir dışındaki özel poligonlardan birine gidiyorum.

Adadayken, oldukça iyi bir nişancıydım. Şimdi ise ölümcülüm.

Yine de ilk kez bir insana silah doğrultuyorum. Ve bunu yutmakta zorlanmam gerektiğini hissediyorum.

Ama ben değilim.
Hem de hiç.

Jana gülümsüyor.

"Sanırım artık bunu azaltabiliriz, sence de öyle değil mi?"

"Hayır."

Omuz silkiyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse."

"Seni vurmak beni daha iyi hissettirir aslında."

Omuz silkiyor, dönüyor. Geriliyorum, dişlerimi göstererek yaklaşıyorum ve silahı aramızdaki havaya doğrultuyorum.

"*Sakin ol,*" diye iç geçiriyor, gözlerini deviriyor. "Sen beni vurmadan içkimi alabilir miyim?"

Açık konseptli çatı katında, zarif beyaz mermer mutfak tezgahının kenarında duran bir kadeh beyaz şarabı işaret ediyor.

"Hayır."

Jana gözlerini deviriyor.

"Gerçekten düşmanın olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Çenem sıkıca kenetleniyor, gözlerim ona saplanıyor.

"Seni bir düşman olarak görseydim gerçekten muhafızlarımı gönderir miydim?"

"Eğer öyle olmasaydım, otel odama ateş ederek giren, beni yere yatıran, gözlerimi bağlayan ve kelepçeleyen, sonra da beni zorla dairenize sürükleyen birini gerçekten gönderir miydiniz?"

"Şey," diye sırtıyor. "*Senin* otel odan değil, değil mi?"

Gözlerim kısılıyor.

"Hâlâ o büyüleyici bebek mavilerine aşık mısın Tatiana?" "Bu benim adım değil."

İç çekiyor.

"Doğru, doğru. Artık *Harriet*. Nasıl unutabilirim ki? Her neyse, seninle düşman olmak için her türlü nedene sahip olduğumuzu kabul ediyorum."

Soğuk bir kahkaha attım.

"Bu komik mi canım?"

"Çok açık," diye

tıslıyorum.

"Yine de durumun böyle olması gerektiğini düşünmüyorum." "Kesinlikle katılmıyorum," diye tükürdüm.

Başını sallıyor, öfkeyle başka tarafa bakıyor.

"Bu oyunda ikimizin de piyon olduğunu gerçekten anlamıyor musun? Ve sırf kendini eğlendirmek için bizi tahtanın etrafına iten kişi de *Mikhail*."

Yutkunuyor, öfke gözlerini bulandırıyor.

"Babanı baştan çıkarmak *istediğimi* mi sanıyorsun?" "Kapa çeneni."

"Çocukluğumu, gençliğimi, tüm lanet olası hayatımı Mikhail'e, bu dünyadaki zamanımla ne yapacağım?!"

"Kapa çeneni. *Kapa çeneni*."

"Kederli bir Bratva dulunu yatağa atmaya çalışmak için, böylece *amcam* imparatorluğunu çalabilir mi?"

"*Kapa çeneni. Kapa çeneni!*" Çığlık atıyorum, gözlerim yaşla doluyor. Boğazım kururken silahı sallayarak ona doğru bir adım atıyorum.

"Bu konuda ben de en az senin kadar çaresizim," diye tersliyor. "Gerçekten görmüyor musun
-"

"Bir yalancı görüyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından boğuluyorum. "Arkadan bıçaklayan bir yılan görüyorum. Tetiği Mikhail çekmiş olabilir ama babamı hedefe bağlayan ve bunun olmasını keyifle izleyen sensin. Ve bunun için, Tanrı'ya yemin ederim ki-"

Jana gülmeye başlar.

Ona bakıyorum, titriyorum ve ani patlamadan dolayı sinirleniyorum.

Gözlerini siliyor, dudakları hınzırca kıvrılıyor.

"Ah seni zavallı şey," diye sırtıyor. "Henüz parçaları bir araya getiremedin, değil mi?"

Yutkunuyorum, burun deliklerim açılıyor.

"Hepsi oradaydı, senin Kristoff'la yaşadığım küçük yavru köpek aşkını geride bırakıp birbirinize bağlanmanızı bekliyorlardı. Ama sen o büyük kolları ve mavi gözleri görmezden gelemedin, değil mi?"

"Artık bilmece yok," diye çıkışıyorum. "*Yeter*. Neyi bir araya getiremedim-" "Mikhail'in babanı öldürmediğini."

Gözlerimi kırıştıyorum,

kalbim küt küt atıyor. "Ben de öyle."

Bakışlarımı tekrar ona çevirip silahı doğrulturken dudaklarım kıvrılıyor. "Eğleneceğim-"

"Babanı Mikhail öldürmedi."

Gülümsemesi tehlikeli bir şekilde

kaynıyor. "Kristoff öldürdü."

İki kelime. Sadece iki kelime ama içime bir tren gibi çarpıyorlar. Boğuluyorum, ona bakarken hızla göz kırpıyorum.

"Bu bir yalan."

Omuz silkiyor. "Öyle değil. Burada, orada."

Üzerinde bir tablet bulunan bir yan masayı işaret ediyor.

"Kilidini aç. Şifre yok."

Yutkunuyorum.

"Sadece bak," diyor Jana usulca, zayıfça gülümserken gözleri şiddetle benimkileri tutuyor.

Yanlamasına masaya doğru ilerliyorum, tenim titriyor. Ekrana dokunup kaydırarak kilidini açıyorum ve ekrana bir haberin sıçradığını görüyorum.

İrkildim. Bu başlığı daha önce de okumuştum.

Babamın ölümüne neden olan kazayla ilgili gazete haberlerinden birinin ekran görüntüsü - artık öyle olmadığını bildiğim için etrafında tırnak işaretleri olan bir kaza.

Bu haberlerin hepsini okudum. Sürücüsünün kontrolü nasıl kaybettiğini ve bir meridyene çarptığını, arabanın bir kamyonu çarptığını ve ardından alev alıp patladığını. Ve o korkunç fotoğrafları gördüm. Babamla hiç yakın olmasak da o yine de benim babamdı.

Ve onu benden alanın kader değil de bir insan olduğunu bilmek beni çok etkiledi.

Ama Jana'nın ne yaptığını biliyorum. Kafamın içine girmeye çalışıyor. İki yıl önce bana yaptığı şeyin aynısını yapıyor.

Bu sefer inanmıyorum.

"Buna bakmamı ve bir şekilde Kristoff'un bu işe karıştığı saçmalığına inanmamı mı istiyorsun? Ciddi misin lan sen?"

Sessizce gülümsüyor. "O değil. Bir sonraki resim. Şimdi kaydırabilirsin."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ona bakıyorum. Ama sonra bakışlarımı indirip bir sonraki resme geçiyorum.

Göğsüm daralıyor.

Bu, Almanca bir polis raporunun ekran görüntüsü. Ona bakıyorum, bu dilde bildiğim az sayıdaki kelime dağarcığını ve birkaç cümleyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Bu orijinal ölüm nedeni raporuydu. Ancak hemen kayıtlardan çıkarıldı ve bir uzman tarafından imzalanan ve fren arızası olduğunu beyan eden bir raporla değiştirildi."

Jana ince bir şekilde gülümseyerek çenesini masaya doğru sallıyor. "Ama o ilk rapor farklı bir şey söylüyor." Nabzım kulaklarımda daha yüksek sesle uğulduyor.

"Sürücüye isabet eden kurşunun hem kendisini hem de araba koltuğunu delip geçerek arkasında oturan adamı -babanızı- alnından vurduğunu söylüyor."

Dünyam uyuşuyor. Acı gözlerimi bulandırıyor.

"Aracın daha sonra kontrolünü kaybettiği ve kamyonu çarptığı söyleniyor. Ancak aynı zamanda araç üstteyken yakıt deposuna ateşlenmiş bir yangın çıkarıcı mermi bulduklarını da söylüyor."

Hayır.

Kalbim sıkışmaya başlarken gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Bir sonraki resme kaydır," diye ısrar ediyor.

Ben de öyle. Bu beni boğuyor, çünkü ters dönmüş arabanın alevlerle kükreyen bir görüntüsü. Bu babamın cenaze ateşi.

Başka tarafa bakmaya başlıyorum ama Jana başını sallıyor.

"Korkunun ötesine bak," diye fısıldıyor. "Daha yukarıda, şu binanın tepesinde. Orası Brandhorst Modern Sanat Müzesi. Babanın öldüğü sokağa bakıyor. *Daha yakından bak.*"

Ben yakınlaştıkça dünya çevre birimlerinde uğulduyor. Ta ki aniden sarsılana kadar.

Çatıda bir figür var. Bir adam, çömelmiş, elinde bir tüfek var. Ayrıntıları seçemiyorsunuz ama tam orada, yanan arabaya bakıyor.

Ona ters ters bakarken yüzüm sertleşiyor. "Bunu kanıt olarak görmemi mi istiyorsun? Şaka mı yapıyorsun?"

Başını hayır anlamında sallıyor.

"Kanıt değil," diye ısrar ediyor. "Kafanda kurduğunu zaten bildiğim terazinin kefesine daha fazla ağırlık koyuyorsun. Onun ne olduğunu bildiğini biliyorum."

"Neydi o?" diye tısladım.

Gülüyor. "Onu yapan yer beni de yaptı," diye alay ediyor. "Ve inan bana. Bu bir yere gitmiyor. Bu değişmez. Ve bunu arkanda bırakamazsın. Hiçbir zaman. Ve sana şimdi söylüyorum - seni incitmek için değil, özgürleştirmek için."

Kalbim güm güm atıyor.

"*Kristoff* babanı öldürdü."

Geriye doğru sendeliyorum, nefes almakta zorlanıyorum.

"Tetiği o çekti. Babanı senden alan kişi *o*." Birden yakınlardan silah sesleri duyulur.

Üstümüzde.

Yüzüm soluyor, gözlerim tavana dikiliyor.

"Orası çatı katı olmalı," diye mırıldanıyor Jana gelişigüzel. "Ve sanırım bu ses *Kristoff*'un kurtarmaya gelirken muhafızlarıma ateş etmesi olabilir."

sen."

Üzerimizdeki ateş yoğunlaştıkça kalbim hızla çarpıyor. Sonra aniden bir çarpma ve gürültülü bir gümbürtü duyuyorum. Thames Nehri'ne bakan pembe krizantemlerle dolu bir balkona açılan büyük açık cam kapılara doğru dönüyorum.

Bir adam inleyerek ve kanlar içinde yerde yatıyor, sanki az önce yukarıdaki çatıdan düşmüş gibi.

Ya da itilmiş.

Ayağa kalkmaya başlar. Ama bir el silah sesi geceyi yararak onu yere düşürüyor. "O burada, Harriet," diyor Jana sessizce arkamdan.

Nabzım ateşe dönüşüyor. Acı, öfke ve ihanet içimde patlarken boğazım düğümleniyor.

Jana arkamdan mırıldanıyor: "Kulağına küçük şeyler fısıldadığı zamanları düşün," diyor. "Ya da seni soyduğu. Ya da vücudunu okşadığı zamanları."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Her zaman doğru şeyleri söyledi. Ya da en karanlık arzularınızı yerine getirdiği zamanlar. Sizi becerirken ayaklarınızı yerden kestiği ya da başınızın arkasına koyduğu tüm zamanlar."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Ve unutmayın ki o *zamanların her birini* biliyordu."

Tam arkamda, silah elimde gittikçe ağırlaşırken uyuşmuş kulağıma kelimeleri tıslayarak söylüyor.

"Gözlerinin içine baktı ve gülümsedi, babanı öldürdüğünü çok iyi biliyordu."

Boğuluyor.

"Bu benim için bile soğuk. Ya sen, Harriet?"

Bir figür çatıdan avluya doğru hızla iniyor. Yavaşça dönüp o delici mavi gözlerini bana diktiğinde kalbim acıyla burkuluyor, kaskatı kesiliyorum.

"Biliyordu, tatlım."

Kelimeler kulağıma hücum ediyor. Eli kolumdan aşağı kayıyor ve onu kaldırıyor. *"Gözlerinin içine bak, gerçeği göreceksin."*

Kristoff'un yüzü asık ve çizgilerle kaplı. İçeriye açılan kapılara doğru bir adım atmaya başladığında burun delikleri genişler.

Elimi kaldırıyorum ve o duraksıyor. Kaşları derin bir şekilde çatıldı.

"Harriet-"

"Bu doğru mu?"

Sesim boş ve kof geliyor. Sanki diri diri gömülmüş ve toprağın içinden sesleniyormuş gibi uzakta hissediyorum.

Kaşları çatıldı. "Harriet, beni dinle-" "Bu doğru mu?" Yine boğuluyorum.

"Seni zehirlediği yalanlar her neyse-"

"Öyle mi? Bu. Lanet. Doğru mu!?"

Ben ölümüm. Ben intikamım. Soğuk, kırılmış, içimdeki *öfkeden* parçalanmışım. Ve gözleri benimkilere kilitlendiği anda, arkalarındaki bitkin bakışı gördüğümde anlıyorum.

Ve bu kalbimi kırıyor.

Biliyordu amına

koyayım. "Evet."

Dudaklarından fısıldanan tek kelime bardağı taşıran son damla oldu. Dudaklarımdan dökülen hıçkırık sadece benden aldığı babam için bir ıstırap çığılığı değildi.

Ama aşkımız için. Ona olan inancım için. Ona verdiğim güven için. O bunu da öldürdü.

Elim ağır silahın etrafında sıklaşıyor, dünya küçülürken ve zaman dururken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

"Harriet," diye homurdanıyor. "Beni dinle-" "Artık değil," diye tıslıyorum sessizce.

Gözleri içime işliyor.

"Harriet, seni seviyorum."

"Senden nefret ediyorum."

Bir adım öne çıkıyor ve sanki şalter atıyor.

Silah elimde patlıyor. Ve ağır çekimde, sevdiğimi sandığım adamın sendeleyerek geri çekilişini izliyorum. Silahı düştü. Geriye doğru sendelemeye devam ederken eli göğsüne doğru uçuyor.

Gözleri benimkilere dikildi.

Saksıdaki krizanterlere çarpıyor. Sonra balkonun kenarına takılıp düşüyor ve ölüyor.

Kalbim kırılıyor. Dudaklarımdan saf bir ıstırap çığlığı dökölürken kelimenin tam anlamıyla kendini ikiye ayırıyor. Balkona doğru koştuğumu fark etmiyorum, ta ki balkonun kenarına gelene kadar, şehrin ışıkları hemen aşağıdaki Thames Nehri'nin üzerinde parıldarken gecenin karanlığına bakarken gözlerim doluyor.

Birkaç yumuşak pembe ta yaprağı karanlığa doğru sürüklenerek mürekkep gibi siyah suyun üzerine düşüyor.

Ama o gitti.

Gitmiş.

"Bu hoşuma gitti."

Yavaşça dönerken uyuşmuş durumdayım. O kadar uyuşmuşum ki Jana'nın bana silah doğrulturken gülümsediğini bile fark etmiyorum. Göz kırpıyorum ve içgüdülerim beni kendi kolumu kaldırmaya itiyor.

Sadece sessizce gülüyor.

"Tatlım, az önce bir tane yedin."

Göz kırpıyorum.

"Dediğim gibi, o küçük gösteriden keyif aldım. Ama bundan *gerçekten* keyif alacağım." Silahı kafama doğrulturken horozu geri çekti.

"Peki ya Tatiana? Ya da Harriet? Ya da artık kendine ne diyorsan?"

Bana keskin, zehirli, zalim bir sırıtışla

bakıyor. "Yalan söyledim."

İrkildim. Kafam karıştı. "Babanı

Kristoff öldürmedi."

Duyduğum tek şey gürleyen beyaz bir gürültü; ruhumda ezici bir parazit. Tiz bir vızıltı kulaklarıma odaklanıyor.

Ağır çekimde, silah elimden düşüyor. Dehşet içinde dönüp aşağıdaki mürekkep gibi siyah suya bakıyorum.

"Peter'ı Kristoff öldürmedi," diye kıs kıs

gülüyor Jana. Yavaşça ona dönüyorum.

Kırılmış.

Boş.

Bitti.

Ve bitti. *İşim bitti.*

Zalimce gülümsüyor.

"Hayır, baban-"

Patlamanın devasa, fokurdayan, çalkalanan ateş topunun onun arkasında havada dalgalandığını hissetmeden çok önce görüyorum.

Ama sonra onu hissediyorum. Cehennem erimiş bir kabarcık gibi dışarı fırlıyor, Jana'yı içine çekiyor, sonra patlama bana çarpıyor, saçlarımı geriye savuruyor, ayaklarımı yerden kesiyor ve beni geriye doğru karanlığa fırlatıyor.

Tek duyduğum bir çınlama sesi. Hissettiğim tek şey sıcaklık ve nehrin üzerinde süzülürken yerçekiminin yumuşak çekimi. Ve aniden, Harriet Quimby *oldum*. Thames'in üzerinde uçan gerçek biriyim.

Ama ben değilim.

Sonra düşüyorum, çırpınıyorum, çılgılık atıyorum ve

batıyorum. Karanlık beni altına çekerken boğuluyorum.

Harriet ve Kristoff'un hikâyesi Avlanan Kraliçe'de devam ediyor.

[Burada bulabilirsiniz.](#)

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Hunted Duet:

Avcı Kral Avlanan

Kraliçe

Cinder Duet:

Yanmış Kül

İmparatorluğu

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir).

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Bağımsızlar:

Kırık

Çizgiler

Bosshole

Grumpaholic

Kaba Tamircisi

Sevilen Esir

Edilen Gelinini

İpe Ç e k e n

Benim Takipçim

Ona Aç

Pedinizi Ona Sarın

Bizim Olun

Güç Serisi:

Tyrant

Haydut Savaş

Lordu

Wants & Needs Düet:

All He Wants

Everything He Needs

Forever Always Düet:

Sonsuza Kadar Onun

Daima Onun

Tuff Built Serisi:

Büyük

Güverte Sert

Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.